

Giới thiệu Thuyết Tiến Hóa Khi Bạn Gái Tôi Là Zoombie

Người khác có bạn gái xấu xí đến đâu thì vẫn là con người! còn bạn gái của anh chính là một zombie hàng thật giá thật nha!

Điều duy nhất mà anh mong muốn chính là nuôi bạn gái đến mập mạp trắng trẻo còn việc cô là zombie anh chưa từng để tâm.

Đôi mắt với sự cưng chiều của anh, cô mặc dù không có suy nghĩ nhưng lại cảm thấy vô cùng hài lòng, đương nhiên nhiều lúc cũng thấy thật bất đắc dĩ.

Com cô có thể tự ăn! nước cũng có thể tự uống! ai làm cô không vừa cô cũng có thể diệt trừ!

Chỉ là nếu như có người nguyện vì cô làm mọi thứ cô cũng không ngăn cản a!

“Không có ai có thể ngăn cản mối quan hệ của chúng ta, nếu như có người như vậy thì...”

Người nào đó cầm tay bạn gái mình đứng ở trên thôn sơn nhìn qua những người được gọi là chính nhân quân tử, lộ ra nụ cười rất chi là nho nhã lên tiếng “Chúng ta liền giết sạch bọn họ là được”

Tóm lại đây là câu chuyện về một nam nhân cố chấp đến biến thái, yêu điên cuồng một nữ nhân dù cô ấy đã biến thành Zombie cũng không chịu buông tay.

Bạn đang đọc truyện *Thuyết Tiến Hóa Khi Bạn Gái Tôi Là Zoombie* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Là người hay là Zombie

Trong rừng rậm âm u không nhìn thấy ánh mặt trời, từng đợt khí tức tanh hôi phát ra làm người ta nôn mửa. Ở đâu cũng có thể nghe được tiếng Zombie gầm nhẹ, làm cho da đầu tê dại từng cơn.

Nhưng mà thứ càng khiến người ta sợ hãi không phải là những con Zombie du dương này, mà là một người đàn ông.

Người đàn ông kia đang ngồi xổm bên cái bao bố rách nát, ôn nhu lắm bấm cái gì đó, khuôn mặt kia tựa như đang cùng người yêu nói lời ngọt ngào động lòng người.

“Em có đói không?” thanh âm của anh thành thực, khàn khàn, nghe rất êm tai.

Mà ở trước mặt anh trừ cái bao bố rách nát hơi nhúc nhích ra căn bản không có ai cả.

“A. “ Âm thanh của anh chợt có chút ảo não vỗ nhẹ xuống trán của mình, đưa tay thận trọng cời nút thắt của chiếc túi.

Thoáng cái ba lô đã được mở ra, một cái đầu Zombie mục nát từ trong túi lòi ra, tóc bấn thiu sền sệt dính dính ở trên mặt của nó, khiến người không biết rõ ngũ quan của nó, nhìn qua càng kinh sợ.

“Lam Lam, có còn nhớ anh không, anh là Mặc Văn. ” Mặc Văn cười ôn nhu, vén mái tóc sền sệt của Zombie ra sau tai, giọng nói ôn nhu nhưng lại mang vài phần mất mát, “Em hẳn là không nhớ anh...”

Con Zombie tựa hồ là ngửi thấy mùi thịt trên người nhân loại phát ra, nằng gào thét dữ tợn một tiếng há miệng ra liền hướng về phía cánh tay của Mặc Văn mà cắn, nhưng đúng lúc miệng nó sắp chạm phải cánh tay của Mặc Văn liền rút trở về, giống như là bị chạm điện.

Rõ ràng nó muốn ăn tươi nuốt sống tên nhân loại trước mắt này, nhưng một ý chí lại đang ngăn cản nó ngoạm cắn. Nó ghen ngào phát ra tiếng gầm nhỏ. Muốn tuân theo bản năng đi cắn “thức ăn” nhưng lại không ngừng cưỡng bách chính mình phải im lặng, đáng vẻ đáng thương giống như một con chó nhỏ bị vứt bỏ.

“Em vẫn nhớ anh phải không?” Mặc Văn khổ sở đem cánh tay lần nữa đưa đến bên mép của Zombie, giữa cổ họng mơ hồ mang theo mùi vị ghen ngào.

Tại vùng đất chết hằn tìm suốt hai ngày hai đêm mới tìm được nàng từ trong một nhóm máu thịt, ngay cả hành động đơn giản nàng cũng khó hoàn thành, khi đó trong tuyệt vọng... Hắn cảm thấy cả đời này đều sẽ không quên được.

Nhưng là tại thời điểm ôm lấy cả người đầy vết bầm của nàng, đứa nhỏ này chỉ phát ra một tiếng ghen ngào, rõ ràng rất đói nhưng vẫn như cũ không muốn cắn người, cái đáng vẻ đáng thương kia trong nháy mắt kịch liệt xé nát trái tim của hắn.

Đây là Vu Lam, đây là người con gái hắn yêu suốt tám năm.

“En đói liền ăn anh có được hay không? Đến lúc đó anh cũng biến thành Zombie, chúng ta liền có thể vĩnh viễn ở chung một chỗ.”

Trực tiếp cúi người ôm lấy Vu Lam, Mặc Văn tựa như là không hề nhận ra trên người Zombie phát ra mùi hôi tanh, trực tiếp đem cổ của mình, nơi yếu ớt nhất phơi bày bên miệng của Vu Lam.

Mùi hương máu thịt ngọt ngào làm Vu Lam từng trận mê muội, nhưng nàng vẫn là không chịu cắn.

Nàng dường như đang thống khổ đấu tranh, đồng thời phát ra âm thanh gào thét thảm thiết.

“Được được được...” thấy vậy Mặc Văn vội vàng buông lỏng Vu Lam lui về sau nửa bước, con người đen nhánh chứa đầy áy náy, mơ hồ chột lóc lên một chút, “Anh không buộc em”

Cảm giác được mùi hương thức ăn cách xa nàng một chút, Vu Lam lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Hơi thở đột nhiên hào hển nặng nề, đôi mắt đục ngầu chăm chú nhìn chăm chăm Mặc Văn, sợ hãi hấn lại đến gần mình.

Thấy vậy Mặc Văn thở dài một cái, cúi người lại còng lên túi đeo lưng chuyên chở của nàng.

“Nhưng là em đói đúng không?” Mặc Văn thoáng nghiêng đầu, ánh mắt sắc bén nhanh chóng quét chung quanh cây cối một vòng, “Em không ăn thịt của anh... Cái kia có phải ăn Zombie khác hay không?”

Vu Lam nghe không hiểu lời nói của Mặc Văn, nàng tựa hồ rất bất mãn trong cổ họng không ngừng phát ra âm thanh “Ưc” sau đó cố gắng từ trong túi đeo lưng bỏ ra ngoài.

Ba lô cao bằng nửa người, đầy đủ trang bị, Mặc Văn đem ba lô giữ rất chắc chắn, dù nàng giãy giụa thế nào đi nữa cũng chỉ có thể chen dc cái đầu ra ngoài.

Nàng có chút tức giận cắn một góc túi đeo lưng, Vu Lam nghiêm mặt, thiếu chút nữa đem con mắt trái kia vốn dĩ đã dần ra hơn so với con người rơi làm ra luôn.

Nhìn lấy bộ dáng tức giận của Vu Lam, Mặc Văn chỉ là chống cằm ngồi ở một bên, vẻ mặt thỏa mãn biến thái.

Lá cây vì gió mạnh vang lên tiếng xào xạc, một con Zombie to lớn bỗng nhiên từ trên cây nhảy xuống, chính xác hướng về phía Mặc Văn, rất hiển nhiên đối với cái “Thức ăn” này quan sát rất lâu rồi.

Mặc Văn cũng không ngần ngại đưa tay đem ba lô vững vàng bảo hộ ở trong ngực, sau cũng nhảy lên nửa bước.

Hắn quét mắt qua tên Zombie, trên mặt không có bất kỳ biểu tình gì, giống như nó không phải là Zombie, mà là một thứ không quan trọng. Con Zombie đánh một đòn không trúng, động tác cũng chưa từng dừng lại, phun nhổ một bãi nước miếng vẫn đục xuống đất, gặm nhẹ lần nữa nhào tới.

Lần này Mặc Văn không có lui nữa, hắn hơi không kiên nhẫn lấy ra một con dao găm bên đùi, trước nghiêng người trực tiếp từ dưới lên trên đem cái đầu của Zombie chém rơi xuống đất.

Nhìn động tác như đơn giản nhưng mang theo mỹ cảnh như nước chảy mây trôi, tiếp theo lại nhanh chóng hơn tinh chuẩn hơn nữa.

Zombie cấp năm trở xuống da thịt đều cực kỳ nhão, nhưng trực tiếp dùng dao găm cắt lấy đầu của Zombie như vậy cũng chỉ có dị năng giả mới có thể làm được nhanh chóng như vậy.

Cả người của Mặc Văn bị dính máu sền sệt vẫn đục, hắn cau mày một cái, nhìn qua Vu Lam không có chút thương tổn nào, chân mày liền dần ra.

“Muốn ăn không?” chỉ chi con Zombie đã không còn động đậy, Mặc Văn ôn nhu hướng về phía Vu Lam hỏi.

Nhưng mà Vu Lam vẫn còn đang tức giận, cố gắng bò từ trong túi đeo lưng giãy giụa đi ra, hoàn toàn không có nghe được lời nói của Mặc Văn, đồng thời cũng đối với Zombie nằm dưới đất không có hứng thú gì.

“Không muốn sao.” Mặc Văn than thở, Vu Lam cái gì cũng không ăn phải làm sao đây, nàng bây giờ mặc dù biến thành Zombie, nhưng mà Zombie nếu như thời gian dài không ăn uống mà nói cũng sẽ chết.

“Chết” cái chữ này vừa xuất hiện trong đầu của Mặc Văn, trong nháy mắt con người hắn vốn dĩ đen nhánh càng thêm sâu thẳm hơn, giống như trong địa ngục lạnh lẽo thể lương tuyệt vọng vực sâu Tử Vong. Nếu như lúc này có người bên cạnh đã sớm bị khí tức lạnh như băng quanh thân Mặc Văn dọa sợ đến chân đều không thẳng lên được, nhưng mà bây giờ nơi này chỉ có một con Zombie đã chết và Vu Lam cái gì cũng không biết mà còn cố gắng chạy trốn thì không có ai cả.

“Nhất định sẽ có cách giải quyết.” Mặc Văn lăm bằm, cánh tay sờ nhẹ vào gò má Vu Lam, chột nghĩ tới điều gì lại cúi người thả cô ở trên mặt đất.

Xoay người nhìn đầu của con Zombie trên đất, Mặc Văn nắm dao găm trực tiếp từ bên trong khoét ra được một viên tinh hạch màu xám.

Zombie cùng dị năng giả bọn họ đều giống nhau, đều phải có tinh hạch mới có thể tiến hóa, chẳng qua là dị năng giả chỉ cần tinh hạch để hấp thu năng

lượng, mà Zombie là muốn đem tinh hạch ăn vào trong bụng.

“Em ăn cái này không?” Mặc Văn ti mi lau đi vết máu bên trên viên tinh hạch. Ôn nhu lấy lòng đặt ở bên miệng Vu Lam.

Mắt Vu Lam đục ngầu bỗng sáng rực lên, nàng há một cái liền đem tinh hạch nuốt vào trong miệng, trong lúc đó còn cẩn thận tránh được tay của Mặc Văn.

Nhìn tinh hạch cứng rắn trong miệng Vu Lam được nhai giống như là nhai đậu, nghe tiếng nhai “Cọt kẹt” vang lên. Mặc Văn lộ ra nụ cười vui thích, đưa tay vuốt nhẹ mái tóc của Vu Lam, “Thích không?”

Vu Lam không thèm để ý tới hân, nàng nhai hai cái liền nuốt tinh hạch xuống. Giống như lúc bình thường đưa ra đầu lưỡi thối rửa liếm liếm khoe miệng của mình.

Thấy vậy Mặc Văn cũng không cường bách Vu Lam trả lời, hân cúi người lần nữa đem ba lô đeo lên.

Bạn đang đọc truyện *Thuyết Tiến Hóa Khi Bạn Gái Tôi Là Zoombie* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Mãi mãi ở chung một chỗ

Dị năng giả hấp thu tinh hạch càng nhiều, năng lượng càng lớn giống như Zombie ăn tinh hạch càng nhiều, cấp bậc sẽ càng cao.

“Nếu như em ăn càng nhiều tinh hạch hơn, có thể hay không sẽ biến trở về dáng vẻ trước kia?” Mặc Văn tâm tình rất tốt lắm bầm. Giày ống cao quân dụng thất thiếu giẫm trên rễ cây thối rữa, phát ra từng tiếng xào xạc vọng về.

“Ồ...” Vu Lam giống như bình thường phát ra một tiếng gầm nhẹ phụ họa, nàng như là nghe được tiếng của Mặc Văn, vừa như chỉ là muốn kêu một tiếng thôi.

Bất kể là nguyên nhân gì, Mặc Văn đều bị một tiếng này của Vu Lam lấy lòng. Hân nhanh chân đi khỏi rừng rậm, nhìn lấy bầu trời âm u phát ra một tiếng cười to.

Tiếng cười này trung khí mùi phần thoáng cái đưa tới không ít Zombie du đãng, bọn họ phát hiện Mặc Văn trong nháy mắt liền gầm to nhào tới, dùng cả tay chân giống như dã thú tiến lên.

Hoàn toàn không nhìn ra bọn họ cũng đã từng là loài người.

“Tôi đây thật đúng lúc.” con người Mặc Văn đen nhánh thoáng qua một đạo hung quang giống như là ác quỷ, móc ra dao găm, hân không chút do dự liền vọt vào bên trong bầy Zombie, như điện chớp qua lại tàn phá.

Máu thịt văng tung tóe, tiếng gào thét bị thương vang lên khắp nơi. Mà người có thể nhìn thấy tàn thương tất cả cũng chỉ có Vu Lam bị trói buộc trong túi đeo lưng.

Sắc trời dần dần tối, Mặc Văn móc ra viên tinh hạch của con Zombie cuối cùng, đứng dậy quét mắt quanh những con Zombie bị chặt đầu, tìm một chỗ coi như còn sạch sẽ trên đá ngồi xuống.

Lấy thực lực của hân đối phó những con Zombie cấp sáu trở xuống này căn bản cũng không cần dùng tới dị năng, cho nên những con Zombie này đều là bị thân thủ của hân lần lượt chặt đầu xuống chém chết.

Tận thế bùng nổ đã được hai năm, hân bây giờ cũng đã là dị năng giả cấp mười hai.

Quy tắc cấp bậc Zombie cùng dị năng giả phân chia đều giống nhau. Mỗi lúc giai hóa lên một cấp, nói cách khác cấp sáu đến cấp bảy coi như là theo cấp một đến cấp hai, cấp mười hai đến cấp mười ba là cấp hai đến cấp ba.

Mỗi một lần thăng cấp lên đều tương đối khó khăn, đến đó mới thôi thậm chí còn có rất nhiều dị năng giả dừng lại tại cấp sáu không cách nào tiến thêm được nữa.

Trước mắt mới chỉ Hoa Quốc nổi tiếng mới có ba người đạt tới cấp mười ba trở lên, theo thứ tự là thủ lĩnh nam bộ, thủ lĩnh một khu phía bắc cùng với người quản lý đại kiều.

Lau đi vết bẩn bên trên tinh hạch, Mặc Văn đem bao lô chứa Vu Lam ôm vào trong ngực, đem từng viên tinh hạch cho nàng ăn.

“Ồ.” Sau khi ăn năm viên tinh hạch, Vu Lam không muốn ăn thêm nữa. Nàng hừ hừ quay mặt sang chỗ khác, nhắm mắt lại muốn ngủ.

“Không ăn nữa sao?” Mặc Văn bung mặt của Vu Lam nhỏ giọng hỏi.

Vu Lam còn không thèm để ý đến hắn, ngay cả ý muốn mở mắt cũng không có.

“Chúng ta để đây ngày mai lại ăn tiếp.”

Đem tỉnh hạch còn dư lại cất kỹ, Mặc Văn ôm lấy Vu Lam tựa vào chỗ bả vai của nàng cũng thỏa mãn nhắm hai mắt lại.

“Có thể được ôm lấy em ngủ như vậy, anh đợi đã tám năm rồi.”

Ban đêm là thiên đường của các Zombie, bọn chúng khắp nơi du dương tìm kiếm đến thức ăn. Lại duy chỉ có không đến gần Mặc Văn.

Một thân Zombie máu đen đã che đi mùi thịt thơm nhân loại của hắn, khiến cho Zombie không nhắc lên được khẩu vị.

Một đêm ngon giấc.

Không khí sáng sớm luôn trong lành hơn một chút so với lúc khác, mặc dù không có tiếng chim hót tiếng ve kêu. Nhưng mà lá cây ở trong gió vang lên âm thanh vẫn làm lòng người thoải mái.

Mặc Văn mở mắt, đã hai ngày hắn chưa có ăn cái gì, mơ hồ cũng cảm thấy đói.

Nhìn thấy Vu Lam vẫn nhắm như cũ, hắn thận trọng tìm ra một ít bánh bích quy cứng rắn khó mà nuốt trôi nhét vào trong miệng.

Giơ lên hai cánh tay ôm Vu Lam hoàn vào trong ngực, Mặc Văn nhìn chung quanh chỗ hoang vu này một vòng nhúu lại đôi lông mày.

Hiện tại hắn không thể chỉ cùng Vu Lam hai người sinh hoạt, còn nhất định phải đến chỗ có thật nhiều Zombie.

Chỗ có thể thỏa mãn điều kiện như vậy, chỉ có vùng đất tử vong.

Vùng đất tử vong được chia làm mười hai khu lớn, bọn họ bây giờ là đang ở Nhất khu, bình thường chỉ có Zombie cấp sáu trở xuống, số lượng cũng không phải là nhiều.

Khu cận càng cao, độ nguy hiểm của Zombie cũng càng cao.

Tỷ như Nhị khu độ nguy hiểm liền so với Nhất khu cao hơn, Nhị khu mặc dù nhiều chỉ có Zombie cấp sáu trở xuống, nhưng là số lượng lại cực kỳ lớn.

Lấy thực lực của hắn bây giờ nhiều nhất cũng chỉ có thể tiến vào Ngũ khu, như thế ở trong năm nơi này, cũng chỉ có Tam khu thỏa mãn nhất điều kiện của hắn.

Tam khu nhiều Zombie cấp sáu trở xuống, nhưng là cũng có số ít Zombie cấp sáu trở lên, cấp mười hai trở xuống, cứ như vậy hắn sẵn được tỉnh hạch cấp bậc cũng sẽ hơi cao một chút.

Điểm trọng yếu nhất là Tam khu mặc dù là vùng đất tử vong, nhưng mà phần nhiều là kiến trúc cao tầng hoang vu, rất thích hợp cho hắn và Vu Lam hai người cùng nhau sinh hoạt.

“Chúng ta sẽ mãi mãi ở chung với nhau.” Mặc Văn nhìn quanh Vu Lam, lộ ra một nụ cười hiếm có, như ánh mặt trời.

“Húc ca, đây đã là vùng đất tử vong, chúng ta tới đây là được rồi chứ?”

Một chiếc xe việt dã theo trên cát vàng chạy nhanh qua, mang theo từng trận bụi đất. Ngoài xe là hoàn toàn hoang lương, bên trong xe mấy người ngược lại rung đùi đắc ý, nghe tiếng bùng nổ của nhạc Heavy Metal dị thường thích ý.

“Mày biết cái gì, tiếp tục lái xe!” Người được gọi là “Húc ca” cười lạnh một tiếng, kéo nữ nhân ăn mặc hở hang một bên hôn một cái sau đó mới hướng về phía tài xế, mới vừa nói hung hãn nói, “Tiểu tử này đã đối nghịch với ta, vậy sẽ phải chết ở chỗ của Zombie này.”

“Vâng.” tên tài xế không dám nhiều lời, trán đổ mồ hôi nhưng vẫn là thành thành thật thật lái xe tiếp.

Hắn bắt quả là một người bình thường, là thủ hạ làm việc của Trương Húc mà thôi, còn không có năng lực gì mà cầu xin tha thứ cho người khác.

“Húc ca ~” cô gái bên người Trương Húc nũng nịu ôm lấy cánh tay của Trương Húc, nịnh hót chen lẫn ngực của mình qua, lộ ra một mảnh xuân sắc tuyệt đẹp, “Tên kia chính là không có mắt, lại dám cùng ngài đối nghịch, không phải hắn là anh em của ngài sao?”

“Là anh em cái gì, chẳng qua chỉ là một nghiệt chủng lai lịch không rõ mà thôi.” Trương Húc hừ lạnh nói. Đồng thời cũng có chút không vui quét mắt nhìn nữ nhân.

Nữ nhân kia cảm giác đỉnh đầu chợt lạnh, vội vàng qua loa lấy lệ gật đầu một cái sau liền ưỡn ngực, ánh mắt quyến rũ như tơ nhìn Trương Húc dịu dàng nói, “Húc ca chờ ngài xử lý xong chúng ta trở về nhà, ở chỗ này em cũng không có cách nào phục vụ ngài.”

“Người nữ nhân này lại gấp gấp như vậy sao.” Trương Húc cười tà một tiếng, kéo cánh tay của nữ nhân qua, cắn lỗ tai của nàng mập mờ nói, “A Yến, người...”

“Húc ca, trước mặt giống như có người.” ngồi ở vị trí kế bên chỗ tài xế một tên nam nhân đột nhiên cắt đứt lời tán tỉnh của Trương Húc, trợn to hai mắt nói.

Phía trước một người đàn ông đang cồng một cái bọ lớn gần phân nửa người sau lưng. Hắn từng bước từng bước đi về phía trước, hắn mặc một bộ đồng phục tác chiến màu xám tro, ngoại trừ một cái dao găm trên chân ra cũng không còn có cái vũ khí nào khác.

Nam nhân kia vẫn cứ như vậy bình tĩnh bước đi giữa gió lớn của hoàng sa, không nhìn Zombie, không nhìn hoàn cảnh.

Mặc dù không nhìn thấy người đàn ông kia, nhưng hắn lại cho người khác cảm giác rất nguy hiểm.

Một người mà dám ở vùng đất tử vong này bước đi, thật không biết nên nói hắn là gan lớn hay là không cần mạng nữa.

Trương Húc rất hiển nhiên cũng chú ý tới người đàn ông kia “Gan thật lớn” lòng mảy mảy lại đưa tay ra hiệu cho tài xế dừng xe.

“Từ Hồ, mày đi xuống xem một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Thuyết Tiến Hóa Khi Bạn Gái Tôi Là Zoombie* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Rốt cuộc có xe ở đây

Từ Hồ đáp một tiếng, ngay lập tức từ chỗ kế bên người lái nhảy xuống. Cả người bấp thập tại lúc rơi xuống đất đều căng thẳng lên, hắn thấy nam nhân kia tựa hồ vẫn không có chú ý tới hắn không khỏi theo thói quen sờ một cái sau ót tro trụi của chính mình quát to một tiếng, “Này, người đứng lại!”

Tiếng gào này sánh ngang tiếng sấm lúc mưa to, chỉ cần không phải người điếc đều nghe được.

Mặc Văn bước chân dừng một chút, lát sau mới chậm rãi quay đầu lại.

Ngồi ở trong xe A Yến thấy rõ dung mạo Mặc Văn đầu tiên là ngẩn ra, sau đó cả khuôn mặt đều có chút nóng lên, vội vàng cúi đầu xuống không dám nhìn nữa.

Người đàn ông này trắng nõn đến gần như trong suốt trên gương mặt có một đôi con ngươi giống như hổ đen thâm thúy, dường như có thể hút đi thần trí người khác, sắc môi hắn hơi tím bầm không những không khiến người ta cảm thấy bệnh hoạn, ngược lại làm cho người ta một loại cảm giác tà tử.

Tại sao, tại sao có thể có người đàn ông đẹp trai như vậy?

Không thèm để ý chút nào đến ánh mắt quan sát của người khác, Mặc Văn nhìn chằm chằm cái chiếc xe việt dã kia, bờ môi giương lên, dường như muốn nói cái gì, chỉ là mọi người đều không có nghe rõ lời của hắn.

Hắn nói cái gì? Từ Hồ mặc dù không nghe được lời nói của Mặc Văn. Nhưng hắn chỉ cảm thấy phía sau dâng lên từng cơn ớn lạnh.

Thật ra thì Mặc Văn cũng không nói gì đặc biệt, hắn chẳng qua nhàn nhạt nói một câu:

“Lần này có thể có xe đi rồi.”

Trương Húc ngược lại không cảm giác rung mình gì, trước tiên hắn chú ý tới sự thay đổi của A Yến, lập tức đã hiểu rõ cái gì, liền cho A Yến một bạt tai liền ở trên mặt.

“Gái điếm thôi!”

Trương Húc là một dị năng giả cấp năm, một bạt tai này đánh xuống trực tiếp đánh A Yến hoa mắt choáng váng đầu, cơ hồ đánh gãy cổ của cô.

“Đem cái bao của hắn đoạt lấy cho ta!” đánh xong A Yến dễ chịu rồi, Trương Húc tự mình đi xuống xe ra lệnh cho Từ Hồ, trên mặt phủ đầy nếp nhăn tàn rã từ trận lệ khí.

Dù sao không có một người đàn ông nguyện ý cho nữ nhân của mình đem ánh mắt mê luyện rơi vào trên người đàn ông khác.

Hắn muốn cướp đi đồ của nam nhân đáng chết này, để cho hắn đói chết tại vùng đất tử vong này!

Từ Hồ theo lệnh, thân hình lóc lên biến mất ngay tại chỗ, một giây kế tiếp đã xuất hiện ở trước người của Mặc Văn cố gắng cướp đoạt ba lô trên lưng

hắn.

Từ Hồ là dị năng giả cấp sáu, tốc độ của hắn đã sắp đạt mức độ đến mắt thường không cách nào bắt được.

Nhưng đó là đối với người bình thường.

Còn đối với Mặc Văn mà nói, Từ Hồ có chạy nhanh hơn nữa, trong mắt hắn cũng giống ốc sên bò không sai biệt lắm.

Nhìn thấy tay của Từ Hồ cố gắng đụng vào balo của mình, đáy mắt Mặc Văn xẹt qua một đạo sắc lạnh. Hắn nhanh chóng né người, từ chỗ trọng tâm của Từ Hồ chệch đi trong nháy mắt rút ra dao găm trực tiếp đâm vào cổ của hắn.

Máu tươi văng khắp nơi, Từ Hồ trợn to hai mắt dường như còn chưa phản ứng kịp, vô lực ôm lấy cổ họng của mình, lại không ngừng được máu tươi phun trào ra.

Hắn đau muốn kêu lên, nhưng là lại chỉ có thể phát ra từng tiếng như thú bị nhốt nghẹn ngào.

Một tay chống nạnh còn làm trạng thái dừng mãi, Trương Húc trực tiếp sợ đến choáng váng, hắn không thể tin rằng hai mắt nhìn Từ Hồ chết đi, hai chân run ngay cả đứng cũng không vững.

Đùa gì thế, Từ Hồ là dị năng giả cấp sáu! Cứ như vậy một chút là giải quyết xong rồi sao?

Mặc Văn xoa xoa chủy thủ của mình, giương mắt liếc nhìn Trương Húc, cái nhìn này rất bình thản, bình thản đến giống như là một cái hồ nước sâu thẳm.

Nhưng mà Trương Húc vẫn là sợ hãi đến mềm mại ngã trên đất.

”Dị năng giả cấp 5?” Mặc Văn nhàn nhạt mở rộng tầm mắt, nhắc chân đi tới trước xe liền mở cửa xe ra, sau đó kéo tài xế vẫn còn run lên từng cơn ra ngoài.

Tài xế kia bị ném cái mặt mày xám xịt, lăn hai vòng mới dám bò dậy.

Đem ba lô trên lưng đặt ở vị trí kế bên tài xế, Mặc Văn kéo ra giấy nịt an toàn liền đem ba lô bên chắc cố định ở trên ghế. Ánh mắt liếc đến một bên mặt sưng lên thật cao A Yên, đầu hắn không nhắc lên một chút nói, “Người đi xuống.”

A Yên tái nhợt nghiêm mặt nào dám nói một chữ “Không”, cô có chút thất vọng cup mắt xuống, mở cửa xe liền nhảy xuống.

Nếu là mặt của cô không có bị sưng mà nói, lúc này nói không chừng còn có thể dựa lên cái nam nhân lợi hại này.

Trương Húc sợ hãi đến chân đều như nhũn ra, thấy Mặc Văn dường như không có ý muốn giết hắn, trong lòng thoáng cái an định không ít, nhưng mà vừa thấy Mặc Văn muốn lái đi xe của hắn.

Nếu mà người này đem xe lái đi vậy hắn làm sao mà trở về?

“Người nếu muốn lái xe của ta đi có tin ta sẽ giết người hay không hay?” Trương Húc liều mạng bám lên cửa xe không cho Mặc Văn đóng cửa, đồng thời ngoài miệng trong yếu hô lên, “Người có biết ta là ai hay không!”

Mặc Văn lúc này đã hơi không còn kiên nhẫn.

Cũng không hi vọng nào Mặc Văn hỏi thăm, Trương Húc dừng một chút sau liền vội vàng nói, “Ta là thủ hạ của thủ lĩnh Hứa Kiệt Lâm hai khu phía bắc, Trương Húc!”

“Ài?” Mặc Văn thật giống như hứng thú nghiêng đầu đi, ánh mắt nguy hiểm híp lại.

“Ta nói là ta không cho phép... A!” cho là Mặc Văn bị giật mình, thời điểm Trương Húc còn muốn nói một lần nữa bỗng nhiên chỉ cảm thấy bả vai chột lạnh, sững sờ phát hiện Mặc Văn cầm chủy thủ lên trực tiếp lấy một cái cánh tay của hắn.

Ôm lấy bả vai phun trào ra máu tươi ngồi sập xuống đất, Trương Húc phờ phạc mắt nhìn thấy Mặc Văn nhảy xuống xe ngồi ở trước mặt của hắn.

Cặp mắt đen nhánh kia làm cho Trương Húc sợ hãi trực tiếp tè trong quần.

Vừa vặn lúc này Vu Lam cũng từ trong túi đeo lưng lộ ra cái đầu, con mắt đục ngầu của nàng mồm mồm dừng một chút, phát hiện bây giờ không chỉ là ba lô trôi buộc nàng, túi đeo lưng bên ngoài còn có một cái giấy nịt an toàn đem nàng cho cố định gắt gao.

Lập tức tức giận phát ra một tiếng gầm kêu, nghiêng răng liền muốn cắn người.

Luống cuống đứng ở một bên tài xế cùng A Yên nhìn lấy Vu Lam đều phát ra một tiếng thét chói tai, A Yên còn vội vàng chỉ Vu Lam hô lên, “Zombie, trong xe có Zombie!”

Bị làm ồn Mặc Văn có chút không vui quét qua A Yên một cái, cô ngay lập tức im lại, chẳng qua là người còn đang không ngừng run rẩy.

“Lam Lam, em nghe được cái tên này cũng rất tức giận đúng không?” quay đầu hần chăm chăm về phía Vu Lam, Mặc Văn cực kỳ ôn hòa cười nói.

Đáng tiếc Vu Lam nghe không hiểu Mặc Văn nói cái gì, nàng nếu là nghe hiểu được tuyệt đối trước cho Mặc Văn một cái ánh mắt tốt.

Cũng chính bởi vì cô nghe không hiểu cho nên cô lúc này chỉ là có một thái độ găm to, giầy giữa muốn từ trong túi đeo lưng chạy đi.

Cánh tay của Trương Húc chảy máu, hần mất máu quá nhiều đã run rẩy liên một cái chữ đều không nói được, giống như là cá nằm ở trên tấm thớt mặc cho Mặc Văn xẻ thịt.

”Chờ ta chăm sóc kỹ cho Lam Lam, ta tự nhiên sẽ đi đem Hứa Kiệt Lâm băm thành thịt bột.” Mặc Văn quay đầu nhìn Trương Húc, nói ra một câu, không giải thích nữa. Liên đem dao găm cắm vào phổi Trương Húc.

Phổi chỗ này đối với thân thể con người mà nói rất đặc biệt, là vị trí hô hấp chủ yếu trên cơ thể con người. Nhưng mà nếu như bị thương mỗi lần người ta hô hấp đều sẽ đau đến gần chết, mặc dù sẽ không lập tức chết đi, nhưng là lại sẽ cho người sống không bằng chết, lại chịu hết đau đớn sau mới có thể hết khí.

“Nhìn nguoi chẳng qua cũng chỉ là thủ hạ phân thượng của Hứa Kiệt Lâm ta liền để nguoi từ từ chết đi là được rồi.” Mặc Văn bỏ thí nhìn lấy mặt Trương Húc vo thành một nắm, sau khi đứng dậy mắt lại nhìn cốp sau xe.

Mới vừa rồi nơi đó dường như truyền ra một tiếng “Cứu mạng”.

“Hồn đản... Muốn chém giết muốn róc thịt thì tới thoải mái đi khục khục khục...” Trương Húc thấy vậy biết rõ mình không còn sống lâu nữa, hần cắn răng cố gắng chọc giận, muốn Mặc Văn cho hần một cái dao, nhưng mà phổi xông ra máu cũng đã xông lên khí quản hần để cho hần một trận ho khan, cần bản ngay cả lời đều nói không ra miệng được.

Bạn đang đọc truyện *Thuyết Tiến Hóa Khi Bạn Gái Tôi Là Zombi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Là thương nhân di động sao

Mặc Văn cũng lùi để ý hần, thu hồi dao găm đi tới sau xe mở ra cốp sau, nhìn chăm chăm nam nhân bên trong vết thương chẳng chịt cau mày.

Không nghĩ tới bên trong cốp sau còn giấu một người.

“Hần chọc Húc ca, Trương Húc, nên bị Trương Húc cho ném đến bên trong vùng đất tử vong.” rất sợ để cho Mặc Văn mất hứng, A Yến lên tiếng nhỏ giọng giải thích, liền đổi cách xưng hô với Trương Húc luôn, “Hần là em trai của Trương Húc... Hình như là một thương nhân di động.”

Chỉ tiếc Mặc Văn đối với người này là ai không có hứng thú gì, nhưng là đối với thương nhân di động lại vẫn có chút hứng thú.

Cái gọi là thương nhâ di động chính là không có địa điểm buôn bán cố định, thương nhân mang theo hàng hóa rong ruổi ở khắp nơi trên thế giới tới mua đồ.

“Nguoi là thương nhân di động?” hần nhìn chăm chăm nam nhân nằm ở cốp sau thấp giọng hỏi đến.

Nam nhân kia ho khan mấy tiếng, cực kỳ yếu ớt gật đầu một cái, dường như còn có chút sợ hãi rụt lại.

Thấy vậy khoe môi Mặc Văn nhắc lên một cái nhỏ không dễ thấy, chém đứt sợi dây trói nam nhân này.

“Ta cứu nguoi.” tương đối “Ôn nhu” đem nam nhân kia để dưới đất, Mặc Văn cúi người cho nam nhân một ít bánh bích quy, trực tiếp nói, “Cho nên nguoi phải hồi báo cho ta.”

Nam nhân vết thương chẳng chịt mướt cánh tay của Mặc Văn ngồi dậy, hần nhìn thấy trong tay có một ít bánh bích quy, chỉ cảm thấy nước mắt chảy ra ngoài.

Một ít bánh bích quy ăn tiết kiệm có thể ăn được một tuần, đây hoàn toàn là cho hần một con đường sống a!

“Ngài muốn tôi hồi báo như thế nào?” nam nhân cổ họng khô khốc giật giật, âm thanh khàn khàn khó nghe.

“Tên của nguoi?” từng mắt lên, Mặc Văn nhàn nhạt nói.

“Trương Hâm”

“Rất tốt Trương Hàm.” Mặc Văn lãnh đạm cười, “Phiền người một tháng sau đi một chuyến đến vùng đất tử vong Tam khu, ta muốn cùng người làm một giao dịch lâu dài.”

“Người sẽ đến đi.” ngừng lại một chút, Mặc Văn nguy hiểm hip đôi con người lại tặng thêm một câu.

“Biết, dĩ nhiên sẽ!” cảm giác giống như là bị rắn độc nhìn chăm chú vào Trương Hàm vội vàng đáp, sau lưng lạnh giá mơ hồ rịn ra một lớp mồ hôi mỏng, “Ta đây sẽ đi Tam khu như thế nào mới có thể tìm thấy ngài?”

Hắn căn bản không dám hỏi Mặc Văn tại sao phải đi Tam khu.

Mặc Văn đứng dậy, mắt nhìn xuống Trương Hàm nói, “Người đến, ta tự nhiên sẽ biết.”

Dứt lời hắn không muốn nói nhiều nữa xoay người hướng trên xe đi tới, lên xe thấy cánh tay của Trương Húc bị hắn chém xuống, suy nghĩ một chút sau liền nhặt lên.

Quỳ ngồi dưới đất nhìn thấy Mặc Văn lái xe nghênh ngang rời đi, Trương Hàm cắn một ít bánh bích quy, cổ họng cảm thấy từng trận đau đớn.

Bây giờ chỗ này là vùng đất tử vong lại ở vòng ngoài, thời gian một tuần cũng có thể rời khỏi nơi này.

“Người, người khỏe không, xin hỏi một chút người có thể dẫn ta rời khỏi nơi này sao?” một mực đảm nhiệm người ẩn hình, tài xế thận trọng đi tới gần Trương Hàm, mang theo tiếng khóc nức nở nói, “Ta chính là một người bình thường, bây giờ không có xe ta thật sự không có biện pháp trở về!”

Trương Hàm nghe vậy liếc tài xế một cái, hắn có thể chưa quên bộ dáng người tài xế này đối với Trương Húc kia nghe lời răm rắp.

Tài xế dường như nhìn thấu sát ý của Trương Hàm, đỉnh đầu hắn từng giọt lớn mồ hôi hột chảy xuống dưới, chân mềm nhũn trực tiếp quỳ dưới đất nói, “Trước là Trương Húc buộc ta lái xe ta cũng không có cách nào, ta chính là một người bình thường...”

Lấy có là người bình thường sao? Không muốn để ý tới tài xế kia, bộ dáng đáng thương, Trương Hàm mở mắt thấy người nằm trên đất lồng ngực còn có chút phập phồng là Trương Húc, đứng dậy liền đi tới.

“Người không phải là muốn giết ta sao ‘Anh’.” Trương Hàm không chút do dự một cước giẫm lên ngực của Trương Húc, nhìn thấy miệng hắn học máu bọt bọt dạng thống khổ dữ tợn cười nói, “Ta mạn phép không được như ý của người rồi.”

Hắn là dị năng giả cấp 3, thực lực mặc dù không bằng Trương Húc nhưng mà lại bởi vì là di động thương nhân cũng không lo ăn uống, nhưng mà lại thiếu chút nữa bởi vì Trương Húc mà chết ở cái địa phương quỷ quái này.

Cũng chính bởi vì hắn là dị năng giả, lúc này trên người mặc dù còn có chút đau nhức, nhưng mà khôi phục một trận hắn liền có thể bước đi bình thường.

“Ta nói sẽ không cùng người làm ăn thì sẽ không làm, người tại sao còn muốn buộc ta ở đây.” trên chân Trương Hàm hung hãn dùng sức, cho đến khi nghe được âm thanh xương sườn gãy lìa sau đó mới thu chân lại.

Trương Húc nhổ ra một búng máu, đỏ mắt tuyệt vọng nhìn Trương Hàm chăm chăm, môi tím bầm, sắc mặt kim nén, lại một trận ho kịch liệt sau đó rốt cuộc đoạn khí, chết không nhắm mắt.

“Người và ta cùng đi.” thấy vậy Trương Hàm thu hồi chân trên mặt đất, thất thần một lúc sau mới nghiêng đầu hướng về phía sau lưng A Yên nói.

Bị điểm tên A Yên che nửa bên mặt bị súng của chính mình mùng rở dị thường bước lên đi trước, bỏ rơi Trương Húc ôm lấy cái bắp đùi Trương Hàm.

“... Còn ta thì sao?” tài xế xoa xoa khuôn mặt hai mươi tuổi của hắn, hốc mắt có chút đỏ lên.

“Người? Tự sinh tự diệt.” Trương Hàm ác liệt cười một tiếng, kéo A Yên qua liền xoay người rời đi.

Nữ nhân còn có thể để trên đường giải trí một chút, nam nhân thì có thể làm gì?

Tài xế về mặt thất bại đứng tại chỗ, cũng không dám theo sau. Hắn dám nói nếu như theo sau mà nói Trương Hàm tuyệt đối sẽ hạ thủ giết chết hắn mất.

A Yên đỡ cánh tay của Trương Hàm cẩn thận quay đầu nhìn một cái tài xế cách bọn họ càng ngày càng xa, trong lòng nho nhỏ thở dài một cái, lại mơ hồ có chút hưng phấn.

Cô mặc dù là một nữ nhân bình thường, nhưng là chỉ cần có thể dựa vào dị năng giả mà nói liền còn có thể sống tiếp.

“Vừa mới với nam nhân kia không có việc gì chứ?” ngẩng đầu nhìn khuôn mặt không cảm giác của Trương Hàm, A Yên nhỏ giọng nói, “Lúc này ta thực sự nhìn thấy trên xe có Zombie.”

“Lấy thực lực người đàn ông kia sẽ không chỉ bắt được một con Zombie?” Trương Hàm giễu cợt, ngay cả ánh mắt đều không cho A Yên một cái, hắn nhìn bầu trời âm u, đáy mắt vẫn vện tia máu lóe lên một đạo tinh quang.

Người nam nhân kia từ đầu chí cuối mang đến cho hắn một cảm giác chính là —— người điên.

Từ đầu tới cuối đều là người điên.

Hắn luôn luôn tin tưởng trực giác của mình, người nam nhân kia hẳn không trêu chọc nổi, cũng tuyệt đối không thể chọc.

Mà lúc này người bị đàm luận là Mặc Văn đang hừ cười nhỏ, một bên nhàn nhã lái xe.

Vu Lam nhìn ra ngoài cửa sổ cảnh vật thật nhanh lui về phía sau, an tĩnh cực kỳ, thỉnh thoảng sẽ từ trong cổ họng phát ra một âm thanh “Ừc”.

“Lam Lam muốn ăn tinh hạch sao?” mắt nhìn lấy bộ dáng chờ đợi của Vu Lam, Mặc Văn ôn hòa hỏi.

Vu Lam không để ý tới hắn.

“Lam Lam...” bất đắc dĩ Mặc Văn không thể làm gì khác hơn là đưa tay ra sờ một cái lên gò má của Vu Lam, thử đưa tới sự chú ý của nàng. Lần này Vu Lam mới xem như tỉnh hồn, quay đầu lại liền ý vị nhìn hắn chằm chằm.

“Muốn ăn tinh hạch sao?” Mặc Văn lại hỏi một lần nữa, đồng thời lấy ra hai viên tinh hạch đưa tới bên miệng của Vu Lam.

Vu Lam có chút do dự nhìn thấy tinh hạch trong tay Mặc Văn, một hồi lâu sau đầu khẽ nhúc nhích, cái miệng ăn một viên, một viên khác nói cái gì cũng không chịu ăn.

Cả ngày hôm nay tổng cộng ăn sáu viên tinh hạch... Trong lòng Mặc Văn âm thầm ghi xuống.

Mỗi một cái cấp bậc một ngày có thể hấp thu vào năng lượng đều là có giá trị giới hạn, thấp hơn giá trị giới hạn mà nói thì trình độ phát triển liền sẽ bị giảm bớt, nhưng mà cao hơn mà nói năng lượng qua bão hòa còn đối với cơ thể tạo thành tổn thương.

Bây giờ nhìn lại Vu Lam mỗi ngày có thể hấp thu vào năng lượng chính là sáu viên tinh hạch.

Trước kia Vu Lam là dị năng giả cấp năm cách ly hình, có thể thành lập được một tầng phòng vệ trở ngại nhất định cường độ công kích của dị năng giả, mà bây giờ Vu Lam tựa hồ chỉ là một Zombie cấp hai.

Bạn đang đọc truyện *Thuyết Tiến Hóa Khi Bạn Gái Tôi Là Zoombie* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Đến vùng đất tử vong tam khu

Giương mắt thấy ánh mắt Vu Lam vẫn không nháy mắt đang nhìn chằm chằm mình, Mặc Văn cũng cong cong con ngươi nhìn lại.

Hai người liền ngây thơ như vậy nhìn nhau một hồi lâu Mặc Văn mới đánh tay lái đem xe sắp đụng vào gốc cây cứu trở lại.

“Gào.” thấy Mặc Văn trước tiên mở ra con mắt, Vu Lam phát ra một tiếng kêu ngắn ngủi sau ngẩng đầu chín mươi độ nhìn nóc xe, cũng không biết đang nhìn cái gì.

“Em có phải hay không trong lòng đắc ý nhìn anh?” Mặc Văn thấy vậy đưa tay ra xoa xoa đầu của Vu Lam, đem đầu nàng vặn trở về, đầu của nàng cong ở cái góc độ này thật là quý dị, giống như cái đầu lập tức sẽ rớt xuống vậy.

Vu Lam tàn bạo tron mắt nhìn Mặc Văn một cái, cái miệng há to muốn cắn hắn. Bất quá miệng của nàng mới vừa chạm phải tay của Mặc Văn liền giống như là bị chạm điện, thật nhanh lui ra, trong cổ họng tiếng “Ừc ực” vang dội, cũng không biết nàng muốn biểu đạt cái gì.

Nheo nhẹ một cái lên mũi Vu Lam, Mặc Văn bất đắc dĩ cười một tiếng nói, “Lam Lam, lúc này anh giết người có phải đã dọa đến em không?”

Lần này Vu Lam trực tiếp quay đầu sang chỗ khác nhìn chằm chằm về phía cửa sổ. Hoàn toàn không nhìn Mặc Văn, mặc hắn làm bầm lâu bâu đi.

“Bất quá hẳn là sẽ không.” Mặc Văn quả nhiên đang làm bầm lâu bâu, ngón trỏ tay trái hắn vô thức gõ lên tay lái, nhếch miệng lên một cái khó có thể dùng lời diễn tả được nụ cười kia, “Khi chúng ta lần đầu tiên gặp mặt, anh liền giết người rồi a.”

Hắn lần đầu tiên nhìn thấy Vu Lam chỉ mới có chín tuổi, buộc tóc thắt bím đuôi ngựa lanh lẹ, gầy teo nhỏ nhỏ, giống như gió cũng có thể thổi bay đi.

Mà khi đó hắn mười chín tuổi, nhìn thấy trong đôi mắt tinh khiết của Vu Lam, máu me dính khắp người chính mình.

Ngước mắt nhìn thấy bầu trời dần dần tối xuống, Mặc Văn vững vàng ngừng xe lại.

“Buổi tối không thích hợp đi đường, chúng ta trước ở chỗ này nghỉ ngơi một đêm đi.” nghiêng đầu nói một tiếng cho Vu Lam, phấn khởi lắc cái đầu,

Mặc Văn cời ra giấy cố định an toàn của nàng, đem cả người nàng cùng chiếc túi bế lên.

Màn đêm vừa xuống Zombie luôn sẽ đặc biệt hoạt bát, ôm lấy Vu Lam đang giả chuẩn bị theo trong túi đeo lưng treo đi ra, Mặc Văn mặt đầy bất đắc dĩ, “Lam Lam, em đã không có chân, bỏ ra ngoài ba lô là em dự định lăn lộn mà đi sao?”

Thời điểm hẳn tìm thấy Vu Lam hai chân nàng đã bị Zombie ăn sạch sẽ, chỉ có nửa người trên còn đập nước bò khắp nơi. Bằng không hẳn cũng sẽ không đem Vu Lam để vào trong túi đeo lưng, ôm lấy nàng đi là tốt nhất.

Nàng nghe không hiểu Mặc Văn nói cái gì, Vu Lam kiên nhẫn cắn chặt miệng túi đeo lưng, cọ xát răng lợi đồng thời còn phát ra mấy tiếng gầm nhỏ uy hiếp một dạng.

“Thật giống dã thú nha. ” Mặc Văn cười ôm chặt nàng vào ngực, hai con ngươi đen như mực hiện lên một nụ cười đầy biến thái, “Nhưng anh cực kỳ yêu thích.”

“Lần này sẽ không có người khác lại cướp em đi, người đàn ông của em chỉ có thể là anh.”

Dưới bóng đêm thanh âm của Mặc Văn nương theo lấy tiếng gầm nhỏ của Zombie, lại làm cho người không rét mà run.

“Đúng rồi. ” hẳn gương mặt theo ghế ngồi một bên cánh tay của Trương Húc đưa cho Vu Lam, nhỏ giọng hỏi, “Có muốn ăn hay không?”

Vu Lam nhìn chằm chằm cánh tay trong tay Mặc Văn, mũi giật giật liên tục tiếp cận một cái, nhai nhai sau nhổ ra không thèm ăn.

“Không ăn? ” Mặc Văn cầm cánh tay ném ra ngoài cửa sổ, nhìn thấy mấy con Zombie đi ngang qua giống như điên cuồng nhào tới không khỏi thờ dài nói, “Em xem một chút em đi, rõ ràng là Zombie lại cái gì cũng không ăn, nếu không phải gặp anh, em có phải hay không sẽ chết đói?”

“Gào. ” Vu Lam vẫn là vẻ mặt chê bai.

Bất quá Vu Lam đối với những nhân loại khác tựa hồ vẫn có thể ngoại cảm, chỉ là đối với với hẳn khác biệt nha.

Nếu nói như vậy, có phải là hẳn ở trong lòng Vu Lam có chút bất đồng đây? Mặc Văn nghĩ tới đây chỉ cảm thấy tâm tình thật tốt, hẳn đem đầu gác lại trên bả vai của Vu Lam, mặt tái nhợt, trên gò má đều mang theo nhàn nhạt huyết sắc.

Vu Lam chuyển động con ngươi trắng bạch của chính mình, trong cổ họng lần nữa phát ra âm thanh “Ưc “.

Sáng sớm ngày thứ hai Mặc Văn liền lấy ra sáu viên tinh hạch khác cho Vu Lam ăn, chính mình như cũ chỉ ăn một ít bánh bích quy.

Vu Lam vừa nhai tinh hạch, vừa nhìn Zombie ngoài xe hoặc treo hoặc chạy theo, thỉnh thoảng phát ra một tiếng hô uy hiếp.

Nhìn thấy bộ dạng Vu Lam tràn đầy phấn khích, trong lòng Mặc Văn cảm thấy nàng dường như đem cái này coi thành một loại trò chơi —— trò chơi chèn ép cấp bậc so với Zombie thấp hơn nàng.

“Được rồi. ” lần nữa đem Vu Lam thả về vị trí bên cạnh tài xế, không nhìn ánh mắt phun lửa của nàng cột chắc dây nịt an toàn, Mặc Văn lúc này mới đạp chân ga tiếp tục đi phía trước.

Lái xe đến vùng đất tử vong Tam khu đại khái chỉ cần năm ngày, chiếc xe này còn dư lại dầu cũng không nhiều, hẳn có thể đi bao xa liền đi bao xa đi.

Sau khi ăn xong tinh hạch Vu Lam cũng có chút buồn ngủ, hôm nay là một ngày trong lành, ánh mặt trời soi nàng rất không thoải mái.

Nàng nhắm mắt lại không yên ổn động đậy cái đầu, cố gắng tránh ánh mặt trời nóng bỏng.

Một mực chú ý đến Vu Lam, Mặc Văn vội vàng cời xuống áo khoác của mình khoác lên trên đầu nàng, giúp nàng đem ánh mặt trời ngăn cản lại.

Biến thành Zombie Vu Lam còn rất sợ ánh mặt trời... Mặc Văn trong lòng lại ghi nhớ một chút.

Không có ánh mặt trời chiếu rọi Vu Lam lúc này mới hài lòng phát ra một tiếng “Ưc “, rất nhanh thì ngủ thiếp đi, mặt nàng xanh trắng hơi hơi co quắp hai cái, dường như nằm mơ thấy cái gì.

Cảm giác rất mơ hồ hồ hồ để cho nàng thoáng cái không thoải mái, tức giận rống một tiếng nàng mở mắt ra, sau đó liền phát hiện trước mắt một mảnh đen nhánh.

Càng phiên não gào thét mấy tiếng, quần áo cản trở tầm nhìn của cô mới bị lấy ra.

“Thế nào? ” Mặc Văn có chút bận tâm vượt lên gương mặt của nàng, đem nàng ôm hoàn toàn vào trong ngực lo lắng nói, “Khó chịu ở chỗ nào sao?”

Mới vừa rồi tiếng gào thét của Vu Lam giống như là điên cuồng hơn so với bình thường, sắc bén kinh sợ, dọa hẳn một cái.

Cảm giác được sự lo âu của Mặc Văn, Vu Lam lăm bằm mấy tiếng cọt xát vào ngực của Mặc Văn, làm bộ đáng thương.

Lần này Mặc Văn quả thật phát hiện nàng không được bình thường, nhưng mà Vu Lam không thể nói chuyện được, hắn cũng không hiểu nàng rốt cuộc là muốn cái gì.

“Muốn ăn đồ ăn sao?” bất đắc dĩ Mặc Văn chỉ có thể cho là Vu Lam lại muốn ăn cái gì, hắn lại lấy ra mấy viên tinh hạch, phát hiện Vu Lam ngay cả ánh mắt đều không nháy mắt liền nhai nhai nuốt xuống.

Lại lấy ra mấy viên tinh hạch, Vu Lam cũng đều nuốt xuống.

Mặc Văn hít mắt lại, trong lòng tỉnh tề nhớ số liệu một chút, phát hiện cả ngày hôm nay Vu Lam ăn mười hai viên tinh hạch.

Cái này là gấp đôi ngày hôm qua.

Cảm giác thử một chút cấp bậc của Vu Lam, phát hiện nàng bây giờ đã đột phá Zombie cấp hai thành cấp ba.

“Tốc độ phát triển của em thật đúng là dọa anh nha.” xác nhận Vu Lam không có vấn đề gì sau đó Mặc Văn mới sờ một chút tóc sền sệt của nàng, ôn hòa cười nói, “Những Zombie khác ăn tinh hạch suốt một tháng cũng không lớn lên nhanh bằng em.”

Bởi vì xe đi tới nửa đường đã không còn dầu, đường phía sau đều là Mặc Văn cõng Vu Lan sau lưng mà đi, cho nên chờ bọn hắn đến Tam khu đã tổn sắp tới hơn nửa tháng.

Dọn dẹp sạch mấy con Zombie cản đường, Mặc Văn đứng tại chỗ nhìn cao ốc tầng thứ không đồng đều trước mắt, quay đầu hỏi Vu Lam, “Em muốn ở nơi nào?”

Vu Lam nghe không hiểu hắn nói cái gì, chẳng qua là lăm bằm mấy tiếng cọt xát của hắn, phát tiết nỗi bất mãn sống động của.

Thấy vậy Mặc Văn không thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ quay đầu lại nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Thuyết Tiến Hóa Khi Bạn Gái Tôi Là Zoombie* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Tìm chỗ ở

Bọn họ phải ở tầng lầu tốt nhất còn phải cao một chút, bởi vì tầng lầu càng cao Zombie có thể leo lên càng ít đi.

Dù sao Zombie cũng sẽ không rảnh rỗi không có chuyện gì làm liền leo lên trên lầu.

“Cảm giác... giống như đang cùng em chọn phòng tân hôn nha.” Qua lại đánh giá căn nhà Mặc Văn chợt nở nụ cười, má trái lộ ra một chút dịu dàng, nhìn qua như là ánh mặt trời.

“Gào.” Vu Lam tiếp tục kêu quỳ dị.

Cuối cùng Mặc Văn đi vào tòa nhà còn có chút ít nước, cái tòa nhà cao tầng này cũng đầy đủ, có hơn ba mươi tầng.

Hắn cảnh giác đi lên, tìm tới cửa cầu thang mà đi.

Hai năm qua bùng nổ tận thế, hẳn là tòa nhà lúc này không còn có người nào ở, cho nên trên cầu thang khắp nơi đều là thi thể thối rữa mùi vị vô cùng khó ngửi.

“Gào hô.” Vu Lam dường như hít hơi một cái, nàng trừng hai mắt bất mãn đem đầu rúc vào trong túi đeo lưng.

Mặc Văn coi như là dị năng giả cấp mười hai khứu giác cũng là tương đối nhạy bén, cho nên cái mùi gay mũi này giống như là cực hình đối với hắn. Nhưng mà từ đầu chí cuối hắn đều không có phản ứng gì đặc biệt khó chịu, hắn cười nhỏ, tâm tình rất tốt bắt đầu tìm một gian nhà ở hẳn hài lòng.

Nhà của hắn và Vu Lam cửa khóa nhất định không thể bị phá hư, đồ dùng trong nhà cũng phải đầy đủ hết, còn phải có một cái giường lớn mới tốt.

Mặc Văn cảm thấy yêu cầu của hắn rất đơn giản, nhưng mà tìm đến tầng thứ 20 hắn mới tìm được một gian nhà ở tương đối hài lòng.

Nơi này rất nhiều cửa khóa đều bị phá hoại, hẳn là có người đi vào lục soát qua thức ăn, mà khóa cửa không có bị phá hư hẳn lại không vào được. Mà hắn bây giờ tìm được căn phòng này cũng rất tốt, hẳn là chủ nhân vội vã chạy ra ngoài làm cho căn phòng này cánh cửa vẫn còn mở, khóa tự nhiên cũng không có bị hư.

Đem Vu Lam đặt ở trên ghế sa lon, Mặc Văn liếc nhìn phòng ngủ, mặt không cảm xúc đi tới kéo cửa ra.

Bên trong phòng ngủ tản ra một cỗ mùi thối rửa, nhìn thấy Zombie nằm trên đất bởi vì rất lâu không có ăn uống gì mà thối rửa, hoại tử. Mặc Văn ngồi xổm xuống hướng về phía cái đầu của nó khoét ra, quả nhiên không tìm được tinh hạch.

Không vui xoa xoa dao găm, hấn cúi người nín cái y phục rách rưới trên người Zombie, mở cửa sổ ra liền đem nó ném ra ngoài.

Dù sao cũng là hơn hai mươi tầng, trong nháy mắt Zombie bị ném thịt nát xương tan, chết không thể thảm hơn.

“Gào. ” trong phòng khách Vu Lam còn đang giằng giăng từ trong ba lô lần đi ra, thỉnh thoảng còn phẫn nộ hống một tiếng, sau đó trừng Mặc Văn một cái.

Nhưng mà phản ứng của Mặc Văn vẫn là như thường ngày, đi tới xoa xoa đầu của Vu Lam, ôm nằng một hồi xong bình tĩnh bắt đầu thu dọn căn phòng.

Căn phòng này đã không còn khí tức của người ở lúc trước, nhưng mà một ít các loại đồ vật hay làm cho Mặc Văn rất không thích.

Trong mắt hấn bây giờ, Vu Lam như thế này giống như trẻ con vậy cái gì cũng không biết, ở trước mặt nằng để những hình người không liên quan này, không phải là làm cho hấn không thoải mái sao.

Đem tất cả những tấm hình trong căn phòng đều ném ra ngoài cửa sổ, Mặc Văn đem cả phòng từ trên xuống dưới thanh lý trong một lần mới hài lòng đi tới phòng tắm, mở ra chút nước.

Hấn sờ đi coi trọng cái tòa nhà này cũng là bởi vì trong nhà này còn có chứa một ít nước cuối cùng, mặc dù những thứ nước này đều đã có mùi lạ, nhưng chung quy vẫn có thể để cho hấn tắm sơ qua cho Vu Lam

Ở thời đại này có thể tìm được nước, đó là một chuyện vô cùng không dễ dàng gì.

Bởi vì con sông bị ô nhiễm, bây giờ nhân loại có thể uống nước đều là do dị năng giả hệ thủy lọc sạch nước, bất kể là nước mưa nước sông hay là nước ngầm đều tuyệt đối không thể trực tiếp đem ra uống.

Thủy hệ dị năng giả cũng không thể tạo nước, nhưng bọn hấn có thể lọc sạch nước, đem nước có thể uống phân biệt rồi luyện ra cho nhân loại dùng.

Cất xong nước, Mặc Văn mới về đến phòng khách, lần đầu tiên đem Vu Lam từ trong ba lô ôm ra ngoài.

Vu Lam rất nhẹ, không chỉ là bởi vì nằng biến thành zombie mà bắp thịt cùng huyết dịch đều xảy ra biến chất, còn bởi vì nửa người dưới của nằng bị con Zombie khác ăn mất.

Zombie đối với nhân loại có khẩu vị mới mẻ, có lẽ bọn họ đang ăn chân sau của Vu Lam, Vu Lam liền biến thành Zombie, cho nên bây giờ mới còn lại có nửa người trên.

Nhìn thấy Vu Lam trống rỗng nửa người dưới, đáy mắt Mặc Văn đen như mực dần dần dính vào chút ít màu sắc đỏ tươi, hấn nhắm mắt lại, không nhìn lên trên người Vu Lam sền sệt vắn đục, rất nhẹ nhàng đưa nằng ôm vào trong lòng.

Hiện tại hấn hận không thể đem những con Zombie đã ăn Vu Lam toàn bộ đều bắt tới, mổ bụng của bọn chúng đem thịt về lại cho Vu Lam.

Lam Lam của hấn, coi như là bị hấn ăn cũng không muốn để cho người khác chạm vào.

“Gào. ” Vu Lam mới không biết Mặc Văn nghĩ gì, nằng tốn sức đưa tay đẩy đầu của Mặc Văn ra, hết sức làm cho cái hương vị thịt ngọt ngào này cách xa mình một chút.

Mặc Văn ngẩng đầu nhìn ánh mắt vô tội kia của Vu Lam, bỗng nhiên đem nằng quay lại nhìn về phía sau lưng của nằng.

Sau lưng Vu Lam có một vết tích nổi tung, giống như là bị đạn bắn trúng vậy.

Thận trọng đem một đầu ngón tay nhét vào miệng vết thương kia, Mặc Văn thấy Vu Lam không phản ứng gì hấn mới giật giật ngón tay dài nhọn từ bên trong móc ra một viên đạn.

Nhìn thấy ký hiệu phía trên viên đạn là khu bắc, đôi môi mỏng nhàn nhạt gọi lên một nụ cười ôn hòa đến mức tận cùng.

Những người tổn thương Lam Lam, hấn là giết chết bọn chúng sẽ tốt hơn, hay là để cho bọn chúng sống không bằng chết tốt hơn đây? Có lẽ hấn có thể ghì chặt cổ của những người đó, nhưng bọn chúng xuống chảo dầu, hoặc là đút cho Zombie ăn?

A, suy nghĩ một chút cảm giác rất hưng phấn nha.

Đem viên đạn nhét vào túi, Mặc Văn đem đầu đen đậm đặt ở cổ Vu Lam, cả người run rẩy.

Dĩ nhiên hấn không phải sợ đến run rẩy, mà là hưng phấn đến không cách nào khống chế được run rẩy.

Vu Lam vẫn là trước sau như một, cái gì cũng không biết, nàng không thoải mái lắm bầm một câu, hai tròng mắt trống rỗng tới lui nhìn căn nhà trước mắt.

Mặc Văn cảm thấy hấn thật vất vả mới bình phục lại tâm tình của mình, lúc này mới đứng dậy đem Vu Lam ôm vào phòng tắm.

Nhưng mà Vu Lam rất không thích nước.

Nàng đụng phải nước phản ứng đầu tiên chính là ôm lấy cổ của Mặc Văn, sống chết cũng không xuống dưới.

“Lam Lam, ngoan ngoãn. ” Mặc Văn sắp bị ghì chết thật vất vả đem đầu của Vu Lam từ trong ngực dời đi, vỗ một cái lên đầu của nàng, mức nước lên từ lưng của nàng tưới xuống.

Có lẽ là phát hiện giấy giụa không có tác dụng gì, Vu Lam khó chịu ô ô hai tiếng, làm bộ đáng thương ôm lấy cánh tay của Mặc Văn cọ xát, cái bộ đáng nhẽ kia, giống như một chú chó nhỏ nũng nịu.

“Ng ngoan ngoãn, trên người của em quá bẩn, vạn nhất có sâu trùng gì không tốt thì làm sao bây giờ? ” Mặc Văn thấy Vu Lam như vậy không nỡ để cho nàng khó chịu, cũng có chút không muốn cho nàng tắm. Nhưng mà thân thể Vu Lam nguyên bản thói rửa sẽ dễ dàng sinh ra trùng từ, nếu như còn không được sạch sẽ, cái cảnh tượng kia hấn thật sự không muốn nhìn thấy.

Nghe không hiểu Mặc Văn nói gì, Vu Lam như cũ ôm lấy cánh tay của Mặc Văn, nhưng mà người lại ngoan ngoãn nằm ở trong bồn tắm.

“Lam Lam, cái vết thương này, là trước khi em biến thành Zombie thì có sao?”

Đầu ngón tay thon dài xẹt qua vết thương phía sau của Vu Lam, Mặc Văn nhẹ nhàng sờ, thờ dài một cái.

Trước khi Vu Lam chưa có biến thành Zombie hấn là dị năng giả cấp năm, như thế nào đi nữa cũng không thể bị Zombie vùng đất tử vong Nhất khu cắn cho thành như vậy được.

Bạn đang đọc truyện *Thuyết Tiến Hóa Khi Bạn Gái Tôi Là Zoombie* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Lấy được một viên tinh hạch cấp hai

Nói cách khác nhất định là có người nổ súng trước làm cho Vu Lam bị thương, sau đó đưa nàng ném vào bên trong bầy Zombie.

Trên người Mặc Văn khí tức lạnh như băng, Vu Lam không có chút tâm trí nào cũng rung mình một cái, trong cổ họng nàng phát ra một tiếng “Ồ ô “, nhìn dáng dấp vẫn còn đang bối vì ở trong nước mà mất hứng, mặc kệ Mặc Văn làm bầm lều bầu.

“Rốt cuộc là ai tổn thương em? ” Mặc Văn thấp giọng ní non, đồng thời áy náy lần nữa đem Vu Lam vẫn còn ướt nhẹp ôm vào trong lòng, “Ban đầu anh không nên rời khỏi em.”

Trước một ngày tận thế bùng nổ hấn bởi vì một ít chuyện phải đi một chuyến đến thành phố “B”, sau đó bởi vì tận thế đến nên hấn trì hoãn suốt hai năm mới từ nam bộ trở lại phía bắc, kết quả thứ nhất là thấy được Vu Lam đã biến thành Zombie.

“Bất kể là ai. . . Tóm lại Hứa Kiệt Lâm nhất định phải chết. ” đem cánh tay nâng lên, Mặc Văn che giấu đáy mắt hối tiếc, tình cảm đau lòng cùng tuyệt vọng, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của Vu Lam, âm thanh trầm thấp còn mang theo nụ cười, rõ ràng thanh âm rất dễ nghe lại có thể khiến người ta rợn cả tóc gáy.

Vu Lam tiếp tục ôm lấy cánh tay của Mặc Văn, dường như không chút nào nhận ra được khí tức quỷ dị quanh thân hấn.

Bởi vì Vu Lam nhu thuận, cho nên Mặc Văn rất nhanh thì tắm xong thân thể cho nàng. Hấn nghiêm túc quan sát Vu Lam từ trên xuống dưới một lần nữa, cười híp mắt từ trên trán nàng rơi xuống một nụ hôn.

Bây giờ da thịt của Vu Lam đã không có được sự trắng nõn như trước, cả người nàng đều hiện ra một màu xám trắng quỷ dị, trên mặt như cũ có thể thấy được khuôn mặt nàng đã từng thanh lệ, nhưng mà hai con ngươi kia như trần châu đen hữu thần nhưng lại không nhìn thấy.

Tì mi lau người cho Vu Lam, nhìn thấy nàng khôn khéo rúc thành một đoàn, Mặc Văn đứng dậy trực tiếp đem nàng bế lên.

Hiện tại ở bên trong phòng ngủ mùi hôi thối còn chưa có tiêu tan, có thể nằm được cũng chỉ có cái ghế sa lon trong phòng khách kia.

Rời đi khỏi nước bộ dáng khôn khéo mới vừa rời của Vu Lam liền thay đổi, giấy giụa liền muốn từ trong ngực Mặc Văn bò đi ra ngoài. Nhưng mà Mặc Văn làm sao có thể để cho nàng được như ý nguyện, ôm chặt hơn đồng thời còn tiếp tục lướt qua mái tóc khô khan của nàng, bình tĩnh tùy Vu Lam giụa giụa.

Vu Lam nặng nề thở hổn hển hai cái, trong cổ họng cũng phát ra mấy tiếng gằn nhẹ uy hiếp, nhưng mà cho dù nàng ngọa nguậy hồi lâu nhưng ngay cả một sợi tóc của Mặc Văn đều không thương tổn được.

Bất đắc dĩ nàng chỉ có thể khuất phục dưới uy thế của Mặc Văn, không nhúc nhích co lại thành một đoàn, bị buộc chìm vào giấc ngủ.

“Gào...”

Khi ánh sáng mặt trời chiếu lên trên mặt Vu Lam trong nháy mắt nàng liền mở mắt, mũi hơi giật giật, nàng nhìn vòng quanh trước mắt, nhìn thấy cái cánh tay kia nuốt nước miếng một cái.

“ Tỉnh rồi? ” Mặc Văn trở mình, hai tay cố định tại bên người Vu Lam, trói buộc nàng hoàn toàn ở đây.

Vu Lam nghe không hiểu lời nói của Mặc Văn, phiền não nháy mắt một cái, không vui phát ra hai tiếng gằn nhẹ.

Nhưng mà bộ dáng Vu Lam trách móc như là lấy lòng Mặc Văn, hần cười đem đầu để lên trên trán Vu Lam, đáy mắt đắm chìm ôn nhu.

“Chào buổi sáng.”

“Gào!” Vu Lam tức giận lên giọng, nhưng mà uy hiếp không tác dụng, lại khiến Mặc Văn cảm thấy nàng đã trở về với hắn.

Khóe mắt vui thích giờ lên, Mặc Văn khẽ cười từ trong túi lấy ra mấy viên tinh hạch đưa cho Vu Lam.

Vu Lam nhìn thấy tinh hạch liền không để ý Mặc Văn, há miệng liền đem tinh hạch nhét vào. Nhìn thấy nàng “Cót ca cót két” nhai thật vui sướng, Mặc Văn lấy ra một ít bánh bích quy ăn một miếng.

Dị năng giả dưới tình huống không sử dụng dị năng đối với nhu cầu ăn uống so với người bình thường ít hơn rất nhiều, nhưng mà bọn hắn một khi sử dụng dị năng đối với nhu cầu thức ăn liền đạt tới gấp ba trở lên so với người bình thường.

Sau khi thời gian bữa ăn sáng kết thúc Mặc Văn hôn lên trán Vu Lam một cái, đứng dậy cầm chìa khóa trên bàn phòng khách liền ra cửa, ngày hôm qua thời điểm hắn khi dọn dẹp vệ sinh tìm được chìa khóa của phòng này, cái này vừa vặn dễ dàng cho hắn.

Chắc chắn cửa sổ đều được đóng kỹ, Mặc Văn mới sờ một cái lên đầu của Vu Lam rồi rời khỏi phòng.

Bị nhốt trong phòng Vu Lam cũng không có phản ứng đặc biệt gì, nàng không nhúc nhích nằm trên ghế sofa nhìn chăm chăm cảnh sắc vắng lặng ngoài cửa sổ đến xuất thần, con người hỗn độn mơ hồ chợt hiện lên hào quang yếu ớt.

Mà Mặc Văn sau khi ra cửa liền không yên lòng, lên xuống tìm tòi từng tầng lầu, chắc chắn không có nguy hiểm gì ẩn bên trong, sau đó mới an tâm xuống lầu đi giết Zombie móc đi tinh hạch cho Vu Lam.

Phụ cận cái tòa nhà này có một cái sân vô cùng rộng, nơi đó cơ hồ tất cả đều là Zombie cấp sáu trở xuống, Mặc Văn ở nơi đó giết rất thoải mái, một buổi sáng liền thu tập được một túi lớn tinh hạch.

Bên trên đồng phục tác chiến sền sệt vết máu làm cho hắn có chút không thoải mái, đồng thời cũng mất kiên nhẫn đi khoét từng viên tinh hạch trong đầu Zombie. Hắn một cước đạp vỡ đầu lâu của Zombie, cúi người trực tiếp nhặt ra tinh hạch trong cái đầu lâu tan vỡ đó.

Lúc này ánh mặt trời rõ ràng rất mãnh liệt, nhưng mà đứng ở chỗ này vẫn như cũ có thể cảm thấy được một loại cảm giác âm lãnh.

Mà cái cảm giác âm lãnh này không phải bắt nguồn từ những con Zombie hình thái dữ tợn này, mà là tới từ nam nhân đứng ở giữa những thi thể Zombie nơi này.

Xoa xoa dơ bẩn bên trên chủ thủ, Mặc Văn ngừng động tác một lát, chợt mắt nhìn về phía một bên đường đi.

Tại kẽ hở ở giữa hai tòa nhà một con Zombie chậm rãi bò ra, cả người nó đều là chông, tứ chi vai u thịt bắp, đầu lưỡi thật dài tùy ý rũ tại bên miệng chảy ra nước miếng lên đất.

Đây là một con Zombie cấp chín.

Mặc Văn hít một hơi, khóe miệng lại nâng lên một đường cong.

Zombie cấp chín tinh hạch là cấp hai, năng lượng chứa bên trong nếu so với tinh hạch cấp một cao hơn rất nhiều, Lam Lam nhất định sẽ yêu thích.

Chính là đang lúc Mặc Văn đang chờ thời điểm chuẩn bị bắt cái con Zombie cấp chín này thì nó đột nhiên nhảy lên, nhanh như tia chớp nhào tới, đầu lưỡi chán ghét của nó quấn xoắn, cố gắng tìm cơ hội cuốn lấy chân Mặc Văn.

Mặc Văn ung dung tránh đi, hắn nhìn con Zombie cấp chín này, chậm rãi móc dao găm ra.

Con Zombie này ngoại trừ cả người đều là chông hơi khó giải quyết một chút, cũng không có chỗ nào đặc biệt nữa.

Sau một khắc hần liền xuất hiện ở bên người Zombie, Zombie kia giơ tay lên vỗ tới hần cũng không tránh, nghiêng dao găm quả quyết đem Zombie to lớn bầm mạnh xuống dưới.

Phía sau Zombie chông trong nháy mắt đứng thẳng, cảm giác đau đớn khiến nó nóng nảy liền hướng về phía Mặc Văn nhào tới. Mặc Văn đương nhiên sẽ không để cho con Zombie đến gần mình, chủy thủ trong tay của hần tự nhiên xoay một vòng, trở tay trực tiếp đem phía sau lưng Zombie cắt một mảng lớn chông lột bỏ, thuận theo da đường vân nhanh chóng đem dao găm cắm vào sống lưng nó.

Con Zombie kia kêu rên một tiếng, kịch liệt giãy giụa, bên dưới lại càng nghiêm trọng hơn kéo ra vết thương sau cổ nó, nhân cơ hội này trên tay Mặc Văn chợt dùng sức trực tiếp cắt đứt cái đầu của Zombie.

Nhìn thấy Zombie chết tê liệt nằm trên mặt đất, Mặc Văn ngồi xổm xuống lập tức móc ra viên tinh hạch Zombie cấp chín.

Cấp hai tinh hạch so với cấp một tinh hạch lớn hơn một chút, màu sắc cũng càng sáng ngời.

Thận trọng lau đi vết bẩn bên trên tinh hạch, hần cười một tiếng, đứng dậy chuẩn bị trở về.

“Lam Lam.”

Vừa vào cửa đã nhìn thấy Vu Lam đang nằm trên đất, chập vật dịch chuyển về phía trước.

Nhìn dáng dấp nàng là từ ghế sa lon té xuống...

Mặc Văn thấy vậy đau lòng chạy tới, cúi người ôm nàng vào trong lòng. Chú ý tới vết máu sền sệt trên người hần dính đến trên người Vu Lam, Mặc Văn càng ảo não lại lấy ra một tấm vải giúp Vu Lam tỉnh tã lau qua.

Bạn đang đọc truyện *Thuyết Tiến Hóa Khi Bạn Gái Tôi Là Zoombie* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Dị năng của Mặc Văn

Lúc này nhìn thấy Vu Lam cái gì cũng không biết chỉ là thái độ giãy giụa chống cự, Mặc Văn lại có điểm vui mừng. Vu Lam bây giờ không có thần trí, nếu không vào lúc này nàng nhất định sẽ vô cùng thống khổ.

“Gào.” nắm lấy cổ áo Mặc Văn, Vu Lam phát ra một tiếng gầm, không có ý gì là tức giận tựa hồ chỉ là muốn Mặc Văn đem sự chú ý để ở trên người nàng.

“Ta ở đây.” Mặc Văn xoa xoa tóc của Vu Lam cười nói.

Thời gian sau Mặc Văn một mực hầu ở bên cạnh Vu Lam, hần ngồi ở trên ghế sa lon ôm lấy nàng nhìn ra ngoài cửa sổ Zombie đang du dương, lẳng lặng hưởng thụ cái thời khắc an tĩnh này.

“Lam Lam.” thấy dưới lầu có con zombie cấp 2 găm cắn cái đầu Zombie cấp một, Mặc Văn lúc này mới nhớ tới hôm nay lấy được tinh hạch cấp hai, hần khẽ gọi Vu Lam một tiếng sau đó từ trong túi lấy ra tinh hạch đưa cho nàng.

Vu Lam ngay từ đầu không muốn để ý đến hần, nhưng thời điểm nhìn đến tinh hạch cấp hai ngược lại hứng thú tiếp tới tay, lại chậm chạp không ăn.

Trong lúc Mặc Văn đang nghi hoặc Vu Lam bỗng nhiên đem tinh hạch lại ném trả cho Mặc Văn, vừa vịn đập vào trong tay của hần.

Mặc Văn sờ sờ, giương mắt chỉ thấy cái ót đen như mực của Vu Lam.

Đây là không có ý tứ muốn ăn sao? Thấy vậy Mặc Văn đương nhiên sẽ không ép Vu Lam ăn tinh hạch, hần đem viên tinh hạch cấp hai bị “Chê” này cất vào, tốt tính cười một tiếng.

Thật ra thì hần bây giờ cũng có thể nhân cơ hội này hấp thu số lượng lớn tinh hạch để thăng cấp thực lực của mình, hần đã dừng ở cấp mười hai sắp tới một năm rồi.

Nhưng trong ngực an tĩnh phát ra âm thanh ngầy ngớ của Vu Lam, hần chỉ hận không thể đem tất cả tinh hạch đưa đến trước mặt của nàng.

Bây giờ trước tiên đem tất cả tinh hạch đều đưa cho Vu Lam phát triển đi, chờ Vu Lam thực lực tăng lên một chút sau hần lại chiếu cố chính mình.

Sáng sớm ngày thứ hai Mặc Văn thức dậy trước, hần né người khoải trá cọ xát bên người Vu Lam ôm chặt, từ đáy lòng dâng lên một cỗ thỏa mãn.

Cúi đầu hôn lên trán Vu Lam, bị đánh thức Vu Lam dùng ánh mắt trắng bệch trợn lên nhìn hắn, hắn cũng không thèm để ý, chẳng qua là cười nói, “Chào buổi sáng, Lam Lam.”

Vu Lam mới lười để ý hắn.

Đứng dậy đem Vu Lam cố gắng từ trong lòng ngực treo đi ôm lại trở vào trong ngực, Mặc Văn giống như thường ngày lấy ra mười hai viên tinh hạch đưa cho nàng, chuẩn bị bắt đầu thời gian ăn bữa ăn sáng.

Ai biết hôm nay Vu Lam lại khác thường mở rộng tầm mắt, không có nhận tinh hạch trong tay hắn.

“Thế nào?” Mặc Văn cau mày, thu tay về đã nhìn thấy Vu Lam nhào tới chỗ hắn, đến bên chỗ đồng phục tác chiến trên bàn.

Buổi tối lúc nghỉ ngơi vì không muốn đồng phục tác chiến làm bẩn Vu Lam, nên Mặc Văn đem đồng phục tác chiến cởi ra để ở trên bàn, trên người hắn bây giờ chỉ mặc một chiếc áo lót đơn bạc.

Vu Lam nắm đồng phục tác chiến của Mặc Văn liền nhét vào trong miệng, kết quả nàng chưa kịp cắn xé đồng phục tác chiến, cả người liền bị một đạo sức mạnh lôi kéo trở về.

Nhìn thấy Vu Lam một bên kêu lên tức giận vừa giãy giụa, Mặc Văn suy tư một lát sau bỗng nhiên ý thức được Vu Lam muốn tìm có thể là cái viên tinh hạch cấp hai này, đưa tay từ trong đồng phục tác chiến lấy viên cấp hai tinh hạch ra, quả nhiên thấy ánh mắt Vu Lam sáng lên.

Vu Lam cơ hồ là đoạt lấy từ trong tay Mặc Văn, liền đem tinh hạch nhét vào trong miệng, nhai rất là hăng say, mắt lim dim bộ dạng rất là cao hứng.

Nguyên lai ngày hôm qua Vu Lam không ăn tinh hạch không phải bởi vì nàng không muốn ăn, mà là ngày hôm qua năng lượng cần đã đủ rồi sao? Mặc Văn nhìn thấy dáng vẻ cao hứng của Vu Lam, trong lòng thầm nói về sau phải tìm thật nhiều tinh hạch cấp hai mới được.

Hai ngày sau Mặc Văn đã đi dạo toàn bộ xung quanh phụ cận chỗ bọn họ ở, một khi phát hiện Zombie cấp hai toàn bộ đều bị hắn giải quyết hết móc ra tinh hạch, sau đó toàn bộ đều đưa hết cho Vu Lam.

Cuộc sống bây giờ của hắn rất đơn giản, chín chữ liền có thể khái quát hết: Giết Zombie, móc tinh hạch, chăm sóc Vu Lam.

Tùy ý giẫm đạp lên một con Zombie không có chân, Mặc Văn đem lòng bàn chân sền sệt máu thịt trên đất cọ xát, sau đó đứng ở trong bóng tối, mặt không cảm giác lướt qua thanh chủy thủ của mình.

Bởi vì cây dao găm này của hắn đã trải qua cường hóa của dị năng giả hệ kim, cho nên dù giết nhiều Zombie như vậy cũng sẽ không xuất hiện hiện tượng cuốn dao.

Thu hồi dao găm liếc nhìn cách đó không xa cát chảy dài khắp nơi, hắn bỗng nhiên lấy tốc độ cực nhanh chạy về hướng kia, tung người nhảy lên một cái đứng ở trên một chiếc xe hơi bị hỏng, nhìn về phía người cười xe gắn máy nhũn nhũn.

Cái người cỡi xe gắn máy kia không có vấn đề gì, nhưng mà phía sau hắn đuổi theo một đoàn Zombie... Nói ít cũng có hai ba trăm con.

Đám Zombie này nếu mà toàn bộ do hắn từng bước giải quyết cũng tốn thời gian hơn một giờ đồng hồ, nhưng hắn bây giờ chỉ muốn nhanh nhanh được về ôm Lam Lam của hắn.

“Cứu, cứu mạng!” bị cát vàng che mắt, Trương Hâm liếc mắt liền thấy được Mặc Văn, hắn vội vàng kêu cứu, chẳng qua là thanh âm này không có bao nhiêu lực, chung quanh tràn đầy hoang sa làm cho hắn sợ hãi đến choáng váng.

Ho khan vội vàng ngậm miệng lại, trong lòng của hắn thở phào nhẹ nhõm một cái, thêm đại mã lực toàn lực hướng về phía Mặc Văn chạy tới.

Hắn chẳng qua chỉ là dị năng giả cấp ba, nếu mà rơi vào trong miệng nhiều Zombie như vậy tuyệt đối ngay cả xương cũng sẽ không còn dư lại.

Mặc Văn nhìn thấy Trương Hâm đã gần trong gang tấc, nhân nhả nhảy xuống xe.

“Người đến chậm một ngày.” giọng ôn hòa vang lên bên người Trương Hâm, lại cơ hồ khiến hắn lệ rơi.

Hắn là một dị năng giả cấp ba đi ngang qua vùng đất tử vong Nhất Nhị Tam khu, cửu tử nhất sinh thật vất vả mới đến được nơi này câu nói đầu tiên nghênh đón hắn là hắn tới trễ?

Huống chi bây giờ là lúc nói chuyện này sao?

Không để ý tới mặt Trương Hâm cứng ngắc, Mặc Văn hướng về phía trước đi mấy bước nhìn như tùy ý giơ tay lên, một giây kế tiếp lấy Mặc Văn làm trung tâm không gian chung quanh từ trong ra ngoài dường như phát ra một tiếng chấn động nặng nề, ngay sau đó đám Zombie rậm rạp chẳng chịt kia giống như là bị cuốn vào cối xay thịt trong nháy mắt bị chẻ thành mảnh vụn.

Một con Zombie bị chẻ thành bọt máu có thể không đặc biệt gì, nhưng mà mấy trăm con Zombie đồng thời bị chẻ thành mảnh vụn bộ dáng nhưng mà rất là đồ sộ nha.

Huyết nhục văng tung tóe, ngoại trừ âm thanh thịt bợt rơi xuống đất sền sệt, thậm chí ngay cả một tiếng Zombie gào thét bị thương đều không thể nghe được.

Trương Hàm ngồi ở trên xe máy, nhìn đến ngậy người đây là cái dị năng gì?

Còn có cái sức mạnh này, thực lực tuyệt đối là dị năng giả cấp mười trở lên mới có thể có được.

“Thức ăn.” Mặc Văn nhàn nhạt nói. Hẳn hiện tại đang sử dụng dị năng, đối với nhu cầu thức ăn cũng sẽ tăng cao.

Nghe Mặc Văn lên tiếng Trương Hàm nơi nào còn dám lăm mồm, không nói hai lời liền từ không gian của mình lấy ra mẻ bánh mì mới đưa tới, ngay cả tính hạch cũng không dám thu.

“Người mang cái gì?” Mặc Văn ưu nhã xé gói bánh mì ra, tùy ý quét nhìn Trương Hàm một cái.

Biết Mặc Văn là hỏi hẳn lần này tới mang theo những thứ gì, Trương Hàm vội vàng giao phó nói, “Tôi lần này mang theo thức ăn, nước, một cây súng lục cùng một số viên đạn.”

Bọn họ là thương nhân di động không lo ăn uống, nhưng mà không phải ai cũng đều có thể trở thành thương nhân di động, bởi vì trở thành thương nhân di động điều kiện chủ yếu phải là dị năng giả hệ không gian.

Tất cả thương nhân di động mua bán vật liệu toàn bộ đến từ nam bắc bộ tiếp nhận thành, tiếp nhận thành vật liệu nhiều, lượng cung ứng to lớn đồng thời buôn bán là phương thức di động buôn bán, cho nên chỉ có dị năng giả hệ không gian mới có tư cách làm nghề này, người bình thường muốn làm thì ngay cả hàng hóa cần bán đều mang không được bao nhiêu.

“Rất tốt.” Mặc Văn đối với vật liệu Trương Hàm mang tới nhìn qua rất hài lòng.

Bạn đang đọc truyện *Thuyết Tiến Hóa Khi Bạn Gái Tôi Là Zombi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Cầu xin người bỏ qua cho ta

Beta: Lan Chi

Hai khu tương đối rộng lớn là khu miền nam và khu bắc bộ, hai khu này có kinh tế phát triển nhất Hoa Quốc không chỉ vì nó có: vật liệu đầy đủ, nhân tài đông đúc, mà bởi vì bốn hướng quanh nó thông suốt, là giao thông của cả Hoa Quốc, khu vực giữa nam bắc bộ là quan trọng nhất.

Hoa Quốc khu nam bắc bộ ở giữa có một mảnh khối độc, bên trong khu vực này không có một ngọn cỏ, cho dù làm phòng vệ tốt hơn nữa nếu có người đi vào, tuyệt đối có đi mà không có về.

Mà liên thông với nam bắc bộ chỉ có hai con đường, một là qua vùng đất tử vong, một cái khác là đi qua cây cầu lớn.

Vùng đất tử vong độ nguy hiểm cực cao, nếu như không phải là trường hợp đặc biệt cần thiết thì bình thường người ta sẽ không chọn tiến vào vùng đất tử vong.

Cứ như vậy bây giờ toàn bộ Hoa Quốc có thể liên thông nam bắc bộ cũng chỉ có đi qua cây cầu lớn, chỗ tiếp nhận thành nằm ở đại kiêu trung ương bị đứt đoạn, nơi tiếp nhận cây cầu lớn đột xuất nhất là địa điểm trọng yếu nhất.

Nghe được Mặc Văn nói tốt, Trương Hàm chẳng qua là cười cười không có lên tiếng, thời điểm hẳn làm thương nhân di động cũng được gần một năm, cái này vẫn là lần đầu tiên từ đầu chí cuối đều không nhắc đến vấn đề tiền bạc.

Mặc Văn người này làm cho đáy lòng hắn run sợ, có thể nói hẳn tận lực không để cho Mặc Văn đối với hắn có chút suy nghĩ gì.

Cũng may Mặc Văn nhìn bề ngoài cũng không đến mức khủng bố, hẳn cũng không có ý tứ muốn cầm không. Sau khi ăn bánh mì xong hắn liền nhìn về phía sau một mảnh thi thể của Zombie kia, rất ôn hòa lấy ra khăn tay xoa xoa tay cười nói, “Tính hạch ở đó đều là của người, ta dùng bọn chúng trao đổi đồ trong tay người.”

Trương Hàm nghe vậy kéo ra khoe miệng, ánh mắt dò dãn nhìn cái chỗ máu thịt be bét kia. Mới vừa rồi Zombie chết tuyệt đối có hơn ba trăm con, nhiều tính hạch như vậy quả thật có thể mua toàn bộ đồ ăn trên tay hắn, nhưng mà hắn còn phải đi đến chỗ máu thịt kia từng bước từng bước nhặt ra a!

Cái này thu tiền còn phải tự mình động thủ đi nhặt sao?

Nhưng khi nhìn đến nụ cười ôn nhu vô hại kia của Mặc Văn, Trương Hàm trong lòng quần quít thoáng cái liền tiêu tán, hẳn chẳng qua là trong lòng yên lặng nói xấu đôi câu liền vội vàng tiến lên nhặt tinh hạch.

Chính là tự mình nhặt tinh hạch có cái gì không được đâu, dù sao... Tính mạng mới là trọng yếu nhất.

Thấy vậy Mặc Văn cũng không có nói gì chỉ đứng ở nơi đó nhìn, xong hắn đi về phía đồng thi thể Zombie kia mấy bước, thanh âm thâm trầm trong mơ hồ còn có một chút cảm giác không nhận được vang lên, “lấy nhanh lên một chút, ta lấy phụ ngươi, chút nữa ta sẽ lấy thức ăn sau.”

“Tôi biết rồi. ” Trương Hàm trong lòng kinh ngạc nhìn Mặc Văn, hẳn lại sẽ tự mình động thủ giúp sao, nhưng vẫn vội vàng gạt đầu đáp ứng, cúi người xuống tiếp tục chịu đựng mùi thối rửa chung quanh bắt đầu nhặt tinh hạch.

Giương mắt liếc nhìn Mặc Văn cách đó không xa, trong lòng Trương Hàm ngoại trừ có chút bất an ra, thật cũng không có chút sợ hãi như vậy, có lẽ người đàn ông này cũng không có đáng sợ như hắn nghĩ?

Nào ngờ trong lòng Mặc Văn, hắn chỉ muốn về sớm một chút nhìn Vu Lam thôi, để cho Trương Hàm một người ở chỗ này lẻ mề, hẳn còn không bằng trước tiên đem tinh hạch nhặt xong thật sớm cho rồi.

Gần nửa tiếng đồng hồ đi qua bọn họ mới đem tinh hạch nhặt xong, Trương Hàm nhìn thấy trong không gian tinh hạch nhiều hơn ba trăm viên cuối cùng thờ phào nhẹ nhõm, không nói hai lời lập tức đi theo sau Mặc Văn.

“Số tinh hạch này, đủ đổi được bao nhiêu thứ của ngươi? ” Mặc Văn rất nhanh thì đi vào tòa nhà, hắn nhàn nhã bước lên trên lầu, khoe miệng mang theo nụ cười thần nhiên.

“Đều có thể đổi được. ” Trương Hàm che mũi, chỉ cảm thấy bị mùi hôi trong hành lang làm hắn muốn ói, hắn chịu đựng khó chịu nuốt nước miếng một cái, hết sức làm cho biểu hiện trên mặt tự nhiên một chút.

Thật ra thì hơn ba trăm viên tinh hạch đổi thức ăn trong tay cùng nước của hắn không có vấn đề gì, nhưng mà đổi vũ khí vẫn là không đủ. Cũng may hắn lần này mang tới hàng hóa bên trong chỉ có một cây súng lục, nếu như Mặc Văn muốn hắn cũng có thể đem ra, coi như làm một cái ân tình.

Mặc Văn không nói gì cười một tiếng.

Trong cầu thang chỉ có tiếng bước chân của hai người, Trương Hàm không được tự nhiên nuốt nước miếng một cái hỏi, “Cái đó... Tôi còn không biết tên của ngài.”

“Ta gọi là Mặc Văn.”

Nghe được Mặc Văn trả lời Trương Hàm cũng vội vàng nói lên tên của mình, “Tôi gọi là Trương Hàm, là thương nhân di động, ngài trước nói qua muốn cùng tôi làm giao dịch lâu dài, có phải hay không...”

“Đi lên lại nói tiếp. ” Mặc Văn thấp giọng cắt đứt lời nói của Trương Hàm, dường như không có tâm tư ở chỗ này nói chuyện phiếm với hắn.

Trương Hàm lập tức ngậm miệng không nói nữa.

Thời điểm bọn họ đến lầu hai mười Trương Hàm đã muốn mất nửa cái mạng, sắc mặt hắn khó coi xoa xoa cái mũi đau nhức của mình, nghĩ đến đợi một hồi còn phải theo cầu thang này đi xuống dưới hẳn liền muốn khóc nha.

“Lam Lam, anh đã trở về. ” không có chú ý bộ dáng Trương Hàm, Mặc Văn lấy chìa khóa ra trực tiếp đi vào, liếc mắt liền thấy Vu Lam nằm trên ghế salon nắm tinh hạch chơi.

Mấy ngày nay Vu Lam tìm được một “Trò chơi ” mới chính là nắm tinh hạch rải khắp nơi, âm thanh rơi càng vang cô càng cao hứng.

Vòng qua mặt đất đầy tinh hạch, Mặc Văn trực tiếp đem Vu Lam ôm vào trong lòng, hơn nữa còn thuận tay sờ sờ mặt cô.

“Hôm nay chơi vui vẻ không?”

Vu Lam “Ngao ô ” một tiếng, cũng không biết rốt cuộc là vui vẻ hay là không vui vẻ.

Mà trước mắt Trương Hàm chỉ cảm thấy từng trận kinh sợ, hắn nắm quả đấm, mặt đầy sợ hãi liếc Mặc Văn một cái.

Người đàn ông này... Cái người điên này thực sự cùng một con Zombie ở chung một chỗ...

“Đi vào. ” Mặc Văn ngồi trên ghế salon nhàn nhạt quét mắt nhìn Trương Hàm một cái.

Rõ ràng là thanh âm bình thản nói không chút gọn sóng nào lại làm cho Trương Hàm rung mình một cái, hắn đứng ở cửa cản chặt hàm răng cuối cùng vẫn không dám không nghe mệnh lệnh của Mặc Văn.

“Đóng cửa lại. ” Mặc Văn lại nói.

Trương Hàm lần này do dự mấy giây sau mới đóng cửa lại.

Nói thật trong lòng của hắn biết rõ nếu đóng cửa lại mà nói hắn thực sự giống như là cá nằm trên thớt mặc cho người ta chém giết, nhưng mà hắn cũng biết lấy thực lực của chính mình, hắn không đóng cửa lại Mặc Văn muốn giết hắn, hắn cũng chạy không thoát.

Chẳng qua là hắn vừa tiến đến Vu Lam liền đột nhiên trợn to hai mắt, hai con ngươi màu trắng đục ngầu nhìn chòng chọc vào hắn, trong miệng còn phát ra mấy tiếng kêu thấp thỏm thật cổ quái.

Mà cái bộ dáng này của Vu Lam vừa vặn giống phản ứng bình thường của Zombie khi nhìn thấy thức ăn.

“Lam Lam?” Mặc Văn chú ý tới bộ dáng Vu Lam, con ngươi đen nhánh của hắn chợt phóng đại, trên mặt trắng nõn cuối cùng xuất hiện một nụ cười kinh ngạc vui mừng, âm thanh cũng không tự chủ ôn nhu cực kỳ, “Chẳng lẽ em... Muốn ăn hắn sao?”

Lam Lam luôn là ăn tinh hạch điểm này làm cho hắn thực sự rất lo lắng, bây giờ cô rốt cuộc chịu ăn một chút thức ăn mặn rồi sao?

Nghe vậy Trương Hàm chỉ cảm thấy tay chân đều mềm nhũn.

Hắn giống như là đầu gỗ đứng tại chỗ, cả người run lên, suy nghĩ trống rỗng. Cái miệng cố gắng cầu xin tha thứ, lại vô luận như thế nào đều không thể phát ra được một chút thanh âm nào, run sợ làm hàm răng thiếu chút nữa cắn trúng đầu lưỡi của hắn.

Hắn dám cam đoan, chỉ cần lúc này con Zombie trong ngực Mặc Văn làm ra một chút biểu hiện muốn ăn hắn, Mặc Văn tuyệt đối có thể không chút do dự lập tức xông lên xé hắn ra cho con Zombie này.

Vừa vặn lúc này Mặc Văn giương mắt nhìn chăm chăm về phía hắn, cái loại bao hàm hưng phấn, khát máu, ánh mắt điên cuồng trừng trừng, trong nháy mắt đánh tan tất cả phòng tuyến trong lòng của hắn, chỉ cảm thấy rơi vào thâm uyên.

Hắn sẽ chết... Hắn nhất định sẽ chết thật đấy!

“A...” nhìn thấy bộ dạng Trương Hàm bên kia run run đỏ mồ hôi lạnh, Vu Lam đột nhiên cảm thấy không còn thèm ăn cái gì nữa, cảm viên tinh hạch trước mắt liền nhét vào trong miệng, tiếng nhai vang lên “Cột kẹt”

Ps: từ chương này mình sẽ thay từ ‘nàng’ thành ‘cô’ để cho hợp với cốt truyện hiện đại nha.

Bạn đang đọc truyện *Thuyết Tiến Hóa Khi Bạn Gái Tôi Là Zoombie* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Bởi vì anh chính là người yêu em nhất

Beta: Lan Chi

Trương Hàm phía sau lạnh cả người, hắn nhìn thấy bộ dạng Vu Lam nhai hăng say, luôn cảm giác trong miệng của nó nhai không phải là tinh hạch, mà là xương của hắn.

A... Nhìn đáng dấp Lam Lam là không muốn ăn sao?

Nhìn thấy ánh mắt Vu Lam đã bị tinh hạch thu hút tất cả, Mặc Văn thờ dài một cái trán cọ xát đỉnh đầu của cô, cảm giác có chút đáng tiếc.

Nhận ra được ánh mắt của Mặc Văn ở trên người của mình được dời đi, mồ hôi lạnh trên trán Trương Hàm lập tức chảy xuống đất, hắn nặng nề thờ hỗn hển, ánh mắt từng trận khô khốc.

Thiếu chút nữa... Thiếu chút nữa hắn phải chết ở đây rồi đó.

“Đem thức ăn người mang theo đều cho ta.”

Hoàn toàn không có chú ý tới bộ dạng Trương Hàm đang sợ hãi, Mặc Văn lúc này đang chăm chú giúp Vu Lam sửa sang lại tóc, ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn Trương Hàm một cái.

Lúc này trong đầu Trương Hàm vẫn còn đang không được rõ ràng, nhưng mà khi nghe được âm thanh nhàn nhạt của Mặc Văn tất cả động tác của hắn hoàn toàn thoát khỏi đại não.

Một tia ý thức còn sót lại hắn đem toàn bộ đồ vật trong không gian lấy ra đặt ở trên bàn phòng khách, hắn nuốt nước miếng một cái không dám tiến lên nửa bước.

Hiện tại hẳn chẳng qua chỉ là một dị năng giả cấp ba hệ không gian, không có bất kỳ lực công kích nào không nói, không gian cất giữ cũng chỉ có một thước vuông nhỏ.

“Ta không cần vũ khí.” liếc mắt nhìn trên bàn dư thừa vũ khí, giọng nói của Mặc Văn rất bình thản, không có cao hứng, cũng không có không vui.

“Nhưng mà lần này ngài cho tôi nhiều tình hạch như thế nếu như chỉ đổi mỗi thức ăn vẫn còn nhiều, cho nên tôi muốn...” Trương Hàm cuối cùng là tìm được về thanh âm của mình, hẳn chỉ vũ khí trên bàn, hít sâu một hơi nói, “Lần này mang tới cho ngài vũ khí giá thấp.”

“Vậy ngươi không phải là rất thua thiệt sao?” nhìn thấy Trương Hàm ngay cả nói chuyện cũng phí sức, nhưng bộ dáng vẫn là cứng rắn chịu đựng, Mặc Văn chống cằm, ngược lại nổi lên chút ít hứng thú.

“Không thua thiệt không thua thiệt.” đối với “Lòng tốt” của Mặc Văn, Trương Hàm cũng không dám suy nghĩ nhiều, hẳn vội vàng nói, “Có thể cùng ngài làm ăn là vinh hạnh của tôi!”

“Gào.” Vu Lam đứng lúc kêu một tiếng quý dị, tựa hồ đang khinh bỉ Trương Hàm nịnh hót.

Bất quá rất hiển nhiên bây giờ tâm tình Mặc Văn không tệ, hẳn cười một tiếng, nụ cười sáng rỡ suýt nữa choáng váng mắt chó Trương Hàm.

“Ừ, vậy thì đều lưu lại đi.” Mặc Văn sẽ không cự tuyệt, hẳn vuốt tóc rối của Vu Lam, để cho cô lại nhào tới trên ghế sa lon đi chơi tình hạch sau đó mắt mới nhìn về phía Trương Hàm, thái độ rất ôn hòa nói, “Lần sau ngươi định lúc nào sẽ tới.”

Lần sau? Hẳn không có chút nào nghĩ muốn tới nữa được không!

Trong lòng Trương Hàm reo hò, nhưng mà trên mặt chỉ có thể hết sức cười nói, “Hai tháng, không một tháng sau chứ?”

“Vậy thì hai tháng đi.” Mặc Văn gật đầu, giải quyết dứt khoát, “Ngươi bây giờ có thể rời đi rồi.”

“Ừ...” Trương Hàm trong miệng từng trận phát khổ, vội vàng đồng ý.

Hẳn bây giờ chỉ muốn hung hăng tát mấy bạt tay, sao ban đầu lại đáp ứng Mặc Văn muốn cùng hẳn làm buôn bán lâu dài với chính mình chứ.

Nếu như hẳn không phải là thương nhân di động lúc này tự nhiên có thể đáp ứng nhưng mà không đến, bất quá hẳn lại là thương nhân di động a.

Khi trở thành thương nhân di động tất cả tài liệu cùng với vị trí địa điểm của bọn họ đều sẽ được hệ thống tự động theo dõi ghi chép, mỗi nửa giờ đổi mới một lần tọa độ địa lý của bọn họ.

Cứ như vậy thời điểm nếu như bọn họ làm ăn chộc phải khách hàng, khách hàng kia hoàn toàn có thể dễ dàng chính xác tìm tới vị trí của bọn họ trả thù, mà đối với loại tình huống này bất luận bọn họ là người bị hại thì người ở thành đô cũng không rảnh để ý.

Thương nhân di động khi lấy được đầy đủ vật liệu đồng thời cũng là làm cho chính mình đưa vào một cảnh địa cực kỳ nguy hiểm.

Huống chi hẳn gặp phải là Mặc Văn, cái người điên này.

Nếu như khách hàng là người bình thường hoặc là dị năng giả cấp một mà nói hẳn không chừng còn có thể bình yên vô sự, nhưng mà Mặc Văn... Tuyệt đối sẽ đem hẳn vẫn còn sống sờ sờ cắt thành bọ thịt mất.

Cho nên so với Mặc Văn trước mắt dương thịnh âm suy, hẳn càng phải mạo hiểm đi tới vùng đất tử vong này. Một mối thì một một chút, nhưng mà tính mạng không nhất định sẽ mất.

Còn nếu như có thể cùng Mặc Văn quan hệ tốt mà nói, đối với hẳn cũng thật là hữu ích mà vô hại a.

“Tôi đây... Liền đi trước.”

Vòng qua bên chân xóc xếch tình hạch đi ra ngoài, khoe miệng Trương Hàm vẫn không nhịn được vừa kéo.

Người có thể đem tình hạch ném đầy đất như vậy, làm sao hẳn có mặt mũi gì ngẩng đầu a!

Nghe được âm thanh đóng cửa truyền tới, Mặc Văn không ngẩng đầu liền cầm bình nước trước mắt lên uống một hớp, sắp hơn một tháng không được uống nước rồi miệng hẳn hiện tại cũng quên có nước trong miệng là cảm giác gì.

Chú ý tới Vu Lam một bên không có hành động gì, hẳn liếc mắt nhìn lại liền phát hiện cô nằm trên ghế sa lon không nhúc nhích, tựa hồ là ngủ thiếp đi.

“Lam Lam?” hẳn nhẹ giọng gọi.

Vu Lam không có mở mắt, ngủ rất say.

Đưa tay ôm cô lên, trong con ngươi nhìn không thấu của Mặc Văn lúc này rõ ràng phản chiếu mặt mũi xám trắng của Vu Lam.

“Anh bị thương sao?”

Thanh âm thiếu nữ trong trẻo dễ nghe vang lên tựa như thời gian chuyển kiếp dừng lại bên tai hắn, ở đó là mùa hè, giống như chuông bạc bình thường làm cho người ta cảm thấy thoải mái từ đáy lòng.

Thời điểm lần đầu tiên gặp Vu Lam, cô chính là dùng cái thanh âm thanh thúy này cứu rỗi linh hồn hắn.

“Không có. ” Mặc Văn đem đầu chôn sâu ở nơi cổ lạnh giá của Vu Lam, nhắm mắt lại say mê tựa như cười, “Anh rất khỏe.”

Có thể thân mật như vậy bên người Vu Lam, là khát vọng của Mặc Văn suốt tám năm.

Trước khi tận thế bùng nổ hắn ở trong bóng tối đi theo Vu Lam suốt sáu năm, ở nơi này trong sáu năm hắn đã giết rất nhiều rất nhiều người, nhưng duy chỉ có không gây thương tổn cho cô chút nào.

Dù là nhìn thấy cô tựa vào cánh chim của người khác hắn cũng không có động tới bất kỳ sát ý nào.

Đối với hắn mà nói, cô là cứu tinh, là hy vọng, là ánh sáng, là tất cả của hắn.

“Anh cho rằng chỉ cần em được vui vẻ thì cái gì cũng tốt, nhưng mà anh sai lầm rồi. ” ôm thật chặt ngực gầy nhỏ của Vu Lam, Mặc Văn ôn hòa nhắm mắt lại, ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào trên mặt hắn, làm cho bề ngoài của hắn tựa hồ cũng bỏ bớt một chút cảm giác lạnh lùng, “Lam Lam, không có ai có thể yêu em hơn so với anh, bởi vì anh chính là người yêu em nhất.”

Lúc này vùng đất từ vọng Nhất khu trời mưa như thác đổ, hoàng sa thành nhuyển bột, người khác nửa bước cũng khó đi.

“Đại nhân, trở về đi thôi, đợi tiếp nữa cái gì cũng không tìm được.”

Trên mặt thiếu niên còn mang theo chút ít ngây thơ lau một cái lên khuôn mặt đầy nước mưa, hắn nhìn thấy nam nhân vẫn còn đang trong nước bùn chật vật đi về phía trước người kia lớn tiếng kêu, nhưng tiếng là âm thanh bị mưa to gió lớn che mất.

Mưa to đã che mất tất cả tầm mắt, bây giờ thế giới phẳng phát như ngày đầu tiên mới bùng nổ tận thế vậy, ngày đó so với bình thường một mảnh đen nhánh, tràn đầy tuyệt vọng.

Nam nhân kia đứng tại chỗ sững sờ xuất thần, chợt ôm lấy đầu của mình thống khổ rống lên một tiếng.

“Đại nhân! ” thiếu niên chật vật dưới mưa, thất thiếu chạy đến bên người nam nhân lớn tiếng nói, “Mau trở về thôi đại nhân, ngài biết ngài đối với chúng tôi mà nói quan trọng biết bao nhiêu không! Ngài là thủ lĩnh hai khu phía bắc, nhưng hành động hiện tại của ngài lại để cho chúng tôi, tất cả người đi theo ngài đều không cách nào hiểu được!”

“Im miệng! ” Hứa Kiệt Lâm cắn răng lớn tiếng quát, hắn xoay người một cái kéo lấy cổ áo thiếu niên, đem hắn hung hãn ném ra ngoài, “Linh Tu, ban đầu nếu như không phải có Vu Lam, người bây giờ có thể đứng ở chỗ này sao? Cô bây giờ còn không biết sống chết, trong lòng người chẳng lẽ một chút cảm giác áy náy cũng không có sao!”

Bạn đang đọc truyện *Thuyết Tiến Hóa Khi Bạn Gái Tôi Là Zoombie* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Vu Lam lên cấp thật nhanh

Beta: Lan Chi

“Vu Lam đại nhân. . . ” sắc mặt Linh Tu thoáng chút ảm đạm xuống, hắn nhớ tới Vu Lam luôn tràn đầy sức sống, cùng bọn họ kề vai chiến đấu. Nghe ngào xoa xoa ánh mắt mơ hồ, nhưng vẫn lớn tiếng hướng về phía Hứa Kiệt Lâm hét, “Tôi biết, tôi biết! Nhưng mà Vu Lam đại nhân là dị năng giả hệ cách ly hình, cô ấy làm sao có thể ở cái địa phương này xảy ra chuyện được, đại nhân, bây giờ cô ấy khẳng định đã rời khỏi nơi này tới khu thứ 2 tìm chúng ta, ngài ở chỗ này cần bản là lãng phí thời gian”

“Lãng phí thời gian? ” Hứa Kiệt Lâm tựa như là nghe được trò cười khom người xuống, che mắt tự giễu cười nói, “Không phải là lãng phí thời gian. . . Là ta để cho cô ấy ở nơi này chờ ta trở lại.”

Hắn đến chậm, cho nên cô không có ở đây.

Dựa theo tính cách Vu Lam trước khi hắn không trở về cô tuyệt đối sẽ không đi, nhưng bây giờ thời gian đã qua một tháng.

“Lam Lam. ” Hứa Kiệt Lâm thống khổ quỳ xuống, mưa to mãnh liệt đập cong lưng hắn, cái lưng luôn luôn thẳng đứng ấy, nước mưa to che giấu khuôn mặt tuyệt vọng của hắn, “Em bây giờ rốt cuộc ở nơi nào?”

“Đại nhân, bây giờ vùng đất tử vong các Zombie rải rác dường như xuất hiện tình huống dị thường, phía bắc khu bốn đã nhiều lần gặp phải tấn công của Zombie level 2. ” thời điểm Linh Tu hoàn toàn không khuyên nói Hứa Kiệt Lâm, Vu Lăng một mực ngồi ở trong xe đỡ lấy mưa to đi xuống. Cô ta là dị năng giả qua cải tạo, chủ yếu phụ trách tiếp nhận tin tức từ trụ sở chính truyền đến, “Phía trên muốn cầu đại nhân ngài lập tức trở lại căn cứ phía bắc.”

“Để cho bọn họ tìm người khác đi xử lý! ” Hứa Kiệt Lâm nắm chặt quả đấm, lạnh lùng nhìn về phía Vu Lăng nói.

“Đại nhân, ngài phải suy nghĩ kỹ nếu ngài vi phạm mệnh lệnh thật sự phải gánh vác hậu quả nào. ” bên trong thanh âm của Vu Lăng không tình cảm gì, ở trong mưa lạnh càng khiến trong đáy lòng người ta phát rét.

Hứa Kiệt Lâm trầm mặc, hắn nhìn chính mình cả người đều là nước bùn, thống khổ nhắm hai mắt lại.

Vùng đất tử vong Nhất khu mưa to liên tục ba ngày, nhưng mà tại Tam khu mặt trời lại chói chang ba ngày.

Chung quanh tòa nhà chọc trời thỉnh thoảng truyền ra tiếng Zombie gào thét tức giận thê lương, khiến cho người khác phiền não khủng hoảng.

Mặc Văn ngồi ở trong căn phòng an tĩnh, tỉ mỉ lau chùi một viên tinh hạch cấp hai, bên mắt nhìn Vu Lam vẫn còn đang ngủ say, khoe miệng hắn là nụ cười ôn nhu như thể nào đều không thể thu lại được.

Tính từ ngày Trương Hàm rời đi, Vu Lam đã ngủ say suốt ba ngày.

Ba ngày này cô một mực không có tỉnh lại, nhưng mà nếu như cho cô tinh hạch cô lại như thường có thể nuốt xuống.

Bất quá để cho Mặc Văn mừng rỡ nhất chính là, tại khoảng thời gian Vu Lam ngủ này, xương chân của cô lấy tốc độ mắt thường cũng có thể thấy được đang sinh trưởng, đồng thời cùng sinh trưởng với xương còn có một tầng màng mỏng máu thịt bên ngoài bao bọc lại xương cốt bên trong.

“Lam Lam. . . ” đem tinh hạch cấp hai trong tay đút cho Vu Lam, Mặc Văn nắm tay của Vu Lam hơi hơi phát run. Trong con người đen nhánh của hắn tràn ngập sự mềm mại, rõ ràng phản chiếu dung nhan Vu Lam, “Em sẽ mãi ở bên cạnh anh có đúng hay không.”

Mặc Văn không biết Vu Lam vì sao lại đột nhiên ngủ mê man ba ngày, cảm thụ trên người cô càng phát ra năng lượng vững chắc, chỉ có thể ở trong lòng âm thầm suy đoán cô bây giờ đang đột phá cấp ba.

Bất quá cô có thể thuận lợi đạt tới cấp bốn, vậy tốc độ phát triển của cô quả thật rất nhanh, một tháng lên hai cấp đại đa số Zombie đều tuyệt đối không làm được chuyện này.

Cúi người giúp Vu Lam lau mặt, Mặc Văn nhìn thấy bộ dáng cô an tĩnh ngủ say, không nhịn được đưa tay sờ một cái lên gương mặt cô. Đầu ngón tay thon dài nhẹ nhàng chạm vào mí mắt Vu Lam, thì ra mí mắt là như vậy, không biết hắn nghĩ tới điều gì đột nhiên tràn ra một nụ cười cực kỳ tà tử.

Lam Lam của hắn, bây giờ ở trước mặt hắn biết điều như vậy, hoàn toàn thuộc về mình hắn.

Lúc này Vu Lam ngủ say không thấy được vẻ mặt tà mị của Mặc Văn, cũng không nghe được âm thanh tràn đầy tình yêu kia.

Cô lúc này một thân một mình thuộc về một mảnh bóng tối cực hạn, chỉ có địa phương rất xa có một đạo lộ quang phát sáng, ánh sáng dị thường đến chói mắt.

Giống như là quá Dương Nhất hấp dẫn cô.

Cô giống như thiêu thân đem hết toàn lực hướng về phía ánh sáng bên trong leo đi, không có hai chân tốc độ di chuyển của cô rất chậm, nhưng mà cô xưa nay chưa từng dừng lại. Phát hiện tia sáng chói mắt dường như càng ngày càng xa, cô tuyệt vọng rống lên một tiếng, không biết phải hình dung loại cảm giác bị vứt bỏ này như thế nào, chỉ cảm thấy cả người đều vô cùng không thoải mái.

Vô lực mà thống khổ rũ mắt, cổ họng giống như bị cái gì đó chặn lại buồn rầu khó chịu. Cô tựa như con thú bị nhốt gào thét một tiếng, ngẩng đầu lên phát hiện hắc ám chung quanh trong tiếng hô từ từ rút đi.

Hình ảnh chuyển một cái, cô phát hiện chung quanh thi thể khắp nơi.

Một người đàn ông ưu nhã nắm con dao găm nhuộm máu, rất nhẹ nhàng, từ tốn lau đi vết máu phía trên.

Dường như chú ý tới sự tồn tại của cô, nam nhân đem dao găm đưa tới, máu me khắp người nhìn cô cười.

“Em đồng thời cũng muốn tới sao? Lam Lam.”

“Gào!”

Vu Lam bị đánh thức, không hiểu lúc này trong lòng cô là cảm giác gì, chỉ có thể hơi hơi nghiêng đầu kịch liệt thờ hờn hèn.

“Lam Lam”

Nhìn thấy Vu Lam tỉnh lại, Mặc Văn lập tức đưa tay đem cô ôm vào trong lòng, khẽ cười cợt xát vào cổ của cô, một bộ dáng ý lại không thể nào rời bỏ cô được.

“Ngao ô. ” Vu Lam làm bầm một tiếng, đối với tên nhân loại này cô luôn là một chút khẩu vị cũng không có.

“Em đang gọi anh sao? ” một tiếng kia của Vu Lam làm cho Mặc Văn rất kinh hi, hần nâng mặt của Vu Lam lên, mặt đầy hưng phấn nói, “Lại kêu một tiếng nữa được không?”

Vu Lam rất mộng lung nhìn gương mặt to gần trong gang tấc, thấy người đàn ông này không có dấu hiệu nào liên hưng phấn như vậy, ngược lại rất là cho hần mặt mũi lại kêu một tiếng, “Ngao ô.”

Vu Lam nghe lời làm cho Mặc Văn cười càng vui vẻ hơn, hần càng dùng sức ôm chặt Vu Lam, cơ hồ muốn đem hai người bọn họ hợp lại làm một thể.

“Lam Lam, anh thích em kêu anh là Mặc Văn, về sau đều gọi anh như vậy có được hay không?”

???

Vu Lam lúc này là Zombie trong đầu không hiểu ý của Mặc Văn, cô đưa tay gỡ gỡ đầu của Mặc Văn, chỉ cảm thấy tóc của hần chơi rất khá, hoạt hoạt rất nhu thuận.

Mặc Văn đang đắm chìm trong tiếng kêu của Vu Lam vừa rồi, cũng không để ý cô giãy vò tóc của mình.

Nguyên nhân bởi vì chân mọc ra lần nữa, Vu Lam mấy ngày nay lộ về phiên não bất an đến mức dị thường, cô thay đổi không thích nghỉ ngơi, cử động là phải đưa tay sờ lên cái xương mới mọc ra kia, có lúc thậm chí sẽ nhìn chăm chăm mấy khúc cốt kia, cả ngày ngây ngây ngô ngô.

Đồng thời cô bây giờ còn si mê cái “Trò chơi” ném tinh hạch nữa, Mặc Văn cũng trở về một ba lô tinh hạch luôn bị cô ném đầy nhà, cái kia tựa như bộ đáng hào phóng rải tiền vậy.

Ngoại trừ ném tinh hạch cô đối với Mặc Văn dường như cũng có một chút hứng thú, chung quy là ưa thích ôm lấy đầu Mặc Văn gỡ tóc của hần.

Mặc Văn cũng cho cô gỡ.

Mấy ngày nay Vu Lam ăn tinh hạch mỗi ngày mười hai viên tăng đến ba mươi lăm viên, hơn nữa còn có khuynh hướng tiếp tục tăng lên.

Đối với loại biến hóa này của Vu Lam, từ trong đáy lòng Mặc Văn lan tỏa vui vẻ, Vu Lam mỗi ngày có thể hấp thu thêm năng lượng cũng chính là đại biểu cho cấp bậc của cô lại tăng cao, năng lượng đang thay đổi mạnh, vậy làm sao có thể không làm cho hần cao hứng được.

Bây giờ Vu Lam đã lớn lên thành Zombie cấp bốn, từ Zombie cấp một như vậy là rất lợi hại a.

Bạn đang đọc truyện *Thuyết Tiến Hóa Khi Bạn Gái Tôi Là Zoombie* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Chiến đấu với Zombie cấp 12

Beta: Lan Chi

Xem xét đến việc an toàn, Mặc Văn mỗi ngày đều để cho Vu Lam đợi ở nhà, mình thì đi ra ngoài săn Zombie, thời gian ở nơi này gần một tháng hần cơ hồ đem Zombie Tam khu diệt tuyệt tất cả.

Tiền tay lấy ra một cái tinh hạch đặt ở lòng bàn tay, cái tinh hạch kia phát ra một điểm ánh sáng yếu ớt sau liền âm ảm xuống. Ném viên tinh hạch đó đi, Mặc lại lấy ra một viên mới nắm ở trong tay, tiếp tục hút lấy năng lượng bên trong.

Hần bây giờ đã đến cấp hai đỉnh phong của cấp mười hai, nhưng mà lại chậm chạp không có biện pháp nào lên tới cấp mười ba.

Mà Vu Lam lại đang dùng tốc độ kinh người phát triển, nếu như hần không thể tiếp tục trở nên mạnh mẽ nữa, về sau trong cuộc sống rất có thể hần sẽ không bảo vệ được cô.

Cái thế giới này quá lớn, cường giả cũng không ít.

Thời khắc hần xuất thần một vệt bóng đen vừa vận theo trên mặt đất chợt lóe lên, Mặc Văn tỉnh hồn, giương mắt nhìn về phía chỗ cao, phát hiện một con Zombie to lớn đang dán vào vách tường cao ốc, cái đuôi to lớn lắc tới lắc lui, một bộ dáng đang tìm con mồi.

Đó là... Zombie cấp mười hai? Cảm nhận được khí tức năng lượng trên người Zombie, ánh mắt Mặc Văn trong nháy mắt liền sáng lên, hần nắm chặt chủy thủ trong tay tùy thời chuẩn bị nổi lên phát động tấn công.

Zombie cấp mười hai bên trong coi như là Zombie level 2 là loại cường đại nhất, tính hạch của bọn họ mặc dù đều là tính hạch cấp hai, nhưng năng lượng lại càng tinh khiết hơn.

Cái Zombie kia hiển nhiên đã chú ý tới Mặc Văn, quả đấm lớn ánh mắt chuyển động vượt trội, tựa như uy hiếp lộ ra hàm răng sắc bén, hướng về phía phía dưới Mặc Văn kêu gào một tiếng. Thanh âm chói tai trong nháy mắt làm vỡ nát thủy tinh xung quanh Mặc Văn, hần bật kín lỗ tai, thật nhanh vọt đến một chỗ trống trải, khéo môi ôn hòa gọi lên.

Cái tiếng gào của con Zombie này người bình thường có thể đều không chịu nổi, huống chi là ngũ giác bén nhạy của dị năng giả.

Nhưng mà tại thời điểm Mặc Văn đã chuẩn bị cẩn thận, con Zombie kia chẳng qua là rống một tiếng, cũng không có ý tứ lao xuống công kích, ngược lại đem tâm mất đặt ở nơi khác.

Nhìn thấy đầu lâu to của con Zombie kia, trong lòng Mặc Văn bỗng nhiên dâng lên một dự cảm xấu.

Hần cau mày dự định trực tiếp dùng dị năng đá kích, ai ngờ cái con Zombie bỗng nhiên biến mất ngay tại chỗ, thật nhanh hướng về phía trước chạy đi.

Thuận theo quỹ đạo của Zombie đi tới nhìn lại, sắc mặt của Mặc Văn thoáng cái trầm xuống, khuôn mặt đẹp trai tà tử trong nháy mắt lạnh lẽo giống như ác quỷ, cực kỳ âm trầm.

“Đáng chết!” hần cắn răng đuổi theo, cái phương hướng Zombie kia công kích rất rõ ràng chính là chỗ Vu Lam đang ở.

Dùng hết tốc lực hướng lầu bọn họ ở chạy tới, Mặc Văn hip mắt giờ tay lên, cố gắng lợi dụng dị năng nghiền nát con Zombie không biết trời cao đất rộng này. Nhưng mà nó là Zombie cấp mười hai, ngay cả đầu cũng không quay lại trực tiếp nhảy đến cao ốc đối diện tránh được đòn đá kích dị năng kia, vậy đuổi một cái tiếp tục leo lên phía trước.

Thần sắc Mặc Văn càng lạnh như băng, hần nhắm ngay con Zombie đang bò lên lầu kia lần nữa sử dụng dị năng, không khí trong nháy mắt động lại tràn đầy sát khí, một giây kế tiếp cả tòa lầu đều theo phần đáy vỡ vụn ra, sụp đổ xuống.

Tràn ngập bụi đất xen lẫn đá vụn đập vào mặt, Mặc Văn vẫy tay đỡ ra mấy hòn đá tương đối lớn, ánh mắt như cũ lạnh lùng nhìn chằm chằm phía trước.

Zombie cấp mười hai rốt cuộc bị Mặc Văn đá kích chọc giận, nó thuận thế rơi xuống đất, trong nháy mắt nó hướng về phía Mặc Văn tàn nhẫn nhào tới.

Con Zombie này tốc độ cực nhanh, trong chớp mắt đã đến trước người Mặc Văn, cái đuôi to dài hung hãn vẩy qua.

Thần sắc và kỹ năng Mặc Văn lạnh vô cùng, tung người nhảy một cái lại nhảy cao hơn ba thước, bắt lấy một cây đèn đường dính đầy máu, hần mượn lực trực tiếp đánh vào người của Zombie, không đợi con Zombie kịp phản ứng, hần cầm chủy thủ lên trực tiếp cắm vào đầu của nó.

Đau đớn làm cho con Zombie lần nữa phát ra một tiếng gào thét chói tai, chung quanh cửa sổ thủy tinh trong nháy mắt nổ tung. Màng nhĩ Mặc Văn cũng rung động một cái, hần cũng không thu hồi dao găm, ngược lại càng dùng sức hướng bên cạnh hung hăng đâm tới, toàn bộ não trong đầu Zombie nháy mắt vỡ toang ra ngoài, não văng khắp nơi đồng thời thân thể nó cũng mềm nhũn xuống.

Đào ra cái tính hạch của con Zombie cấp mười hai, Mặc Văn nhẹ nhàng thờ dóc một tiếng, chỗ tai trái chảy ra không ít máu.

Lỗ tai ông ông ảnh hưởng, hần thu hồi tính hạch, không thèm để ý chút nào lau một cái lên lỗ tai đang rỉ ra máu, nhìn về phía trước còn đang tràn ngập bụi đất thờ phào nhẹ nhõm.

Quét mắt nhìn thấy con Zombie chết nằm trên đất, Mặc Văn không hiểu nó vì sao lại đi đá kích Vu Lam, bất kể thế nào nó muốn cũng phải là muốn hần, dị năng giả cấp mười hai có sức hấp dẫn mới đúng chứ.

Cũng may là hữu kinh vô hiểm*.

*Có kinh ngạc nhưng không nguy hiểm

Mặc Văn cảm thấy lỗ tai đã giảm bớt cảm giác đau đớn một chút mới đi về nhà, lau đi máu xung quanh lỗ tai, trong đáy lòng hần không hy vọng Vu Lam nhìn thấy dáng vẻ chật vật này của hần.

Về đến nhà thấy Vu Lam nằm trên ghế sa lon nhìn ra ngoài cửa sổ, trái tim Mặc Văn cuối cùng cũng dễ xuống được.

Cũng còn tốt cô không xảy ra chuyện gì.

Hần như bình thường đi tới chuẩn bị ôm Vu Lam vào trong ngực, ai biết Vu Lam lại đột nhiên chủ động ôm lấy đầu của hần, đem hần cường ép kéo ngã xuống ghế sa lon.

Mặc Văn sững sờ một chút không hiểu nhìn về phía Vu Lam, còn không đợi hần lên tiếng đã nhìn thấy Vu Lam dùng sức ôm chặt lấy cổ hần nhìn chằm

châm vào lỗ tai của hắn, thật giống như đó là thứ gì tội ác tày trời vậy.

Tay xù xì nhéo một cái lên tai trái Mặc Văn nơi vừa mới bị chảy máu, Vu Lam thoát nhìn rất không cao hứng trừng mắt liếc hắn một cái.

“Ngao ô!”

“Em đang lo lắng thương thế của anh sao?” Mặc Văn cảm giác trái tim mình dường như ngừng đập, hắn kích động nâng lấy đầu Vu Lam hôn cô, trong đôi con ngươi đen nhánh thoáng cái tràn đầy thủy sắc.

Lần thứ hai trong mắt của hắn xuất hiện hào quang như vậy.

“Ngao ô!” Vu Lam nghe không hiểu Mặc Văn nói gì nữa, cô chẳng qua là nhủ mảy thật chặt, vô cùng nghiêm túc lại kêu một tiếng. Chẳng qua là ngực cô cảm thấy rất không thoải mái, cảm thấy rất không cao hứng.

“Lam Lam... Em có biết hay không em như vậy làm cho anh hận không thể nuốt em vào trong bụng.” vẻ mặt mất hứng của Vu Lam kích thích chỗ dục vọng sâu nhất trong đáy lòng hắn. Hô hấp hắn nặng nề, vậy thật chặt thân thể Vu Lam, mê luyến hôn leny cổ của cô, trên gương mặt mình, chính bản thân hắn cũng không thấy được nụ cười tà ấy.

Hắn thật là muốn ăn tươi Vu Lam, giống như hắn từng muốn để cho Vu Lam ăn hắn, từng miếng từng miếng mà ăn.

“Anh lần sau sẽ cẩn thận hơn, không nên tức giận nữa.” thanh âm Mặc Văn nhu hòa giống như lông chim nhẹ bỗng, nhưng lại vô hình để cho trái tim Vu Lam bình tĩnh lại.

Cô ôm lấy đầu của Mặc Văn, không biết làm bằm cái gì đó.

Ôm lấy Vu Lam nhìn ra ngoài cửa sổ, Mặc Văn phát hiện từ nơi này nhìn lại vừa vặn có thể nhìn thấy chỗ hắn mới vừa rời cùng Zombie vật lộn.

“Chuyện mới vừa rồi em đều thấy được sao?” hắn hỏi.

Vu Lam phát ra tiếng ngáy ngô, lại bắt đầu không để ý tới hắn.

Biết rõ mình đợi không được câu trả lời của Vu Lam, Mặc Văn cũng không để ý cười cười nói, “Anh ngày hôm nay mang tới một viên tinh hạch khẳng định em sẽ thích.”

Nghe vậy trong cổ họng Vu Lam không khống chế được phát ra “Ừ” một tiếng.

Bây giờ vừa nghe đến hai chữ tinh hạch cô sẽ có loại phản ứng này, quả thật là phản xạ có điều kiện.

Tâm tình Mặc Văn rất tốt nhìn bộ dáng khả ái của cô, sau đó từ trong túi lấy ra viên tinh hạch cấp hai hắn mới vừa lấy được.

Bạn đang đọc truyện *Thuyết Tiến Hóa Khi Bạn Gái Tôi Là Zombi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Mang Vu Lam ra ngoài

Tinh hạch lóe lên ánh sáng làm cho Vu Lam có chút xuất thần, cô đưa tay nhận lấy, thương thức một hồi lâu sau “Ba” một tiếng liền ném qua một bên.

“...”

Mặc Văn liếc nhìn viên tinh hạch bị chê, nhưng mà hắn biết chỉ cần Vu Lam mỗi ngày hấp thu đủ năng lượng rồi, nếu như có đưa năng lượng tinh hạch tốt đến trước mặt cô cũng sẽ bị cô ném đi.

“Vậy để dành ngày mai cho em ăn.” hắn bất đắc dĩ cười nói.

“Ngao ô.” Vu Lam nhìn đáng vẻ bất đắc dĩ của Mặc Văn dường như có giọt nước nhỏ vào lòng, đôi mắt ừng ực vui sướng.

Thấy vậy Mặc Văn cũng không nói gì, hắn nhẹ nhéo một cái lên mũi Vu Lam, cười ôn nhu.

Nhưng mà Vu Lam lại đánh nhiều cái nhảy mũi.

Đây là, Mặc Văn mấy ngày nay mới phát hiện sự tình này chỉ cần bóp bóp mũi Vu Lam, cô đúng sẽ nhảy mũi mấy cái.

Cho nên có lúc hắn thích đem Vu Lam đặt ở trên chân, sau đó ý vị bóp mũi cô, nhìn cô nho nhỏ đánh mấy cái nhảy mũi, ánh mắt làm bộ đáng thương, vô

hắn đang ở trong tình huống nào cũng có thể lấy lòng hắn.

“Gào.” nhảy mũi mấy cái Vu Lam cuối cùng cũng ngoan, nằm trên bả vai Mặc Văn không nhúc nhích nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ.

Vu Lam khôn khéo làm cho Mặc Văn yêu thích cực kỳ, ngón tay hắn thon dài thuận theo lưng Vu Lam xoa xuống, ánh mắt nhìn về phía chân Vu Lam.

Bây giờ chân xương Vu Lam đã hình thành cơ bản rồi, chẳng qua là bắp thịt vẫn chưa có hoàn toàn mọc ra, chỉ có khớp xương mấy vị trí có mong mỏng một lớp da thịt, thoát nhìn rất ghê người.

Đĩ nhiên, loại ghê người này ở trong mắt Mặc Văn lại là đẹp mắt.

Đem vấy vén lên buồng xuống, trong lòng Mặc Văn thầm nghĩ nên đi tìm cho Vu Lam một bộ quần áo.

Trên người Vu Lam nguyên bản quần áo vừa bẩn vừa nát, sớm không thể mặc được rồi, bây giờ cô mặc chính là quần áo trong phòng này.

Mặc dù Vu Lam đã biến thành Zombie không có bất kỳ xấu hổ nào, nhưng mà Mặc Văn vẫn rất nghiêm túc mỗi ngày đều mặc quần áo chỉnh tề cho cô. Trong mắt hắn, dù Vu Lam thay đổi đáng sợ hơn nữa thì vẫn là Lam Lam của hắn.

Chỉ cần cô còn sống, cô còn có thể cử động là được.

Ngày thứ hai quả nhiên Vu Lam đem tinh hạch cấp hai hôm qua Mặc Văn lấy được ăn vào bụng, nhìn thấy cô ăn vui sướng, Mặc Văn cũng rất cao hứng cười.

Giống thường ngày hắn chuẩn bị ra ngoài, ai ngờ mới vừa mặc xong đồng phục tác chiến cảm giác vạt áo bị kéo chặt, hắn nghi ngờ quay đầu, nhìn thấy Vu Lam mở to đôi con ngươi đục ngầu, rất ỳ ạch phát ra “Ừ” một tiếng.

“Thế nào?” xoay người lại ôm Vu Lam lên, hắn hôn lên môi cô một chút, hỏi.

Vu Lam vừa thấy Mặc Văn ôm cô vội vàng dùng cả tay chân ôm lấy đầu của hắn, giống như một con gấu koala sống chết không chịu buông.

“Lam Lam...” Mặc Văn ho khan một tiếng, chỉ cảm thấy hắn sắp bị chết ngộp rồi. Âm thanh vẫn như cũ êm ái, rất dễ nghe, “Em là muốn cùng anh đi ra ngoài sao?”

“Ngao ô!” Vu Lam nghe không hiểu, ngược đầu ý vị kêu.

“Lam Lam, bên ngoài rất nguy hiểm, có rất nhiều Zombie, em ở nhà ngoan ngoãn chờ anh trở lại có được hay không?” Mặc Văn đỡ cánh tay Vu Lam, phí hết tâm sức mới đem được cô lần nữa ôm vào trong lòng dự dồ nói, “ngày hôm nay anh sẽ tìm y phục cho em, anh trở về sẽ cho em quần áo đẹp được không.”

“Ngao ô!” nhưng mà Vu Lam căn bản không thèm nghe lời Mặc Văn, thái độ cô vô cùng kiên định, tỏ vẻ trách móc Mặc Văn, nếu không mang theo cô ra ngoài cô liền cắn hắn.

Vừa nghe được tiếng kêu của Vu Lam, Mặc Văn đã cảm thấy lòng mình mềm mại thành một vũng nước, bây giờ nhìn thấy bộ dáng cô kiên định như vậy, Mặc Văn chỉ cảm giác mình căn bản không thể nhẫn tâm không đáp ứng cô được.

“Được được được.” hắn cuối cùng vẫn đáp ứng, đối với Vu Lam, hắn có thể lui cả đời.

Bây giờ chân Vu Lam đã dài ra rồi, chẳng qua là còn không thể bước đi. Nhưng mà đối với việc chân Vu Lam đã dài ra Mặc Văn cũng không có biện pháp đem cô thả trong ba lô được nữa, chỉ có thể đem cô ôm vào trong ngực sai bước đi ra ngoài.

Rốt cuộc cũng có thể ra ngoài, Vu Lam thoát nhìn rất vui vẻ, chẳng qua là cô còn chưa vui được hai giây lại lập tức ỉu xiu.

Mùi vị trong cầu thang, thật sự là quá khó ngửi.

Cảm giác được Vu Lam xoay cái đầu ý vị chui vào ngực hắn, con ngươi Mặc Văn cong cong còn kém không thể toét miệng cười.

“Như vậy là yêu thích anh sao?” hắn cười nói, mùi vị trong hành lang dường như không ảnh hưởng gì tới tâm tình của hắn.

Nhưng mà Vu Lam sứt sứt cái mũi căn bản không để ý tới hắn, chỉ cảm thấy mũi thật khó chịu.

Cho đến khi ra khỏi hành lang Vu Lam mới đem đầu nâng lên, nhìn thấy cảnh sắc thê lương bên ngoài gầm nhẹ một tiếng.

Sờ một cái vào tóc Vu Lam trấn an, Mặc Văn nhắc chân đi xa chỗ hắn bình thường giết Zombie. Mục tiêu của hắn hôm nay không phải là giết Zombie, mà là tìm quần áo cho Vu Lam, cho nên hôm nay hắn căn bản không tính đi chỗ có nhiều Zombie.

Vòng qua mấy cái đường xe chạy, hắn ngược mắt nhìn một nhóm tám biển quảng cáo nửa rớt trên không trung hài lòng nói, “trong cửa hàng mới có thể tìm thấy quần áo cho em được.”

Vu Lam ngáp một cái.

Vu Lam ôm chặt lại rất là buồn chán nha, Mặc Văn mặt không cảm giác đi vào, ngay cả cửa lớn cũng không có. Bước chân chợt ngừng một lát, hấn cúi đầu nhìn xuống mặt đất huyết dịch còn rất mới nhũm mảy một cái.

Trong đại sảnh bụi đất cũng không giống như trước, có chút tung bay ở trong không khí.

Có người ở nơi này.

Nhìn chung quanh phòng khách một vòng, Mặc Văn nguy hiểm híp mắt, khòe miệng lại giương lên một nụ cười rất âm áp.

Vùng đất tử vong Tam khu thỉnh thoảng cũng sẽ có một số người đi qua, cho nên có điểm khác biệt này, cũng không có gì đặc biệt.

Hắn một cước giẫm lên cái huyết dịch còn mới kia, lẹp xẹp vết máu quả quyết đi tới bên trên cầu thang tìm quần áo.

Lầu một là phòng khách không có thứ gì, lầu hai nói... Phải là một siêu thị.

Nhìn trước mắt một hàng máy thu tiền, Mặc Văn cau mày một cái chuyển thân lên lầu ba.

Siêu thị ở vùng đất tử vong này khẳng định sẽ không có thứ mà hắn cần, hấn vào trong cũng là lãng phí thời gian.

Cửa lầu ba đang khóa, Mặc Văn cũng không có ý tứ muốn đi tiếp.

Hắn đứng ở trên thang lầu quét mắt nhìn chăm chăm vào nam nhân đang tựa vào cửa lầu ba cả người liền nóng lên, hành lang tối đen khiến cho hai mắt của hắn càng phát ra màu sắc quý dị.

Người đàn ông này đã bị cắn, lập tức sẽ biến thành Zombie.

“Có muốn ta giết ngươi hay không?” Mặc Văn rất tốt bụng hỏi một câu, thanh âm ôn nhu ở hành lang tối đen yên tĩnh này nghe cực kỳ đáng sợ.

Nam nhân kia thần trí đã không rõ ràng lắm, cả người hấn run lên kịch liệt, căn bản là không có cách nào trả lời vấn đề của Mặc Văn.

Thấy nam nhân không thể trả lời mình, Mặc Văn nhưng lại cười, hấn không nhìn người đàn ông này nữa xoay người tiếp tục lên lầu, giống như người mới vừa rồi đặt câu hỏi không phải là hấn vậy.

Bên trong cửa lầu ba toàn bộ đều là Zombie, hấn là bị ai đó dụ dỗ sau khi đi vào thì người đàn ông này bị giam ở bên trong.

Vu Lam thử trách móc, đối với người đàn ông này không có khẩu vị gì, ngược lại đối với Zombie ở trong lầu ba cảm thấy rất hứng thú, gào khóc kêu mấy tiếng thị uy, khua chân múa tay rất là vui sướng.

Ung dung ôm lấy Vu Lam đang sinh động đi lên lầu bốn, Mặc Văn cuối cùng cũng tìm được khu quần áo trang sức.

Hắn đứng ở hành lang của lầu bốn, lại nhìn phương hướng lầu năm một cái.

Lần trước gặp Trương Hâm, Lam Lam không đói bụng nên không muốn ăn, không biết hiện tại với những nhân loại khác cô có muốn ăn hay không đây.

”Ừ... Hay là trước tìm quần áo vậy.” hấn tự nhủ.

Khu quần áo trang sức y giá phần lớn ngổn ngang nằm dưới đất, không ít quần áo rách nát rơi tán loạn trên mặt đất, một lớp bụi trần thật dày phủ bên trên.

Bạn đang đọc truyện *Thuyết Tiến Hóa Khi Bạn Gái Tôi Là Zoombie* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Vu Lam lại không muốn ăn thịt người

Beta: Lan Chi

Muốn tìm cho Vu Lam một món quần áo đẹp, Mặc Văn không nhìn y phục rách rưới trên đất đi tới mấy cái y giá chưa ngã chọn lựa. Quần áo trên giá mặc dù dày hơn một tí so với dưới đất, nhưng mà so với những thứ bẩn thỉu trên đất kia tốt hơn rất nhiều.

Hắn nghiêm túc lật lên một bộ, trong đôi mắt lạnh như băng đánh vào ít nhiệt tình.

“Lam Lam, cái này như thế nào?” nắm một cái áo đầm màu xám, Mặc Văn ôn nhu hỏi Vu Lam, bộ dáng giống như đang bồi bạn gái đi dạo phố.

Nhưng mà bạn gái của hắn là một con Zombie ngay cả lời đều không thể nói được.

“Gào.” Vu Lam lờm một cái, không muốn để ý đến hắn, cô bây giờ chỉ muốn được đi trên đất.

“Vậy thì lấy cái này.” Mặc Văn rất hài lòng thu hồi bộ quần áo này.

Vu Lam ngơ ngác hồi lâu cũng không thể từ trong ngực Mặc Văn đi ra ngoài được, thời điểm cô nhìn chăm chăm vào Mặc Văn, phát hiện ánh mắt của hắn luôn đặt ở trên y phục trước mắt không khỏi không vui ôm lấy đầu hắn.

“...” động tác Mặc Văn ngừng một lát, rất bình tĩnh thu xếp xong mấy bộ quần áo mới vừa chọn được.

“Lam Lam.” phát hiện Vu Lam căn bản không có một chút ý tứ muốn xem quần áo, hắn không khỏi bất đắc dĩ nói, “Nhưng mà em lúc trước rất thích đi dạo phố.”

Vu Lam làm bầm hai tiếng, tiếp tục ôm lấy đầu Mặc Văn, không chịu buông ra.

“Anh nhớ em lúc trước chung quy là thích mặc quần áo rộng một tí.” Mặc Văn nhớ lại, hắn nhớ đến lúc trước, thời điểm Vu Lam lên đại học không giống với người khác luôn mặc quần áo làm nổi bật lên vóc dáng, cô ăn mặc luôn rộng thùng thình nhân nhả, hắn còn chụp không ít hình đó.

Trên thực tế hắn đem hình của Vu Lam từ tiểu học, trung học sơ cấp, trường cấp 3, đại học bộ dáng của cô mỗi một ngày đều cất giữ, cái hộp chứa hình của cô bây giờ còn được hắn cất ở trong vùng nam bộ.

Vu Lam như trước không thèm nghe đến lời nói của Mặc Văn, như bình thường ngẩng đầu tiếp tục ngắm người.

Thật vất vả chọn xong quần áo cho Vu Lam, mất gần một giờ đồng hồ. Mặc Văn liếc nhìn cái ba lô, cuối cùng hài lòng đi tới khu nam trang tùy tiện cầm một bộ quần áo thể thao cho mình.

Vu Lam tại thời điểm Mặc Văn đựng quần áo rất muốn chạy đến trên đất, nhưng tiếc là bị Mặc Văn giam cầm gắt gao ngay cả đầu ngón tay đều không thể động đậy được.

Mặc Văn bây giờ chỉ hận không thể đem cô bỏ vào trong túi, làm sao có thể để cho cô chạy chơi ở trên đất được.

Hắn ôm lấy Vu Lam chuẩn bị rời đi, thời điểm đi tới hành lang đột nhiên nghe được thanh âm của người khác.

“Đều bị giam rồi chứ?” thanh âm của nam nhân từ trên lầu truyền tới, cho dù vậy Mặc Văn vẫn nghe được run rẩy trong lời nói của hắn.

“Không có đuổi theo tới, hắn là bị giam chứ?” một thanh âm khác là giọng nữ chói tai, cô ta cực kỳ cẩn thận nói, âm thanh cũng không tự chủ giảm thấp xuống không ít.

Hai người bọn họ theo hành lang lầu bốn đi qua, có lẽ là do quá khấn trương ngược lại không có nhìn hướng lầu bốn.

Mặc Văn đứng ở trong hành lang lầu bốn, không biết nghĩ tới điều gì lại không tính đi ra ngoài, ngược lại ôm lấy Vu Lam đi trở về tìm một cái ghế ngồi xuống.

Thời điểm hắn mới vừa ngồi lên ghế, chỉ nghe thấy trong hành lang truyền đến hai tiếng thét chói tai dồn dập, ngay sau đó là âm thanh của Zombie rống giận.

Nhìn dáng dấp người mới vừa rời ngồi ở lầu ba đã biến thành Zombie ... Mặc Văn nhẹ nhàng vịn vào sợi tóc Vu Lam, cũng không biết đang suy nghĩ gì, lộ ra một nụ cười sạch sẽ.

Bên trong căn phòng phủ đầy bụi đất nam nhân cứ như vậy ngồi an tường, giống như một cảnh đẹp yên tĩnh.

Hai người kia mới vừa rời đi xuống hoảng hốt chạy bừa vọt vào lầu bốn, xoay người lại nhanh chóng đem cửa nặng nề khép lại sau đó mới thở phào nhẹ nhõm.

“Không nghĩ tới hắn lại biến thành Zombie.” nam nhân có chút mất mát than một tiếng.

Trên người của nam nhân vẫn hơi hơi nhìn được, chẳng qua là đồng phục tác chiến có chút dơ bẩn, quần áo trên người nữ cũng đã rách nát không còn nhìn ra hình dáng gì.

Zombie bên ngoài rống giận đập vào cánh cửa, cái thanh âm khó nghe kia làm cho Mặc Văn có chút không vui nhíu mày lại.

Ánh mắt Vu Lam đặt ở trên người một nam một nữ vừa xông vào, cổ họng cũng phát ra âm thanh nho nhỏ “Ừ” một tiếng.

Mới vừa thở phào nhẹ nhõm nữ nhân xoay người, ánh mắt liếc qua một vệt bóng đen làm cho cô ta ngay lập tức ngẩng đầu lên. Cô ta liếc mắt liền nhìn thấy Mặc Văn mặt không biểu tình gì, đầu óc trống rỗng không biết nên phản ứng ra sao.

Người thật là đẹp trai a!

Cô ta nuốt nước miếng một cái, nhưng mà nam nhân bên cạnh trong nháy mắt biến sắc.

“Zombie! ” nam nhân hô to.

Nam nhân và nữ nhân đầu tiên nhìn thấy người không giống nhau, nữ nhân trước thấy là Mặc Văn, mà nam nhân trước thấy là Vu Lam ở trong ngực Mặc Văn.

Một tiếng này làm Vu Lam sợ hết hồn, cô có chút không vui trách móc, một bộ dáng tùy thời muốn nhào tới tấn công.

Nữ nhân cũng nhìn thấy Vu Lam trong ngực Mặc Văn, dưới chân cô ta mềm nhũn trực tiếp ngã ngồi ở trên mặt đất.

Tại sao... Đàn ông đẹp trai như vậy mà trong ngực lại ôm một con Zombie?

“Các người khỏe, ta gọi là Mặc Văn. ” Mặc Văn nhìn thấy phản ứng của Vu Lam, rất là vui thích, êm ái lấy bàn tay dán vào gò má Vu Lam trượt xuống, tầm mắt lại đặt ở trên người một nam một nữ vừa tiến vào, “Có thể nói cho ta biết tên của các người không?”

Nam nhân phòng bị lắc đầu một cái, ngược lại nữ nhân kia thận trọng nói, “Tôi gọi là Nhất Bách Họa, hần là Tứ Kha.”

Nghe Nhất Bách Họa tự báo tên họ, Tứ Kha chỉ cảm thấy đáy lòng run lên, hần nhìn chăm chăm Mặc Văn, vừa nhìn về phía Vu Lam trong ngực Mặc Văn, lặng lẽ lấy súng giấu trong không gian ra.

“Thật ra thì ta có một thói quen. ” Mặc Văn rõ ràng nhìn thấy trong mắt nam nhân và nữ nhân kinh hoàng cùng chán ghét, hần chột câu môi cười một tiếng, cực kỳ ôn hòa nói, “Trước lúc giết người luôn muốn biết tên của đối phương.”

Tiếng nói vừa dứt hần cũng không thấy sắc mặt của Tứ Kha cùng Nhất Bách Họa trở nên có bao nhiêu khó coi, cúi đầu liền ôn hòa nói, “Lam Lam, em muốn ăn cái nam nhân kêu Tứ Kha, hay là cái nữ nhân kêu Nhất Bách Họa?”

Vu Lam giương mắt nhìn Mặc Văn một cái, lại nhìn một chút hai cái nhân loại đứng ở cửa đang run thành một đoàn kia, quay đầu ôm lấy cổ Mặc Văn, một bộ dáng không hứng thú.

“Lại không ăn? ” Mặc Văn rất là bất đắc dĩ, hần đã sớm nhận ra được Vu Lam thật ra thì có dục vọng ăn thịt người, nhưng lại luôn đè nén chính mình, “Lam Lam, em không cần đè nén dục vọng của mình, em muốn bao nhiêu người, anh liền có thể bắt tới cho em bao nhiêu người.”

Vu Lam găm nhẹ một tiếng, vẫn là bộ dáng không có khẩu vị gì.

Thấy vậy Mặc Văn chỉ có thể bất đắc dĩ đứng lên, hần nhìn một nam một nữ trước mặt, lại không muốn động thủ.

Nhất Bách Họa là dị năng giả cấp một, Tứ Kha là dị năng giả cấp hai, đều không cần hần ra tay hần là chạy cũng không thoát khỏi vùng đất tử vong Tam khu này.

Có lẽ là nụ cười trên mặt Mặc Văn ám áp quá mức có tính lừa dối, Nhất Bách Họa đem sợ hãi mới vừa rồi cường ép dần xuống đáy lòng, lấy can đảm bò dậy, run run lại hỏi, “Người bị Zombie cắn rồi sao?”

Bước chân Mặc Văn dừng lại, cũng không có thu hồi nụ cười trên mặt, lắc đầu một cái.

Nữ nhân thờ phào nhẹ nhõm, sắp xếp một nụ cười nói, “Người đã không có bị cắn, nhanh chóng đem con Zombie trong tay người vứt đi, chúng ta đều là loài người, người hần là đứng cùng chúng ta bên này chứ.”

“Vứt bỏ? ” Mặc Văn cười, nụ cười xinh đẹp không chút tạp chất làm Nhất Bách Họa đỏ mặt một trận.

Cô ta cho là Mặc Văn đáp ứng đề nghị của cô ta, thậm chí còn lộ ra một cái nụ cười tự cho là đẹp mắt, hướng về phía Mặc Văn đi hai bước.

Một giây kế tiếp cô ta chỉ cảm thấy bả vai chột lạnh, cúi đầu gương mặt bị máu tươi bắn tung tóe.

Mặc Văn một tay cầm dao găm rất dễ dàng mà chặt xuống cánh tay của Nhất Bách Họa, sau đó túm tóc của cô ta kéo tới bên cửa sổ.

Nhất Bách Họa đau xanh cả mặt, miệng run run thanh âm không phát ra được.

“Người có thể thử một chút, cảm giác bị vứt bỏ.”

Bạn đang đọc truyện *Thuyết Tiến Hóa Khi Bạn Gái Tôi Là Zoombie* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Vu Lam hôn má Mặc Văn

Beta: Lan Chi

Tiếng cười từ tính của nam nhân làm Nhất Bách Họa trợn to hai mắt, cô ta nhìn nụ cười âm áp ở khóe môi Mặc Văn, không kịp làm bất kỳ phản ứng nào liền từ trong cửa sổ bị ném ra ngoài.

Âm thanh nặng nề rơi xuống đất, Mặc Văn ôm lấy Vu Lam vẫn còn mở to hai mắt tò mò nhìn chăm chăm bên ngoài, quay người lại tựa vào cửa sổ.

Từ Kha lúc này đã giờ súng lên nhắm ngay hân, chẳng qua là cứng ngắc không dám bóp cò.

“Người đó, người muốn chết như thế nào?” Mặc Văn nguy hiểm nhìn chăm chăm họng súng đen như mực trong tay Từ Kha, giống như một con sư tử đề phòng tùy thời chuẩn bị phát động tấn công.

Nguyên bản nhìn thấy Vu Lam không đối bụng, hân cũng không muốn phí sức giết hai người bọn họ, nhưng mà có người muốn chết hân cũng có thể có “Lòng tốt” giúp bọn hân một chút a.

Loại sự tình “Lòng tốt” này, hân đã làm qua không ít, cũng không kém về món này.

Từ Kha lúc này đã sợ đến chân đều mềm nhũn, hân nhìn Mặc Văn trước mắt một bộ dáng người hiền lành, không hiểu hân là như thế nào làm được như vậy, cười híp mắt nhưng lại đưa người khác vào chỗ chết.

Biến thái, người đàn ông này tuyệt đối là một người biến thái!

Tay phát run cũng sắp không cầm được cây súng nặng nề trong tay, lòng bàn tay cũng bị mồ hôi lạnh thấm ướt một mảnh.

Nguyên nhân có lẽ là trong tay có vũ khí, Từ Kha vẫn là nổi gan lên. Cẩn chặt răng, hân điều chỉnh hô hấp hết sức lấy ra thái độ giống như thời điểm bình thường làm ăn, thấp giọng nói, “Mặc tiên sinh, tôi là thương nhân di động, chỉ cần ngài không làm hại tôi, tôi có thể đem tất cả vật liệu trong không gian đưa cho ngài.”

Thấy Mặc Văn không ý tứ gật đầu, Từ Kha lại cẩn thận nói, “Tôi còn có thể cùng ngài làm giao dịch lâu dài, bất luận ngài ở chỗ nào tôi đều có thể vì ngài phục vụ!”

“Nghe không tệ.” nghe vậy Mặc Văn cười, hân nắm dao găm tùy ý đánh một vòng trong bàn tay, thật giống như động lòng đối với yêu cầu của Từ Kha “Cái giao dịch kia người tính giá tiền bao nhiêu?”

”Tất cả vật liệu ở nơi này tôi chỉ lấy của ngài 60%, không, giảm năm mươi phần trăm!” Từ Kha nghe một chút có triển vọng, vội vàng thừa thắng xông lên nói, “Ngài muốn cái gì tôi đều có thể mang đến cho ngài cái đó!”

“Như vậy a.” Mặc Văn giương mắt, từng bước từng bước đi tới, rất là lễ phép cười nói, “Thật là xin lỗi, ta đã có một thương nhân di động hợp tác lâu dài rồi, người, dư thừa.”

Thanh âm Mặc Văn ôn nhu không thể nghi ngờ là xử tử hình Từ Kha, hân chỉ cảm thấy hô hấp hơi chậm lại, lui về sau một bước trực tiếp ngã ngồi trên đất. Hân đỏ mắt, hô hấp dồn dập hết, “Ngài đùa bọn tôi!”

“Đùa bọn người chơi thật vui a.” tâm tình Mặc Văn không tệ nhường mảy, “Ta thích nhất là xem các người cái loại dáng vẻ từ hy vọng biến thành tuyệt vọng, thực sự chơi rất khá.”

Nghe vậy Từ Kha chỉ cảm thấy một hơi thở nghẹn tại trong cổ họng lên không nổi xuống cũng không xong, hân đạp chân cố gắng lui về phía sau, đồng thời tức giận giờ súng lên hết, “Mặc dù bây giờ là tận thế, nhưng mà người tùy tiện giết người như vậy cũng sẽ gặp phải báo ứng!”

“Báo ứng?” Mặc Văn như là thờ dài một cái, lắc người một cái liền vọt đến bên người Từ Kha, đoạt đi súng trong tay hân đồng thời một cước đem hân đạp văng vào góc tường.

Từ Kha bị đụng một trận choáng váng, tay lúc trước cầm súng đã không còn tri giác, hân là đã bị bẻ gãy. Cái miệng phun ra một búng máu, hân hấp hối thở hỗn hân.

“Trước khi tới mặt thế này ta cũng giết không ít người, chẳng lẽ bây giờ đang ở trong tận thế ta ngược lại sẽ sợ gặp phải báo ứng?”

Từ trên cao nhìn xuống Từ Kha, vẻ mặt Mặc Văn mang theo nụ cười làm cho cả người Từ Kha phát run.

Người điên... Người điên...

Mới vừa rồi một cước kia của Mặc Văn đã đá nát tận mấy chiếc xương sườn của hân, hân bây giờ bất quá là kéo dài hơi tàn, hân thật không muốn... Chết ở cái địa phương này.

Thấy Tứ Kha mặt xám như tro tàn, Mặc Văn không có tiếp tục dục vọng động thủ nữa, hắn không thú vị thu lại nụ cười, xoay người đi ra cửa.

Đây là không giết hắn rồi hả? Thấy Mặc Văn đi ra ngoài Tứ Kha có chút không dám tin ngẩng đầu lên.

Nào ngờ Mặc Văn chẳng qua là cảm thấy tiếp theo để cho Zombie động thủ có thể so với hắn tự mình động thủ càng thú vị thôi.

Mặc Văn đi tới cửa, nghe ngoài cửa vẫn còn âm thanh đập cửa cười một tiếng, không chút do dự trực tiếp đẩy cửa ra.

Ngoài cửa con Zombie kia thoáng cái liền găm to vọt vào, Mặc Văn giơ tay lên muốn bắt lấy cổ của nó, nhưng không nghĩ tới con Zombie kia chợt giống như là sợ hãi rút vào góc tường.

“...” Mặc Văn ngây ngẩn, tay còn đang trong tư thế đưa ra.

“Gào!” ngược lại Vu Lam trong ngực một mực an tĩnh hưng phấn kêu hai tiếng, sau đó giãy giụa muốn đi trên đất tới chỗ con Zombie đang co lại thành một đoàn, hai con mắt hưng phấn đều phát sáng lên.

Mặc Văn thấy cô hưng phấn như thế, hiện tại muốn bắt cái con Zombie kia, liền thuận theo ý của cô ngồi chồm hổ xuống tới gần. Ai biết Vu Lam cô nhưng là đưa tay ra giống như là đang sờ sủng vật rất ôn nhu sờ một cái lên đầu Zombie, sau đó thời điểm Mặc Văn còn đang ngồi không kịp phản ứng, cô lại ở trên gò má của Zombie kia hôn một cái.

“...” con người của Mặc Văn chợt thu nhỏ lại, trong nháy mắt mặt hắn tối sầm lại, kéo Vu Lam trở về đồng thời giơ tay lên bắt lấy cái cổ của Zombie kia đem nó hung hãn ném ra ngoài, quanh thân hắn khí tức âm trầm làm cho nhiệt độ cả căn phòng đều kịch liệt hạ xuống.

Mấy bước đi qua một cước đạp vỡ cái đầu con Zombie đáng thương kia, Mặc Văn cúi thấp đầu nhìn thấy máu thịt be bét trên sàn nhà về mặt cuối cùng cũng dịu xuống.

Ngược lại Vu Lam thấy Zombie kia bị giết chết cũng không phản ứng gì, cô ôm cổ Mặc Văn, hết sức vui mừng ở trên mặt hắn cũng hôn một cái.

Mặc Văn hoàn toàn không biết Vu Lam rốt cuộc vui vì cái gì, bắt quá cái hôn này của Vu Lam làm cho tất cả lửa giận trong lòng hắn đều tiêu tán sạch sẽ, không còn sót lại một chút cặn nào cả.

“Em thật đúng là...” bất đắc dĩ oán trách một tiếng, Mặc Văn đem Vu Lam ôm ở trước người, chọc chọc gáy cô nói, “Về sau không cho phép hôn người khác, Zombie cũng không được, có nghe không?”

“Ngao ô?” Vu Lam ủy khuất ôm lấy ót mình, hết lần này tới lần khác đều là gương mặt vô tội.

“Cứ như vậy đi.” thấy Vu Lam căn bản nghe không hiểu trong lòng Mặc Văn một trận bực mình, hắn thở dài, xoay người đi ra ngoài chuẩn bị về nhà.

Lúc này hắn còn muốn giết Tứ Kha bây giờ cũng không biết chuyện đó đã bị hắn quăng đến cái xó xỉnh nào nữa.

Ôm lấy cổ của Mặc Văn, Vu Lam đảo tròn mắt, rất tò mò muốn cầm súng trong tay hắn.

“Không được động.” Mặc Văn cau mày, “Rất nguy hiểm.”

“Gào.” Vu Lam rất hung dữ trách móc, không cho cô, cô liền muốn cắn người.

“Nghe lời.” xoa xoa mặt Vu Lam, Mặc Văn ở trước mặt cô ném cây súng ra ngoài.

Nhìn thấy súng vô tình bị ném mất bóng, mặt Vu Lam thoáng cái kéo xuống, cô cố gắng mở to hai mắt chụp lấy cánh tay của Mặc Văn, trong cổ họng làm bầm mấy tiếng đem đầu đặt trên vai hắn, một bộ dáng uất ức nặng nề.

“Lam Lam.” nghiêng đầu cọ xát trán Vu Lam, Mặc Văn nhắm mắt lại hưởng thụ vừa đi vừa nói, “Lúc trước anh sợ anh sẽ thương tổn tới em cho nên chỉ dám ở trong bóng tối nhìn em từ từ lớn lên, nhưng mà bây giờ không giống nhau, bây giờ em đã thuộc về anh, cho nên anh tuyệt đối không cho phép bất kỳ đồ vật chướng mắt nào đến gần em được.”

Nói xong hắn liền cười, không giống nụ cười dối trá trước kia, lúc này hắn cười hoàn toàn là xuất phát từ nội tâm, là nụ cười vui thích.

“Anh không phải là một người bình thường, bây giờ, em cũng không phải.”

Bạn đang đọc truyện *Thuyết Tiến Hóa Khi Bạn Gái Tôi Là Zombi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Vu Lam có thể bước đi được rồi

Beta: Lan Chi

Thích... Thanh âm của hắn.

Con mắt đục ngầu của Vu Lam phản chiếu mặt bên của Mặc Văn, cái hình ảnh cuối cùng trước đó chưa từng rõ ràng không chút tạp chất như vậy.

Con người trong suốt dường như lóe lóe hai cái, vừa tựa hồ vẫn như cũ một mảnh trắng xóa, giống như mây mù che kín tất cả tâm tình.

Cô theo bản năng ôm sát Mặc Văn, giống như đứa bé y lại vào hắn.

Rõ ràng không biết đây là nơi nào, không biết mình là cái gì, không biết hắn là cái gì.

Nhưng lại thích ở cùng với hắn.

Sau khi trở về Vu Lam không có dấu hiệu nào, lần nữa lâm vào trạng thái ngủ say, lần này cô ngủ hơn một tháng.

Tâm tình của Mặc Văn từ lúc mới bắt đầu là mừng rỡ cũng thay đổi càng ngày càng nóng nảy.

Hắn luống cuống, hắn sợ hãi.

Hắn liền nghiên cứu và nhớ lại những gì nhìn thấy về Zombie, không có một cái gì nhắc tới tình huống Zombie sẽ ngủ mê man suốt một tháng, lâu như vậy.

Cũng không có chuyện gì nhắc tới Zombie sẽ dựa vào ý thức cự tuyệt thịt người.

“Lam Lam, em là đặc biệt nhất.” nắm lấy cái lược ôm ái sửa sang lại mái tóc rối bời vì ngủ say của Vu Lam, Mặc Văn nhìn Vu Lam từ đầu đến cuối đều không muốn mở mắt, chợt buông xuống cái lược ôm cô kéo vào trong ngực. Nhắm mắt lại che giấu đáy mắt mê võng, thanh âm của hắn yếu ớt đáng thương, “Nhưng mà vào lúc này anh lại hy vọng em không phải là đặc biệt.”

Hắn không thể nào đoán trước được loại sửa đổi này sẽ mang tới hậu quả gì cho Vu Lam. Nếu như là kết quả tốt, hắn tình nguyện thấy còn nếu như là kết quả xấu, hắn không nghĩ tới hắn sẽ phải như thế nào nữa.

Có lẽ hắn sẽ cắt nhỏ cô, ăn cô. Cũng có lẽ hắn sẽ cắt nhỏ chính mình, cấp dưỡng cô, bị cô ăn.

Hắn rất rõ ràng bản thân điên rồi, điên mất rồi.

Cảnh tượng máu tanh rõ mồn một đã từng hiện lên trong đầu hắn, tiếng cầu cứu tuyệt vọng, cái huyết sắc xinh đẹp, vậy...

Bình tĩnh đến hoàn toàn không muốn mở ra hai con người.

Tĩnh táo.

Mặc Văn mở mắt, hít sâu một hơi làm cho mình bình tĩnh lại. Ngẩng đầu nhẹ nhàng hôn lên mí mắt Vu Lam, hắn không tự chủ liền cười.

Lam Lam, em là đáng cứu thế của anh.

Dựa vào một bên hắn bỗng nhiên hồi tưởng lại bộ dáng con Zombie lúc trước sợ hãi Vu Lam, Mặc Văn ở đáy lòng suy đoán Vu Lam ở một phương diện khác có thể sẽ ưu việt chèn ép Zombie cấp thấp có lẽ cái này là năng lực của cô.

Bất quá điều duy nhất trong khoảng thời gian này làm cho Mặc Văn an lòng là chân Vu Lam sinh trưởng càng ngày càng phát triển toàn diện, có lẽ lần này cô tỉnh lại sẽ có thể đi lại bình thường rồi.

“Lam Lam, anh đi ra ngoài giết Zombie, rất nhanh thì trở lại.”

Kéo rèm cửa sổ che đỡ ánh mặt trời chói mắt, Mặc Văn cúi người hôn lên trán Vu Lam một nụ hôn êm ái.

“Sớm thức dậy một chút.”

Nhưng mà ngay tại lúc Mặc Văn ra ngoài, Vu Lam chợt mở mắt.

Dùng sức bẻ bẻ cổ, cô mím môi bò dậy. Mở mắt nhìn bốn phía yên tĩnh, thời điểm phát hiện bản thân một mình đợi ở trong căn phòng này cô tựa hồ có hơi nóng này găm nhẹ một tiếng, lăn xuống giường nhìn khắp nơi phẳng phất như đang tìm kiếm cái gì.

Hiện tại ở bên trong phòng ngủ hồi thối đã tàn đi, Mặc Văn cũng chính thức mang Vu Lam vào ở, trong phòng ngủ này có một cái giường lớn.

Nằm úp sấp ở trên sàn nhà chắc chắn không có người nào, Vu Lam chỉ cảm thấy rất không thoải mái. Nghiêng đầu quỳ ngồi dậy, cô chống giữ cảm bộ

dáng đang suy tư, cùng nhân loại không có gì khác biệt.

Nếu mà lúc này có người ở trong phòng, phỏng chừng vì có thể nhìn thấy một con Zombie biết suy tính mà kinh ngạc một phen.

“Ngao ô.”

Qua chừng mười phút đồng hồ Vu Lam bỗng nhiên lên tiếng, cô gọi ra âm thanh bên trong trí nhớ mơ hồ, nhưng mà cũng không có thấy cái đồ chơi trong trí nhớ trả lời.

Cái đồ chơi đó của cô đi nơi nào?

“Ngao ô!” lại kêu một tiếng, chẳng qua là một tiếng này cùng với một tiếng bình tĩnh trước tăng thêm một chút mùi vị nóng nảy.

Vịn vách tường từng chút từng chút bò hướng lên, cô trượt té mấy lần, lại càng phí sức bò dậy mấy lần. Hai chân hơi hơi phát run, cuối cùng cũng miễn cưỡng chống được trọng lượng của cô.

Xiêu xiêu vẹo vẹo đi mấy bước cuối cùng tìm được một chút cảm giác đi bộ, Vu Lam nho nhỏ rống một tiếng, một dạng đắc ý, giầy kẻ tiếp liền đẩy cửa phòng ngủ đi ra ngoài.

Đầu đụng vào trên bàn phòng khách suýt tý nữa đem não văng ra ngoài...

Xoa xoa con người tròn vo của chính mình, Vu Lam yên lặng bò dậy hết nhìn đông lại nhìn tây, khi thấy được cửa chính, cô cuối cùng cũng vui vẻ, không sai, nơi này chính là chỗ cái đồ chơi lúc trước đi ra!

Cả người nhào vọt tới cửa, hai tay Vu Lam ép ở trên cửa, dùng sức muốn đem cánh cửa trước mắt đẩy ra, nhưng mà cái cửa bền chắc kia không chịu nhúc nhích.

Vu Lam sẽ không bỏ qua tiếp tục dùng đỉnh đầu, dùng răng cắn, lấy tay kéo, đủ loại tư thế kỳ lạ cùng lên trận.

Mặc Văn tại thời điểm mặt trời mãnh liệt nhất trở về, hần giống như thường ngày mở cửa, chớp mắt một cái đã nhìn thấy một bóng đen nhào tới.

“Lam Lam?”

Ôm lấy cái đầu của bóng đen kia, đầu Mặc Văn nhất thời có chút mắc kẹt.

“Lam Lam, em có thể đi rồi sao?” chừng một giây Mặc Văn liền phản ứng kịp, hần kinh ngạc vui mừng nhìn Vu Lam vẫn còn đang đạp chân, trong lòng trăm muện đảo qua một cái. Tựa tay xoa xoa mồ hôi trên trán, hần hơi phiếm đôi môi lại mơ hồ mang theo huyết sắc, mắt cũng sắp không khép lại được.

“Quá tốt, quá tốt!” hưng phấn ôm lấy Vu Lam, Mặc Văn nhắc chân vọt vào phòng, sau khi đóng cửa liền trực tiếp chạy vào phòng ngủ, cùng Vu Lam đồng thời nằm ở trên giường.

Vu Lam thấy Mặc Văn cũng rất vui vẻ, cô trách móc ôm lấy đầu Mặc Văn, cùng một thể như túi gấu rúc thành một đoàn.

Đồ chơi của cô đã về rồi!

Cũng còn may Mặc Văn không biết hần hiện tại trong lòng Vu Lam là một món “Đồ chơi” nếu không hần tuyệt đối sẽ đem cô treo ngược lên... Trùng phạt một buổi tối.

Buổi tối hôm đó hần sẽ quán quít đánh cô một trận, cắn cô một lát hay là ăn cô thì tốt.

Cuối cùng nhất định sẽ bởi vì đủ loại lý do lại đem cô để xuống, bình tĩnh tỏ vẻ chuyện này có thể bỏ qua.

“Lam Lam, em lần này thực sự ngủ có hơi lâu.” ôm lấy thân thể gầy ốm của Vu Lam, hô hấp của Mặc Văn nặng nề một chút, nhào vào ngực ấm áp của Vu Lam, “Về sau không được tiếp tục ngủ lâu như vậy có được hay không?”

“Gào.” Vu Lam thích nhiệt độ trên người Mặc Văn cảm giác thật ấm áp, cô ngẩng đầu lên cọ xát, chuyển xuống một tí nằm ở trên ngực Mặc Văn nghe tiếng tim đập mạnh mẽ trong lồng ngực hần.

Cô cũng thích cái thanh âm này.

Trong cổ họng phát ra “Ưc” một tiếng, Vu Lam duỗi tay vẫn ôm ngực Mặc Văn, tựa như chiếm giữ ôm chặt không muốn buông ra.

“Lam Lam, anh muốn em chờ anh trở lại.”

Vừa vặn lúc này một giọng nam xa lạ trong đầu cô vang lên, ý thức mơ hồ một cái chớp mắt, thân thể Vu Lam cứng đờ ngẩng đầu túm cổ Mặc Văn đảo mắt nhìn chung quanh.

“Thế nào?” Mặc Văn thấy bộ dáng nhìn chung quanh của Vu Lam không khỏi cười nói, “Lại nghĩ đến cái gì?”

Nghe được giọng nam quen thuộc của Mặc Văn thân thể Vu Lam thoáng cái mềm nhũn xuống, cô tiếp tục nhào vào ngực Mặc Văn, chỉ cảm thấy đối với giọng nam xa lạ mới vừa rồi dâng lên một trận chán ghét.

Ừ, cô vẫn ưa thích âm thanh đồ chơi của cô.

Hắn có tiếng nói thật dễ nghe, tiếng tim đập cũng êm tai.

Thấy Vu Lam lại khôn khéo gục xuống, Mặc Văn mới thuận thuận tóc của cô, dùng cánh tay chống giữ chính mình ngồi dậy cười nói, “Lam Lam, bây giờ em có muốn ăn tinh hạch không?”

Vu Lam nghiêng đầu, nghe không hiểu ý của Mặc Văn chỉ có thể trưng ra vẻ mặt vô tội la lên, “Gào?”

Bạn đang đọc truyện *Thuyết Tiến Hóa Khi Bạn Gái Tôi Là Zoombie* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Một người một thi thật hòa hợp

Beta: Lan Chi

“Lam Lam ngốc, ăn com đều không tích cực.”

Nhìn bộ dáng Vu Lam ngờ ngác Mặc Văn chỉ có thể bắt đắc dĩ lắc đầu, hắn nhẹ nhàng nhéo một cái lên gò má cứng ngắc của Vu Lam, đem tinh hạch trang bị đầy đủ trong ba lô đưa tới.

Vu Lam vừa nhìn thấy Mẫn Mẫn một túi đeo lưng toàn là tinh hạch nên cái gì cũng đều không để ý tới, hai mắt sáng lên đồng thời cảm tinh hạch lên nhét vào trong miệng.

“Từ từ ăn, không gấp.” đem bàn chân Vu Lam bao vây giữa hai chân, Mặc Văn tựa vào lưng cô, hai tay vòng quanh hông cô thật chặt.

Một người một thi dán thật chặt hợp lại cùng nhau, ngay cả một chút khe hở cũng không có.

Tâm tình Mặc Văn rất vui thích liếc nhìn ngoài cửa sổ, lại bị ánh sáng mặt trời làm chói mắt.

Bây giờ hắn là tháng bảy, cũng chính là thời điểm ánh mặt trời mạnh nhất khu vực này, nhiệt độ cao nhất. Nhưng mà chưa tới hai tháng nữa nhiệt độ sẽ nhanh chóng thay đổi thấp xuống, thay đổi dị thường giá rét, cũng không biết bây giờ Lam Lam có sợ lạnh lạnh hay không.

Cúi đầu suy nghĩ sự tình, không chú ý tới Vu Lam đã ăn tinh hạch no. Chờ hắn lấy lại tinh thần mới nhìn thấy tinh hạch bị ném đầy đất, cùng khuôn mặt nhỏ nhắn đắc ý kia của Vu Lam.

“Em lại nghịch ngợm rồi.” nhéo một cái lên mũi Vu Lam, Mặc Văn cười thờ dài nói.

Vu Lam chính là vô tội đánh hai cái nhây mũi.

Đưa tay đem Vu Lam chơi đùa một ôm vào trong ngực, Mặc Văn bỗng nhiên giống như cảm giác được cái gì, đứng dậy liền phát hiện ngoài cửa sổ một đám Zombie giương nanh múa vuốt đuổi theo một người cưỡi xe gắn máy, hơi nhiu mảy lại.

Trương Hàm cảm thấy mình làm giao dịch với Mặc Văn giống như là đang liều mạng vậy.

Bị Zombie truy tìm mất nửa cái mạng, trước lâu cái mùi hôi thối kia cũng có thể ném mất nửa cái mạng của hắn nữa!

Thật vất vả đến nơi này của Mặc Văn, còn chưa vào cửa hắn đã cảm thấy chân mình mềm nhũn. Nuốt nước miếng một cái thận trọng chớp chớp mí mắt, nhìn Mặc Văn đứng ở trước mặt đờ đờ sát khí vội vã lại cúi đầu xuống, căn bản không dám hướng đến nơi khác liếc nhiều hơn một cái ánh mắt.

Hắn làm sao lại chọc tới cái người điên này rồi hả?

Bây giờ cách lần trước tới nơi này đã qua hai tháng, trong lòng của hắn chính là không muốn đi nữa, cũng không muốn tới giao thiệp với cái người điên này.

Đáng thương Trương Hàm đứng ở cửa than thở vận mạng lận đận, trong lòng của Mặc Văn cũng là vô cùng khó chịu.

Hắn bây giờ chỉ muốn cùng Lam Lam của hắn bồi dưỡng cảm tình thật tốt, cái gia hỏa chướng mắt này liền xuất hiện, thật là mất thời gian. Nghĩ tới đây khí áp quanh thân Mặc Văn càng phát ra lạnh giá hơn, hắn hơi hơi nhắc khỏe môi, trên mặt nhìn như ôn hòa, trong lòng cũng đã nghĩ rất nhiều biện pháp

ngược sát Trương Hàm.

“Cái đó...” Trương Hàm lúc này chỉ cảm thấy toàn thân lỗ chân lông đều nói cho hắn biết nguy hiểm, hắn nếu không có kinh nghiệm hơn một năm làm ăn, lúc này phỏng chừng đã nằm xõng xoài trên mặt đất không bò dậy nổi. Cẩn cẩn rằng dùng hết toàn lực, hắn mới lên tiếng nói, “Bây giờ có thể bắt đầu cùng ngài giao dịch được không?”

Mặc Văn hơi nheo mắt lại, rất nhanh thì lộ ra một cái nụ cười thân thiện nói, “Dĩ nhiên có thể, đem đồ vật nguoi mang tới để ở trên bàn đi.”

Nhìn một chút, nhìn từ bề ngoài là một người tốt bụng biết bao a.

“Vâng.” Trương Hàm trong lòng oán thầm, trên mặt lại vội vàng gạt đầu, một tia ý thức đem đồ vật mang theo toàn bộ đặt ở trên bàn.

Quét mắt nhìn trên cái bàn vô cùng đầy đủ thức ăn và nước uống kia, Mặc Văn lui về sau nửa bước tựa người vào cửa phòng ngủ, ngẩng đầu lên cười nói, “Rất tốt.”

Nghe được một tiếng rất tốt Trương Hàm không biết tại sao chỉ cảm thấy phía sau lại lạnh hơn nữa, hắn còn chưa kịp nói cái gì Mặc Văn liền rất nhanh lại nói thêm một câu, “Nhưng mà ta ngày hôm nay không muốn trả tiền thì làm sao bây giờ?”

Ngài không trả tiền ta cũng không có biện pháp buộc ngài trả a! Trương Hàm ở đáy lòng gào thét bị thương, nhưng vẫn là nhịn được xúc động muốn đánh người một mực cung kính nói, “Tôi đây lần sau tới ngài lại trả cũng giống như nhau thôi.”

Nếu như thương nhân đi động giao ra hàng hóa nhưng mà khách hàng tiếp nhận không trả tiền mà nói quản lý sẽ ra mặt. Trương Hàm biết rõ Mặc Văn hẳn là sẽ không ngốc đến cùng hắn đối nghịch, Mặc Văn bây giờ khẳng định chính là cố ý bới móc.

Nhưng cứ cho là như vậy, hắn vẫn như cũ chỉ có thể một mực cung kính nói với Mặc Văn, bởi vì *nhất cá bất lưu thân** hắn có thể liền sẽ giao phó rồi rồi đi.

*Minh không hiểu cụm từ đó nên mình để như nguyên mẫu, bạn nào biết thì cmt chỉ giáo giúp mình, mình sẽ bổ xung lại sau.

Nghe Trương Hàm bắt được chỗ sơ hở trong lời nói của mình, khoe miệng Mặc Văn lộ nụ cười ôn hòa, thời điểm hắn muốn nói thêm gì nữa thì sau lưng cửa phòng ngủ bỗng nhiên bị vỗ “Đùng đùng” vang dội.

Trương Hàm bị âm thanh bất thình lình này dọa một cái, hắn có chút kinh ngạc nhìn về phía cửa phòng ngủ, kinh ngạc trong phòng này vẫn còn có những người khác.

Hắn lúc này mới chú ý nhớ tới lần trước lúc tới đây, nhìn thấy một con Zombie nằm trong ngực Mặc Văn nhưng bây giờ lại không ở trước mắt.

Nhìn Mặc Văn mở cửa phòng ngủ ra Trương Hàm âm thầm run lên, chỉ cầu Zombie đừng có lại nhào tới, trái tim của hắn không chịu nổi nữa rồi.

Nhưng mà lời khẩn cầu của hắn căn bản không có ích lợi gì, trong phòng ngủ chính là đi ra một con Zombie. Con Zombie kia giương nanh múa vuốt ôm lấy Mặc Văn, sau đó giống như một con gấu koala quấn lấy cổ của hắn, về mặt hung ác.

Không nghĩ tới cái người điên này dễ dàng bị một con Zombie bắt được như vậy? Trương Hàm ngây người tại chỗ có chút mờ mịt.

“Lam Lam...” Mặc Văn bắt đầu đi về xuống cái ốt Vu Lam, sâu đậm đem cô giấu ở trong ngực, “Không phải là để cho em ngoan ngoãn đợi trong phòng ngủ sao.”

“Gào!” Vu Lam níu lấy tóc của Mặc Văn, trách móc, toàn bộ sự chú ý đều đặt trên người Mặc Văn, ngay cả Trương Hàm bên kia nhìn cũng chưa từng nhìn một cái.

Nhìn trước mắt màn hài hòa của một người một thú, Trương Hàm lúc này mới chợt hiểu cái con Zombie này chính là cái con Zombie cái người điên Mặc Văn này nuôi lúc trước.

“Ngài và Zombie sinh hoạt chung một chỗ, không sợ nó tổn thương ngài sao?” bởi vì tò mò hỏi một câu, lời vừa ra khỏi miệng hắn cảm giác được không khí chung quanh ngưng trệ, hận không thể đánh chính mình hai cái bạt tai.

Ở trước mắt người điên này, hắn lại nói nhiều cái gì a, cái này không phải là muốn chết sao!

“Ý của nguoi nói là...” Mặc Văn ngồi dựa ở trên ghế sa lon, vuốt lấy cái cằm của mình, ánh mắt lạnh lẽo nhưng lại nở nụ cười ôn hòa nói, “Để cho ta đem Lam Lam vứt bỏ sao.”

“Không không không, tôi không phải là cái ý này!” Trương Hàm vội vàng lắc đầu, hắn cảm thấy nếu hắn lúc này mà dám gạt đầu lập tức sẽ bị chẻ thành thịt nát, “Trên thực tế là có một thương nhân đi động tố cáo ngài với tiếp nhận thành.”

“Tố cáo ta?” Mặc Văn hứng thú, “Tố cáo cái gì?”

Trương Hàm nuốt nước miếng một cái, dưới tầm mắt sắc bén của Mặc Văn chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, há mồm khai báo toàn bộ, “Hắn nói ngài lạm sát người vô tội còn chăn nuôi Zombie, giấu ở vùng đất tử vong làm trái nhân luân sự tình.”

”Ừ, là sự thật.” Mặc Văn cười, “Nhưng mà như vậy thì thế nào.”

Bị Mặc Văn lãnh đạm làm ghen một cái, Trương Hàm cảm giác mình bây giờ chính là nói nhiều và xen vào việc của người khác.

Khí áp chung quanh vẫn rất thấp, hán an ủi trái tim đang nhảy lên kịch liệt của mình, chỉ có thể kiên trì đến cùng tiếp tục nói, “Tiếp nhận thành bây giờ cũng không quá tin tưởng lời hán, nhưng có thể qua một thời gian nữa sẽ có người đặc biệt đến đây điều tra.”

Nửa ngày không nghe được tiếng trả lời, Trương Hàm ngẩng đầu lên chỉ thấy Mặc Văn đang dùng ngón tay trêu chọc Vu Lam, nhìn bộ dáng cô xù lông cười vui thích.

“...” hóa ra nói nửa ngày chính là một mình hán ở nơi này độc thoại a.

Dường như chú ý tới ánh mắt phần uất của Trương Hàm, Mặc Văn cuối cùng là bỗ thí liếc hán một cái, ngồi dậy nói, “Bây giờ vùng đất tử vong có phải hay không xảy ra vấn đề gì rồi hã?”

Mấy ngày trước hán ở phụ cận gần đây phát hiện một con Zombie cực mạnh, thực lực hán đã đến trình độ lever 3. Mà Zombie lever 3 tuyệt đối không có khả năng xuất hiện ở Tam khu, thấp nhất cũng là từ Tứ khu mới có thể đụng được Zombie level 3

Bạn đang đọc truyện *Thuyết Tiến Hóa Khi Bạn Gái Tôi Là Zoombie* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 18: Mặc Văn là người điên nhưng hán vẫn có nhược điểm

Beta: Lan Chi

“Đúng là xảy ra chút vấn đề.” thấy Mặc Văn căn bản không thêm đề ý việc hán bị ghi lại sự tình ở tiếp nhận thành, Trương Hàm che ngực lần nữa dạy dỗ chính mình một câu “không xen vào việc của người khác”.

“Gần vùng đất tử vong Zombie rải rác có chút thay đổi, xin ngài chú ý tới sự an toàn.” cho dù trong lòng đối với Mặc Văn có rất nhiều bất mãn, nhưng mà trên mặt Trương Hàm vẫn là hết sức cố gắng nói rõ chuyện mà Mặc Văn muốn biết.

“Zombie rải rác ở khu vực nào có thay đổi?” Mặc Văn nhú mày, dường như có chút hứng thú.

“Mấy tháng nay từ tầng bên trong vùng đất tử vong, Zombie bắt đầu có dấu hiệu dòi tầng đi ra bên ngoài, tình huống ở Nhất khu là nghiêm trọng nhất, bây giờ đã tràn ra không ít Zombie level 2.” Trương Hàm nhận ra được sát ý trên người Mặc Văn giảm bớt một chút sau mới tiếp tục nói, “Khi tôi tới khu bốn phía bắc phòng tuyến vòng ngoài đã bị công phá tin tức đã truyền ra, thủ lĩnh khu hai đã dẫn người cường ép đuổi giết Zombie.”

“Khó trách...”

Thời điểm nghe được bốn chữ thủ lĩnh khu hai đáy mắt Mặc Văn thâm trầm thêm chút, hán nhắm mắt lại, một hồi lâu mới ép xuống con tim hung ác.

Nguyên bản là còn kỳ quái tại sao Tam khu lại xuất hiện Zombie mạnh mẽ như vậy, bây giờ nhìn lại quả nhiên là bên trong vùng đất tử vong xảy ra vấn đề.

Lúc tận thế mới bùng nổ Zombie cùng nhân loại cũng không giống như bây giờ bị tách ra rõ ràng, trong thành phố có Zombie cũng có nhân loại, địa phương hoang vu có thi thể của con người cũng có thi thể của Zombie.

Cho đến ba tháng sau tận thế nam bộ của Hoa Quốc mới dùng đầu thành làm trung tâm từ bên trong ra ngoài phân chia đầu khu, bên trong khu cùng bên ngoài khu phân ra bốn khu, ngay sau đó từng tầng từng tầng bắt đầu đuổi giết Zombie.

Cùng tháng phía bắc cũng nối theo nam bộ từ bên trong ra ngoài cũng phân làm khu một, khu hai, khu ba cùng với khu bốn, cũng giống nam bộ bắt đầu đuổi giết Zombie.

Nửa năm sau tận thế Zombie cơ bản bị các khu của nhân loại đuổi hết ra ngoài, người nước Hoa Hạ bọn họ không cách nào chạm đến được địa vực, mà khu địa vực kia thì bây giờ bị nhân loại gọi là vùng đất tử vong.

Cấp bậc Zombie càng cao thì sẽ tiến vào vùng đất tử vong càng sâu, quy luật này trong hai năm qua chưa bao giờ phát sinh thay đổi.

Có thể bây giờ loại quy tắc này tính chất tự nhiên đã bị đánh vỡ.

“Ngao ô.” thanh âm bất mãn của Vu Lam khiến Mặc Văn tỉnh hồn, hán cười xoa xoa tóc Vu Lam, một hồi lâu mới nhìn hướng Trương Hàm làm bộ ngây thơ hỏi “Tổng cộng cần bao nhiêu tinh hạch.”

Đây là muốn đưa tiền?

Trương Hàm ngần ra, hai mắt vui vẻ thành một kẻ hồ. Nói thật hắn bây giờ đột nhiên cảm giác được có thể từ trong tay Mặc Văn đòi lại được một mạng còn có thể lấy được tiền, hắn thật sự là quá hạnh phúc.

“Tổng cộng... Ba trăm viên tinh hạch.” Trương Hàm liền đo đếm, nín hót trong lòng kếm chút muốn quỳ xuống cảm tạ ân đức của Mặc Văn.

“Người đến trên đất nhặt đi.” Mặc Văn gật đầu, thiện ý ôn tồn nói, “Nhặt xong rồi ta sẽ cho người đi.”

“...”

Về mặt hắn mong lung bức bối nhìn những viên tinh hạch bị Vu Lam ném đầy đất, Trương Hàm chỉ cảm thấy gân xanh trên trán giống như giật một cái. Lần đầu tiên giao dịch hắn là ở trong bày tang thi tự nhặt tinh hạch, lần thứ hai giao dịch đổi một địa điểm khác, hắn vẫn phải tự nhặt tinh hạch?

Trương Hàm một lần nữa cảm thấy Mặc Văn người này, đã không thể dùng từ người điên để hình dung, cái từ này để trên người hắn quả thật giống như là được ca ngợi.

Hắn bây giờ chỉ muốn bóp chết Mặc Văn.

Lần này Mặc Văn dĩ nhiên là sẽ không giúp Trương Hàm, hắn lấy một cái khăn lông sạch sẽ giúp Vu Lam lau mặt, quý trọng mê luyện hôn lên trán cô.

Vu Lam cũng không bài xích động tác này của hắn, toàn bộ hành trình cũng không nhúc nhích tùy hắn loay hoay, thậm chí mắt còn lim dim gương mặt tràn đầy hưởng thụ.

Chờ Trương Hàm cầm đủ ba trăm viên tinh hạch thời gian đã trôi qua hơn một tiếng, hắn đau khổ mặt âm thầm thờ dài, phát hiện Mặc Văn đang dùng một loại ánh mắt chán ghét chê dỗi hắn.

“Làm sao lại chậm như vậy.” trong giọng nói của hắn cũng tràn đầy chê trách.

“...”

Răng Trương Hàm thiếu chút nữa cắn nát bảy môi hắn, hắn tức giận phát run, cảm giác mơ hồ muốn mất lý trí.

Cũng may cuối cùng giữa tính mạng cùng tôn nghiêm hắn quả quyết lựa chọn tính mạng.

Giương mắt muốn nói cái gì, nhưng mà vừa thấy Mặc Văn mặt mũi đang tái nhợt, lời của hắn liền nuốt xuống bụng.

Thật ra thì Mặc Văn thoát nhìn cũng không cường đại bao nhiêu, thậm chí có thể cho người khác một loại cảm giác có chút yếu đuối, nhưng mà khí tức quanh người hắn lại tràn đầy điên cuồng cùng tàn bạo. Cho dù loại khí tức này bình thường sẽ ẩn nấp đi, nhưng mà với giác quan bén nhạy của Trương Hàm, hắn vẫn phát giác rõ ràng.

Mặc Văn nguy hiểm một điểm cũng không thể nghi ngờ, nhưng mà hắn đồng dạng cũng rất thần bí.

Khí chất đặc biệt, hình tượng ôn nhu, lại có thể đang mỉm cười từ bên trong tùy ý cướp lấy sinh mạng của người khác, mâu thuẫn đến không tưởng tượng nổi.

“Tôi có thể hỏi ngài một chuyện không?” nhìn thấy đôi con ngươi Mặc Văn gần như đen nhánh, Trương Hàm bỗng nhiên mở miệng hỏi.

Đại đa số mọi người chung quy là không thể hiểu được người biến thái vì sao lại đem việc giết người làm thú vui, loại biến thái không thể hiểu được này khiến cho bọn hắn tràn ngập tò mò, cái này khiến cho bọn hắn đối với sự tích biến thái, sinh ra nồng nặc ý tưởng muốn nghiên cứu.

Trương Hàm lúc này chính là loại cảm giác này.

“Có thể.” Mặc Văn cười một tiếng nhìn như rất dễ chung sống.

Nhìn xuống nội tâm run sợ, Trương Hàm nắm chặt quả đấm một cái mới nói, “Tại sao... Ngài mạnh mẽ như vậy lại chọn tới cái nơi tràn đầy nguy hiểm như vùng đất tử vong này sinh hoạt?”

Vùng đất tử vong, trình độ nguy hiểm hoàn toàn không có cách nào lường được, bình thường bình tĩnh còn dễ nói, nhưng mà một khi gặp thi triều, cho dù là dị năng giả cường đại đi nữa cũng tuyệt đối không có cách nào một người độc thân có thể thoát khỏi từ bên trong thi triều.

Cái này khiến cho nhân loại không thể không đoàn kết lại với nhau, đoàn kết lại ngăn cản Zombie.

Cái vấn đề này dường như đang hỏi Mặc Văn, nét mặt ôn hòa của hắn hở ra một vết nứt, thay vào đó là một loại âm lãnh cười đến điên cuồng.

“Bởi vì ta cho tới bây giờ không có tính toán muốn sống nữa.” hắn cười nói.

Thời điểm ban đầu khi nhìn thấy Vu Lam đã biến thành Zombie trong lòng của hắn liền không còn dục vọng muốn sống tiếp, mà bây giờ hắn có thể ngồi ở chỗ này hồ hạp bình thường, là bởi vì Lam Lam của hắn vẫn còn sống, hắn vẫn phải tiếp tục bảo vệ cô.

Đối với câu trả lời của Mặc Văn, Trương Hàm có chút giật mình, nhưng ngay sau đó lại cảm thấy đây là câu trả lời trong dự liệu.

Hắn nhìn chằm chằm Mặc Văn, nhìn hắn hôn xuống trán con Zombie ở trong ngực hắn, vẻ mặt kia tràn đầy yêu thương, Trương Hàm quý thần xui khiến lại hỏi một câu nữa, “Cô ấy là... vợ của ngài sao?”

Lần này Mặc Văn rất lâu không có lên tiếng.

Trương Hàm trong lòng hơi chậm lại, cảm giác mình thật giống như hỏi vấn đề không nên hỏi, hắn thận trọng giương mắt muốn giải thích, còn chưa kịp mở miệng cả người giống như là bị sét đánh trúng ngốc tại chỗ luôn.

Hắn hắn hắn... Hắn nhìn thấy gì, cái người điên này hắn mới vừa rồi... Đồ mặt?

Cái người điên này lại đồ mặt!!!

”Ừ.” không biết qua bao lâu Mặc Văn đáp một tiếng, chẳng qua là cái gương mặt trắng nõn đến mức không có chút huyết sắc kia hiện lên một rạng mây đỏ ửng nhưng lại càng thêm đẹp mắt, nụ cười cũng ôn nhu không thể tưởng tượng nổi.

“Lam Lam cô ấy... Là vợ của ta.” âm thanh cũng thay đổi rất nhiều, lúc này Mặc Văn quả thật là mắc cở, không còn giống như bình thường nữa.

Mà Trương Hàm lại chỉ hận không thể tự đâm hai mắt mình, hắn cảm thấy hắn biết quá nhiều.

Có lẽ nguyên nhân là tâm tình Mặc Văn tốt, tiếp theo Trương Hàm không có bị làm khó cái gì liền được thả đi.

Đóng cửa lại, vẻ mặt Trương Hàm phức tạp đứng ở cửa, trong con ngươi khôn khéo dường như rõ ràng lóe lên cái gì.

Mặc Văn là người điên không sai, nhưng mà hắn vẫn có nhược điểm.

Bạn đang đọc truyện *Thuyết Tiến Hóa Khi Bạn Gái Tôi Là Zoombie* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Ngưu tầm ngưu mã tầm mã

Beta: Lan Chi

Chỉ là hắn không nghĩ tới Mặc Văn lại yêu vợ như vậy, dù cho cô đã biến thành Zombie cũng không rời bỏ cô.

Trương Hàm vẫn luôn cho rằng từ khi xảy ra tận thế đến bây giờ trong mắt hắn cũng chỉ còn lại lợi ích, nhưng mà bây giờ nhìn thấy thái độ Mặc Văn đối với Vu Lam, trong lòng của hắn bỗng nhiên dâng lên một loại cảm giác cực kỳ phức tạp.

“Lam Lam.” Sau khi Trương Hàm đi không lâu Mặc Văn liền ôm lấy Vu Lam vào trong phòng ngủ, ngồi bên mép giường lấy ra hai bộ quần áo dự định thay cho Vu Lam.

Vu Lam nằm sấp trên giường, tùy hắn loay hoay.

Bỏ đi quần áo bản trên người Vu Lam, ánh mắt Mặc Văn không kiềm chế được đặt trên lưng Vu Lam, con ngươi từ từ mở rộng, cực kỳ thâm thúy.

Vết thương đạn bắn phía sau lưng Vu Lam đã biến mất không còn thấy nữa, bây giờ sống lưng cô cũng không còn giống như nhân loại trắng như tuyết nữa, màu sắc tím bầm, sờ lên cảm giác cũng không được tốt lắm, nhưng mà Mặc Văn chính là yêu thích không muốn buông tay, vuốt ve một lần lại một lần. Hắn si mê nằm nghiêng bên người Vu Lam, nụ hôn êm ái rơi xuống.

Sau một lúc lâu Mặc Văn mới cưỡng ép khống chế chính mình tỉnh táo lại, đứng lên cầm quần áo mới thay cho Vu Lam.

Cái bộ dáng tinh tế không giống như là đang giúp người khác mặc quần áo, ngược lại giống như đang trang hoàng cho búp bê xinh đẹp hơn. Khóe miệng hắn không tự chủ nâng lên nụ cười, thỏa mãn ôm Vu Lam cười nói, “Anh thích người khác gọi em là vợ của anh.”

Vu Lam nghiêng đầu một cái, vương cánh tay khô khốc ra vòng lấy Mặc Văn, sau đó rất vui vẻ ở trên cổ hắn hôn một cái.

Cô thích đồ chơi của cô làm như vậy với cô, bây giờ cô cũng có thể làm vậy với đồ chơi rồi.

Môi Vu Lam rất lạnh, nhưng mà Mặc Văn vẫn cảm thấy nơi cổ nóng bỏng vô cùng.

Càng dùng sức ôm Vu Lam, hắn chỉ cảm thấy nơi trái tim đang đập điên cuồng.

“Anh yêu em, Lam Lam anh yêu em!”

Âm thanh tỏ tình điên cuồng nóng bỏng cộng thêm lực đạo như muốn đem người trong ngực vò nát, cho dù bây giờ Vu Lam cái gì cũng không hiểu nhưng vẫn cảm giác được một tia khiếp ý vô hình.

Cô làm bộ đáng thương hề hề nháy mắt một cái, nhỏ giọng kêu “Ồ ồ ” hai tiếng.

Mà vào giờ phút này, tại tiếp nhận thành lại có người đang vì sự mất tích của Mặc Văn mà sút đầu bẻ trán.

“Người tìm được người rồi sao? ” một thiếu niên khuôn mặt thanh tú ngồi trên ghế da, nhìn qua bất quá mới mười tám mười chín, nhưng lại cho người khác cảm giác cực kỳ âm nhu. Tay trái của hắn nhẹ nhàng chạm vào nếp nhăn trên vạt áo, trong lúc vô tình lộ ra trên mu bàn tay một nhóm vết sẹo khó coi.

“Đã tìm được chỗ ở bây giờ của Tứ Kha. ” trong phòng một người thiếu niên khác ngồi trong bóng đêm, chẳng qua là cặp mắt kia lại sáng lạ thường, “Tu Tề, cái tên Tứ Kha kia là thương nhân di động của tiếp nhận thành, người ra tay vẫn nên nhẹ một chút sẽ tốt hơn.”

Thiếu niên được gọi là Tu Tề mỉm cười một tiếng, đáy mắt màu mực lóe lên một đạo hàn quang, “Thôi đi Túy Vô Dạ, người và Túy Lãm Tuyết em người đều không phải là cái thứ tốt lành gì, người cũng đừng ở chỗ này giả mù sa mưa lo lắng cho người khác nữa.”

Túy Vô Dạ cười không ra tiếng, từ trong bóng tối đi ra lười biếng đuổi người, dung mạo của hắn nhìn qua không giống Tu Tề âm nhu như vậy, ngược lại mang theo ánh mặt trời của thiếu niên đặc hữu chói mờ.

“Ta nhớ được có một câu gọi là ngư tầm ngư mã tầm mã, nói đúng hơn chính là chỉ chúng ta đi?”

“Đừng đem ta cùng người đặt chung một chỗ.” Tu Tề hừ lạnh một tiếng, đứng lên đem cái chông ống khóa quần ở trên cánh tay, trên cánh tay hắn quần một tầng cách ly dùng để bảo vệ an toàn cho tay, ngược lại không cần lo lắng khóa sắt của chông làm bị thương chính mình.

Cái bảo vệ tay kia nhìn qua cực kỳ co dãn, cho dù cột thật chặt vào trên cánh tay cũng sẽ không khiến người ta cảm thấy không thoải mái.

“Bây giờ liền đi? ” Túy Vô Dạ liếc nhìn ngoài cửa sổ mặt trời đang gần xuống núi, cười mở miệng nói, “Cái thời điểm này quả thật không tệ.”

Tu Tề lười nói nhiều cùng Túy Vô Dạ, hắn kéo cửa đi ra ngoài, chú ý tới Túy Vô Dạ đi bên người, hắn không khỏi lần nữa hừ lạnh một tiếng.

Túy Vô Dạ vẫn cười như cũ, thật giống như hoàn toàn không thêm để ý thái độ của Tu Tề.

Cho dù là gần đến đêm nhưng tiếp nhận thành vẫn luôn người người tấp nập, huyên náo dị thường. Không ít nhà giao dịch buôn bán đã lên đèn sáng trưng, bọn họ nắm kèn thét, không hài lòng giao dịch giá cả với khách hàng đang trả giá, chẳng qua là đứng ở trước mặt bàn hàng không nói tiếng nào, dường như lời nói bất đồng, trên mặt mỗi người hoặc nhiều hoặc ít đều có chút mặt mũi.

Người lui tới có, dị năng giả đang làm nhiệm vụ dị năng, có người bình thường tới đi vội vàng mặt mũi chán chường, cũng có nữ nhân mặt mũi kiêu mị quần áo hở hang.

Túy Vô Dạ hướng về phía một người đẹp đi tới huyết sáo, thấy nữ nhân kia then thùng rừ đầu xuống sau mới cười nói với Tu Tề, “Người biết không Tu Tề, ta thật sự quá yêu cái tận thế này.”

“Bởi vì ở tận thế người có thể tùy tiện chơi gái? ” Tu Tề né tránh một người nam hán, nhàn nhạt nói, “Người thích chơi đùa làm sao là chuyện của người, ta bây giờ chỉ muốn biết Tứ Kha ở nơi nào.”

“Tiếp nhận khu tây đường mười hai. ” Túy Vô Dạ buông tay cười, đáy mắt lại hiện đầy giễu cợt, “Người nói buồn cười hay không, lại có người ở tiếp nhận thành tố cáo lão đại.”

Tại thời điểm Túy Vô Dạ mới vừa nghe được tin tức Tứ Kha tố cáo lên tiếp nhận thành hắn có chút không dám tin tưởng, hắn tìm thủ lĩnh gần nửa năm bây giờ có thể coi là có tin tức.

“Chung quy là có mấy người muốn chết mà. ” Tu Tề cũng cười, hắn cười lên cực kỳ âm nhu, làm cho người ta phát rét, “Bất quá cũng nhờ có hắn chúng ta mới có thể biết lão đại đang ở đâu.”

Hai người đi qua khu nhất huyên náo tới khu tây, nhìn thấy khu phố trong nháy mắt biến hóa an tĩnh Túy Vô Dạ thở dài nói, “Cái khu này cũng quá an tĩnh đi, tựa như phản mộ, Lãm Tuyết thích chỗ như vậy, ta lại không thích.”

“Người cho rằng ai cũng om sòm giống như người ” Tu Tề cười lạnh nói, “Nói đến đây ta còn quên hỏi người, Túy Lãm Tuyết đi đâu thế?”

“Lãm Tuyết với chúng ta không giống nhau. ” Túy Vô Dạ làm bộ làm tịch lắc đầu nói, “Cô có thể thiện lương, ngay cả một con thỏ cũng không nỡ giết.”

“Người sờ cái tấm da mà em người tặng cho ta này, rồi người hãy trở lại cùng ta nói bậy bạ.” Tu Tề chỉ chỉ bảo vệ tay của mình, sau đó xoay người đi vào một cái ngõ vắng vẻ tiếp tục hỏi, “Người còn chưa nói cô ta đi nơi nào.”

“Cô ấy trở về nam bộ rồi, dù sao chúng ta mấy ngày nay không có chuyện gì làm cô ấy giúp ta giải quyết việc phía trước.” nhìn thấy trên vách tường đánh dấu “12” nụ cười của Túy Vô Dạ càng nồng đậm hơn.

Biết Túy Lãm Tuyết đã đi đâu Tu Tề cũng không hỏi thêm nữa, bây giờ hắn đã đến khu phố mười hai, nhìn từng tầng lầu kia lại cau mày hỏi, “Người ở tầng nào?”

“Số 3 tầng bảy.” Túy Vô Dạ nhàn nhạt đáp, hắn chú ý tới phía trước mấy nam nhân đang đánh nhau, không hứng thú mở rộng tầm mắt.

Mấy nam nhân kia đánh chết đi sống lại, nhưng người chung quanh lại không có ý muốn xem náo nhiệt, bọn họ thần sắc vội vã, đối với loại tình huống này đã thành thói quen.

“Ta nhớ thời điểm trước tận thế loại chuyện này luôn có không ít người vây xem.” bọn họ rất ít khi nhớ tới sự tình trước tận thế, Túy Vô Dạ cũng chỉ là thuận miệng nói ra cũng không muốn nói tiếp nữa.

Tu Tề ngay cả ánh mắt đều lười cho Túy Vô Dạ, hắn trực tiếp đi vào lầu số 3 hướng về phía tầng bảy mà đi, trong hành lang rất tối, lại hoàn toàn không làm giảm tốc độ của hắn.

Thấy vậy Túy Vô Dạ không thú vị giang tay, cũng nhanh chân đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Thuyết Tiến Hóa Khi Bạn Gái Tôi Là Zombie* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Ăn mỡ người như là ăn pho mát nấu chín

Beta: Lan Chi

Tứ Kha đang ngồi ở trong phòng sửa sang lại vật liệu của mình còn không biết đại họa sắp ập tới, tay trái của hắn quần tăng tăng băng vải, nhìn qua thương thế rất nghiêm trọng.

Bởi vì thương thế trên tay ảnh hưởng, hắn thu thập trong chốc lát đã cảm thấy một lớp mồ hôi mỏng theo trên trán thấm ra.

Thời điểm đang chuẩn bị ngồi xuống nghỉ ngơi một chút bỗng nhiên vang lên tiếng gõ cửa, Tứ Kha hơi sững sờ, có chút kỳ quái.

Hắn ở nơi này bình thường thì không có khách nhân gì tới cả.

“Ai?” hắn đem vật liệu nhận được bỏ vào bên trong không gian, đứng dậy đi tới cửa hỏi.

“Xin hỏi có phải là thương nhân Tứ Kha không, tôi tới muốn tìm hiểu cận kề một chút sự việc tổ cáo của người ở tiếp nhận thành.” ngoài cửa truyền tới một âm thanh cõi mờ, nghe như tràn đầy ánh mặt trời, mơ hồ còn mang theo nụ cười.

Việc hắn báo án? Tứ Kha nghe vậy lập tức nhớ lại Mặc Văn, hắn cười một tiếng, nghĩ đến bây giờ tiếp nhận thành lập tức sẽ phái người đi giải quyết cái người điên kia, hắn cảm thấy cả người thật thoải mái. Xuyên thấu qua mắt mèo trên cửa nhìn ra ngoài, thấy người tới tướng mạo bộ dáng cũng không hung ác hắn không khỏi yên tâm, nhưng mà vẫn không có động tác mở cửa.

“Có thể mở cửa không?” Túy Vô Dạ vô cùng kiên nhẫn lần nữa lên tiếng, “Bởi vì chuyện lần này đã khiến cho phía trên chú ý tới, thật sự chúng ta muốn cùng ngài tìm hiểu một chút.”

“Các người tìm hắn, sẽ giết hắn sao?” Tứ Kha cuối cùng là lên tiếng, hắn sâu kín hỏi, một loại hưng phấn vận vẹo tới cực điểm trong nháy mắt dâng lên trong lòng.

“Đĩ nhiên.” Túy Vô Dạ nhú mày, mắt cũng không nháy một cái nói.

Nghe vậy Tu Tề liếc mắt nhìn hắn, hừ lạnh một tiếng không nói gì.

Tứ Kha lúc này mới hoàn toàn an tâm, hắn giơ tay mở cửa còn chưa kịp nói chuyện đã cảm thấy xương bấp chân đau xót, ngược mắt nhìn liền phát hiện một người mang theo chồng ống khóa giống như là có ý thức bình thường, nhanh chóng quán ở trên đùi hắn.

Đầu còn không có quay lại, một thiếu niên cực kỳ âm nhu đẩy cửa đi vào, cất bước đi đến trước mặt hắn, một quyền liền đem hắn đánh bay ra ngoài.

Một quyền kia chính xác đánh trúng bụng Tứ Kha, đau đớn trong nháy mắt làm cho hắn rúc thành một đoàn.

“Quả đấm thứ nhất a, ngươi có thể có chút nội hàm có được hay không. ” Túy Vô Dạ ở sau lưng Tu Tề đi vào, hắn làm bộ làm tịch lắc đầu một cái, bình tĩnh đóng cửa lại, nhân tiện còn khóa lại luôn.

Tu Tề không nhiều lời, hắn một gối đập lên bụng Tứ Kha, túm lên một đầu khóa khác trực tiếp quán lấy hai tay của Tứ Kha, cũng không để ý tay trái của hắn đã bị bẻ gãy.

Da thịt ở cổ tay bị chông phá vỡ, máu tươi trong nháy mắt liền tuôn ra ngoài.

“A —— ”

Tứ Kha giống như là ác quỷ phát ra một tiếng thét chói tai, mặt hắn hoàn toàn vặn vẹo cùng một chỗ, nguyên bản là xương tay trái bị gãy càng truyền đến một trận đau đớn ray rức, cái cảm giác kích thích kia làm cho mặt hắn tối sầm thiếu chút nữa bất tỉnh.

Túy Vô Dạ nhìn Tu Tề thuần thực vây khốn Tứ Kha, cười một tiếng chính mình lại không động thủ, hai tay đút vào túi quần tựa vào bên tường rất tự tại.

“Mặc Văn ở nơi nào.”

Tu Tề chắc chắn Tứ Kha không có hôn mê mới lạnh lùng bắt đầu thẩm vấn.

“Các người là người nơi nào! ” Tứ Kha làm sao sẽ trả lời vấn đề của Tu Tề, đôi mắt hắn hiện lên tia máu, môi khô nứt chảy máu, nhìn qua cực kỳ ghê người.

“Ta đang hỏi ngươi, Mặc Văn ở nơi nào?”

Thấy Tứ Kha không muốn phối hợp, Tu Tề mặt không cảm giác cúi thấp đầu xuống, càn ra sức níu chặt ống khóa.

Bởi vì trên ống khóa chông đâm sâu vào trong máu thịt Tứ Kha, Tu Tề kéo một cái như vậy cơ hồ kéo xuống một tầng máu thịt.

“A! ” Tứ Kha lần nữa phát ra một tiếng thét chói tai, ngay cả hô hấp cũng bắt đầu không thông thuận.

“Nếu như ngươi không muốn da thịt toàn thân đều bị lột xuống thì nhanh nói cho ta biết Mặc Văn ở nơi nào! ” ánh mắt Tu Tề càng âm lãnh, một tay hắn bấm cổ Tứ Kha, một tay nắm lấy ống khóa, sắc mặt phát lạnh.

“Khặc, khặc! ” Tứ Kha bị bóp ho khan mấy tiếng, làm động tới vết thương trên người đồng thời làm cho hô hấp của hắn càng dồn dập, “Tôi không phải đã nói rồi sao là ở vùng đất tử vong Tam khu!”

“Ta muốn biết chính là tình huống chi tiết. ” Tu Tề hừ lạnh một tiếng, “Vị trí chính xác của hắn cùng tình huống bây giờ toàn bộ đều nói cho ta biết!”

“Những thứ này ta cũng đã báo lên rồi a... ” Tứ Kha yếu ớt nói, đột nhiên trợn to hai mắt, nhìn chăm chăm cặp mắt lạnh giá của Tu Tề cả người phát lạnh, “Chẳng lẽ các người... Không phải là người của tiếp nhận thành?”

“Dĩ nhiên không phải. ” một mực xem trò vui Túy Vô Dạ đột nhiên lên tiếng, hắn ung dung từ trong giày ống cao rút ra một cây chùy thủ, ngồi xổm xuống cười híp mắt cất đi một ngón tay của Tứ Kha.

Ngón tay bị cắt rất nhanh đau đớn kịch liệt. Tứ Kha cả người run rẩy, nước mắt phủ đầy khuôn mặt kinh hoàng, mơ hồ còn có cừu hận xen lẫn bên trong.

“Các người cùng cái người điên kia là quan hệ gì?”

“Đây là ngón trỏ, tiếp theo nếu ngươi chịu ngoan ngoãn trả lời vấn đề của ta thì ta liền đảm bảo với ngươi chín ngón tay còn lại đều tốt. ” không trả lời câu hỏi chất vấn của Tứ Kha, Túy Vô Dạ êm ái nheo một cái chỉ chỗ Tứ Kha, nhìn máu tươi không trở ngại gì trào ra bên ngoài cười nói, “Muốn sống phải nghe theo lời ta, ta thích nghe đứa bé ngoan nói.”

Trong thanh âm của Túy Vô Dạ mặc dù mang theo nụ cười, nhưng mà Tứ Kha vẫn nhạy bén phát giác sát ý.

“Ta nói! Các người hỏi cái gì ta đều nói! ” Tứ Kha hoảng sợ rống to, hắn hiện tại ở nơi nào còn nhớ được cừu hận gì nữa, chỉ muốn từ trong tay hai người điên không rõ lai lịch này được sống tiếp.

“Ngươi đã rửa tay chưa? ” Túy Vô Dạ cũng không có hỏi chuyện Mặc Văn, hắn cảm ngón tay máu me đầm đìa, quan sát một lát mong đợi nhìn Tứ Kha hỏi.

Tứ Kha sùng sốt một chút, theo bản năng lắc đầu.

“À? Cái này thật là đáng tiếc. ” thấy vậy Túy Vô Dạ có chút tiếc nuối thở dài, thú vị đem ngón tay ném ra ngoài cửa sổ.

Đang bị đè dưới đất Tứ Kha không rõ vì sao, Tu Tề giương mắt chán ghét nói, “Tôi nay người còn chưa được ăn cơm no sao?”

“Ăn no, bắt quá đột nhiên muốn ăn chút đồ ăn vặt thôi.” Túy Vô Dạ lộ ra một cái răng trắng to, bộ dáng như ánh mặt trời vô cùng đối trá, “Tu Tề người chưa ăn qua cho nên không biết, mỡ của con người giống như là phô mai nấu chín, ăn cùng bánh mì...”

Nghe cuộc đối thoại giữa Túy Vô Dạ cùng Tu Tề, Tứ Kha chỉ cảm thấy rung mình từ sau lưng lan tràn tới toàn thân, từ trong xương cũng không còn chút nhiệt độ nào.

“Im miệng, chán ghét.” cắt đứt lời nói tràn đầy phấn khởi kia của Túy Vô Dạ, Tu Tề nhú lại lông mày thanh tú, cúi đầu tiếp tục thăm vấn Tứ Kha.

Ngược lại Túy Vô Dạ tại lúc Tu Tề nói một câu “Chán ghét” ánh mắt hần thay đổi có chút lạnh như băng, hần nghịch dao găm trong tay, cuối cùng vẫn che giấu sát ý dưới đáy mắt.

Ngoại trừ tình huống cần thiết, hần tuyệt đối sẽ không đụng đến “Đồng bạn” của mình.

Hần ở mặt thể này không có đủ thực lực độc lai độc vãng, cho nên hần lựa chọn cùng “Đồng loại” đồng thời kết bạn hành động.

Ở nơi này bên trong tổ chức của bọn hần, giữa bọn họ đều đề phòng lẫn nhau, đều tràn đầy sát ý lẫn nhau, nhưng mà chưa từng có người nào dám ở trong tổ chức bọn họ tàn sát lẫn nhau.

Có cho hần cũng không dám làm.

Bởi vì thủ lĩnh của bọn họ, để cho bọn họ lấy việc giết người này làm thú vui biến thái, hần là người điên, mọi người từ trong đáy lòng đều cảm thấy kính sợ hần.

Bạn đang đọc truyện *Thuyết Tiên Hóa Khi Bạn Gái Tôi Là Zombie* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Chúng ta là đồng bạn, giết người không chớp mắt

“Đem chuyện người biết, tình huống có quan hệ với Mặc Văn đều nói hết ra.” bên trong thanh âm của Tu Tề không có bất kỳ tâm tình nào, hần không có chú ý tới sát ý ở đáy mắt Túy Vô Dạ, có lẽ chú ý tới cũng sẽ không để ở trong lòng.

“Tôi... Là ở vùng đất tử vong Tam khu gặp Mặc Văn, vị trí đó đại khái là bắc bộ khu Tam.” Tứ Kha nghe vậy vội vàng đáp, hần nuốt nước miếng một cái, tận lực coi thường đau đớn trên người mình, “Hần nhìn qua không tính là rắn chắc, trên mặt còn có một chút bệnh tái nhợt, nhưng mà thực lực rất mạnh rất nguy hiểm.”

“Cái bề ngoài của lão đại quả thật rất có sức lừa dối.” Túy Vô Dạ ngồi xếp bằng ở trước cửa sổ, nhỏ giọng lầm bầm một câu, ban đầu hần cũng bị lừa gạt một lần.

Nói tới chỗ này Tứ Kha ngừng một lát, hần nhớ tới cảnh tượng lúc trước tại thời điểm Mặc Văn ra tay, hần vết thương chẳng chịt từ Tam khu chạy trốn. Khi đó nếu không phải ý thức muốn sống của hần mãnh liệt, lôi kéo thân thể đẩy vết thương chẳng chịt gặp được mấy người dị năng giả đi ngang qua thi hành nhiệm vụ, hần bây giờ có thể đã chôn sâu ở trong bụng Zombie rồi.

“Nói tiếp.” thấy Tứ Kha ngừng lại Tu Tề bất mãn thúc giục.

Tứ Kha run rẩy, hồi tưởng thời gian nửa phút mới tiếp tục nói, “Lúc ấy trong ngực của hần một mực ôm lấy một con Zombie, thoát nhìn bộ dáng cực kỳ coi trọng.”

“Ôm lấy Zombie?” Túy Vô Dạ cùng Tu Tề sắc mặt đều có chút cổ quái, “Nam hay nữ vậy?”

Zombie cũng phân biệt nam nữ? Tứ Kha nhất thời có chút cứng họng, ý nghĩ của người điên quả nhiên hần không có thể lý giải được. Hần suy nghĩ một chút sau mới cắn răng nói, “Tóc dài, hần là nữ.”

Nghe là nữ Zombie Túy Vô Dạ không khỏi nhìn Tu Tề một cái, hai người đồng thời thấy được đáy mắt đối phương kinh ngạc.

Nguyên lai... Thủ lĩnh bọn họ chưa bao giờ gần nữ sắc lại có thể ở cùng một nữ Zombie?

Về mặt Túy Vô Dạ quần quít liếc nhìn ngoài cửa sổ trời đã tối đen, góc độ bốn mươi lăm độ ưu thương.

“Trừ những thứ này ra tôi thực sự cái gì cũng không biết, các người thả tôi đi được không!”

Cảm thấy đã đem chuyện nên nói đều nói hết rồi, Tứ Kha không khỏi lên tiếng hét, hần thật vất vả mới từ vùng đất tử vong chỗ Địa Ngục đó trốn về được, hần không muốn chết!

Cái địa phương này hiệu quả cách âm cũng không kém, nếu như vận khí tốt nói không chừng sẽ có người phát hiện hấn bị ở chỗ này hành hạ.

Nếu không chỉ có một mình hấn ở chỗ này, có lẽ rất lâu về sau hàng xóm mới có thể bởi vì mùi hôi thối mà phát hiện thi thể của hấn.

“Không có gì cần nói nữa sao.” Tu Tề đứng lên, vô tình rút ống khóa chông về.

Trên ống khóa chông của hấn phần lớn đều khảm trong da thịt trên mặt Tứ Kha, như vậy một lực mạnh kéo một cái cơ hồ tước đi nửa cái mạng của Tứ Kha.

Tứ Kha đau rúc thành một đoàn, ngay cả tiếng kêu la thảm thiết đều chen chúc đặt ở trong cổ họng không phát ra được.

“Uy uy uy, nên hỏi điều hỏi xong rồi người vẫn ra tay nặng như thế cũng thật là không có nhân tính đi!” Túy Vô Dạ nhìn sàn nhà bẩn bị nhuộm đầy máu tươi, cười híp mắt chống cằm nói, “Nhìn hấn bây giờ bộ đáng thật đáng thương, thật là làm cho người ta không đành lòng a.”

Lười nghe Túy Vô Dạ nói nhảm, Tu Tề đem máu cùng da thịt trên ống khóa lột xuống, bên mắt nhàn nhạt liếc Túy Vô Dạ một cái, không đầu không đuôi nói, “Người phải mất bao lâu?”

“Không hổ là Tu Tề, thật hiểu ta.” Túy Vô Dạ nghe một chút liền vui vẻ, hấn từ trong túi móc ra một đôi bao tay màu da đeo ở trên tay, sau đó vui vẻ giơ tay lên thủ thế dựng lên cái “Ba”.

“Ta đây chờ người ba mươi phút.” thấy vậy âm thanh Tu Tề lạnh lùng nói, mở cửa dẫn đầu đi ra ngoài trước. Hấn cúi thấp đầu đứng trong hành lang, từng vòng từng vòng đem ống khóa lần nữa quấn ở trên cánh tay mình.

Trong hành lang âm lãnh quanh quẩn tiếng va chạm của ống khóa lạnh giá, thỉnh thoảng còn có thể nghe được một tiếng kiệt kiệt cười lạnh.

Mấy giây sau bên trong căn phòng bỗng nhiên truyền đến tiếng hét thảm thiết, thời điểm thanh âm kia sắc nhọn nhất lại bị đánh gãy, nghe giống như là người phát ra thanh âm này bị giữ chặt cổ lại.

Hào tâm đóng kỹ cửa chính, Tu Tề dựa vào tay vịn ở hành lang trước mặt không cảm giác nhắm hai mắt lại.

Bên trong căn phòng Túy Vô Dạ vỗ một cái lên gò má Tứ Kha, trên mặt nụ cười như ánh mặt trời dường như làm cho căn phòng đều sáng rõ lên.

“Người không cần kêu lớn tiếng như vậy.” bóp cổ của Tứ Kha, Túy Vô Dạ nắm chủy thủ xuống khoa tay múa chân hai cái, “Bây giờ có người có thể phát hiện người thì sẽ như thế nào chứ? Tôi một người, ta có thể giết một người, tới hai người, ta có thể giết một đôi, người làm như vậy bất quá chỉ có thể để cho đao của ta càng thành thạo hơn thôi.”

Tứ Kha trừng hai mắt, trong đầu trống rỗng, chỉ cảm thấy ánh mắt Túy Vô Dạ như ác ma.

Bọn họ làm sao dám, làm sao dám không chút kiêng kỵ giết người như vậy!

“Người không cần nhìn ta như vậy, ta sẽ hưng phấn đến mức mất cở nha.” Túy Vô Dạ dùng chủy thủ nhọn chọc chọc mí mắt Tứ Kha, khoe miệng nở nụ cười coi mở một cuộc thay đổi, cái đường cong kia thật cao khơi mào chỉ làm cho người ta muốn nôn mửa, “Trước lấy ra con mắt trái hay mắt phải thì tốt đây?”

Đây là một vấn đề để cho người quán quít nha.

“Người chậm một phút.” dựa vào ở trên tay vịn hành lang, Tu Tề chỉ đồng hồ đeo tay nhìn Túy Vô Dạ nói.

Lúc này trên quần áo thể thao màu xanh nhạt của Túy Vô Dạ đã dính đầy máu, hấn liếm khoe miệng bị văng đến mấy giọt máu tươi một cái, rất là vui vẻ cười nói, “Xin lỗi a, làm loại sự tình huống này luôn sẽ khiến cho người ta quên đi thời gian.”

Tu Tề cau mày, mới vừa muốn nói chuyện trên lầu liền truyền đến một loạt tiếng bước chân, một thiếu niên nhìn qua mới mười tám mười chín tuổi đang từ trên lầu bay nhanh xuống.

“Eh, Vô Dạ ca? “thời điểm thiếu niên kia nhìn thấy Túy Vô Dạ thì sửng sốt, vui mừng vội vàng ngừng lại, sau một khắc hấn liền chú ý tới Túy Vô Dạ cả người đầy máu, cả kinh nói, “Anh tại sao lại ở chỗ này, trên người... Còn có nhiều máu như vậy?”

“Ta tới tìm một người bạn, trên người hấn chảy máu...” Túy Vô Dạ cười híp mắt nói, “Chẳng qua là không cẩn thận dính vào, ta không có chuyện gì.”

Hấn có hỏi người đã xảy ra chuyện gì sao? Tu Tề im lặng liếc Túy Vô Dạ một cái.

Ai ngờ thiếu niên nghe Túy Vô Dạ nói không việc gì liền thở phào nhẹ nhõm nói, “Làm tôi sợ muốn chết, Vô Dạ ca anh là người tốt, nếu ai tổn thương anh tôi tuyệt đối sẽ cùng hấn liều mạng!”

“Được được được, Lăng Nguyên ta biết cậu quan tâm ta.” Túy Vô Dạ dùng tay không dính máu của hấn đưa lên vỗ một cái trên đầu Lăng Nguyên, rõ ràng giống như là Đại ca ca nhà bên bình thường khích lệ nói, “Được rồi, cậu nhanh đi làm việc đi, ta một hồi nữa cũng có chút chuyện phải đi làm.”

“Biết rồi Vô Dạ ca! ” Lăng Nguyên được khích lệ cười hi hi gật đầu, xoay người cứ tiếp tục chạy nhanh xuống lầu dưới, hoàn toàn không chú ý tới Túy Vô Dạ trong nháy mắt nụ cười trên mặt dính vào một chút điên cuồng.

“Là ai vậy? ” tới lúc không thấy được bóng người Lăng Nguyên Tu Tề sau một mực bị xem nhẹ mới hừ lạnh một tiếng.

“Hắn là một thủ vệ bên trong tiếp nhận thành chỗ khu nhiệm vụ. ” Túy Vô Dạ sờ cảm sáng bóng của mình, giống như là nghĩ tới điều gì mê luyến cười nói, “em gái của hắn rất đẹp, ta có hỏi một chút, rõ ràng là còn nguyên nha.”

“Người điên.”

“Ài? Tu Tề người nói như vậy không có phúc hậu a. ” cảm thấy bị chê Túy Vô Dạ dương dương đắc ý buông tay nói, “Bọn họ là những thứ ngu xuẩn đều thích ta, tín nhiệm ta, ta cũng không có cách nào a.”

“Đó là do bọn họ ngu xuẩn. ” Tu Tề xoay người đi xuống lầu dưới, hần liếc một cái cũng có thể thấy được Túy Vô Dạ người này cũng là đồng loại như mình đều là giết người không chớp mắt.

“Cho nên, đây chính là vì chúng ta là đồng bạn, mà bọn họ lại chỉ có thể là con mồi nha. ” đi ở bên người Tu Tề, Túy Vô Dạ buông tay cười nói, “Được rồi, không nói những thứ ngu xuẩn này nữa, tiếp theo chúng ta làm sao bây giờ?”

Bạn đang đọc truyện *Thuyết Tiến Hóa Khi Bạn Gái Tôi Là Zoombie* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Vu Lam không thể ăn thức ăn của nhân loại

“Dĩ nhiên phải đi tìm lão đại. ” Tu Tề mặt không cảm giác đi khỏi hành lang, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng dừng lại mấy giây nhìn hai đứa trẻ rúc lại góc tường nói chuyện, rất nhanh liền dời đi chỗ khác, “Chúng ta bây giờ đi chuẩn bị ngay vật liệu, ngày mai sẽ lên đường.”

“Đúng vậy. ” Túy Vô Dạ gật đầu, hơi hơi chớp mắt lại hỏi, “Tiếp nhận thành phái người ra ngoài điều tra lão đại những người đó phải làm sao bây giờ?”

Bình thường phương diện kế hoạch hành động đều là do Tu Tề phụ trách, Túy Vô Dạ hần chỉ phụ trách giết người.

“Bọn họ? ” Tu Tề hạ xuống con người, chợt âm lãnh cười một tiếng, “Bọn họ sẽ không có mệnh đi ra khỏi cái tiếp nhận thành này.”

.....

Bất kể Tu Tề cùng Túy Vô Dạ dự định làm gì, Mặc Văn nơi đó bình tĩnh dị thường như cũ.

Lúc này hần đang ôm lấy Vu Lam ngồi ở trên bệ cửa sổ, phụng bồi cô cân nhắc Zombie du đang dưới lầu giết thời gian.

“Đây là lần thứ mấy chỉ Zombie rồi hả? ” hai tay nhốt Vu Lam lại, Mặc Văn dán bên tai Vu Lam ôn nhu cười hỏi.

“Ngao ô. ” Vu Lam biến chuyển bẻ đầu ngón tay, tới tới lui lui bẻ không biết mấy lần cô mới nghiêng đầu qua mở một đôi mắt to vô tội nhìn về phía Mặc Văn, trong cổ họng phát ra âm thanh làm bộ đáng thương.

“Đói? ” thấy vậy Mặc Văn bật cười hỏi, hần lấy ra hai khóa tinh hạch cũng không cho Vu Lam, nghiêng mặt sang bên chỉ chỉ gương mặt của mình.

Vừa thấy được tinh hạch ánh mắt Vu Lam đều sáng lên, cô vòng quanh cổ Mặc Văn hôn “chụt ” trên mặt trái của hần một cái sau liền đoạt lấy tinh hạch, mắt cũng không nháy nhét tinh hạch vào trong miệng mình.

Thấy vậy Mặc Văn thoả mãn cong cong con người, vỗ một cái lên đầu Vu Lam.

Gần đây thời điểm hần mỗi lần cho Vu Lam ăn tinh hạch đều sẽ chỉ chỉ mặt mình, ngay từ đầu Vu Lam không hiểu là có ý gì, cũng đưa tay ra tới cằm, sau đó biết ý tứ của hần mỗi lần ăn tinh hạch đều sẽ rất ngoan ngoãn lại gần “chụt ” Hôn hần một cái.

Thời gian một tháng qua bây giờ Vu Lam đã trở thành Zombie cấp năm, thân thể của cô bởi vì hần duy trì sạch sẽ, cho nên cũng chưa từng xuất hiện tình huống thối rữa như các Zombie khác.

Càng khiến người ta vui vẻ là hai chân của cô bây giờ đã có thể tự do đi đi lại lại được, ngoại trừ nhìn qua không quá đẹp nhưng cơ bản không có gì đáng ngại.

Mặc Văn sờ một cái lên bắp chân có chút thô ráp của Vu Lam, chợt nheo mắt lại đỡ cánh tay của cô nhảy xuống bệ cửa sổ, nhẹ nhàng đem cô đặt nằm lên giường.

“Gào?” đang gặm tinh hạch Vu Lam cố sức xoay cổ qua nhìn hấn một cái.

“Đừng động Lam Lam.” Mặc Văn đè xuống sau lưng Vu Lam, tầm mắt nóng bỏng lại rơi vào chỗ xương đuôi một cái bọc nhỏ nhô ra.

Lại xuất hiện...

Đưa tay ra đụng một cái chỗ nhô ra trên xương đuôi Vu Lam, cái chỗ nhô ra kia run rẩy lập tức lại co rút tiến vào, giống như là chưa từng xuất hiện qua.

Vật này hai tuần lễ trước liền xuất hiện, có lúc nó sẽ vượt trội khoảng mười centimet chiều dài, nhưng mà vừa đụng vào sẽ ngay lập tức lùi về, nhất thời Mặc Văn cũng không biết rõ đây rốt cuộc là cái thứ gì.

“Lam Lam...” vuốt ve chỗ xương đuôi Vu Lam, hai cái này kiểm Mặc Văn đều quán quít lấy nhau, “Em đây là dự định mọc ra một cái đuôi sao.”

“Gào?” Vu Lam về mặt vô tội.

“...” Mặc Văn bắt đắc dĩ, hấn thở dài một cái, cúi người ôm chặt thân thể gầy ốm của Vu Lam.

Đại đa số lúc Zombie tiến hóa bên trong sẽ cải biến hình dáng, thực lực càng mạnh hình dáng Zombie càng thoát khỏi hình người.

Nhớ tới hấn gặp phải những thứ Zombie hình thù kỳ quái kia, trong lòng Mặc Văn không chịu không thể xông ra một trận cảm giác nồng nặc mất mát.

Lam Lam của hấn, có lẽ sẽ có một ngày cũng thoát khỏi hình người, biến thành bộ dáng giống những quái vật kia.

Hai tay giữ lại sau lưng Vu Lam, Mặc Văn nhắm mắt thở dài một cái, ở trên đầu cô rơi xuống nụ hôn êm ái.

“Thôi...” hất ra trong lòng cái cảm giác mất mát không giải thích được kia, hấn vui thích cọ xát bả vai Vu Lam, “Bất kể em biến thành hình dáng gì... Anh đều sẽ không rời bỏ em đâu.”

Chỉ cần có thể ở bên cạnh cô, hấn sẽ không có một câu oán hận nào.

Vu Lam mắt lim dim giống như con mèo vậy, rất thoải mái phát ra âm thanh ngáy khò khò, cô đưa ra tay gầy nhom ôm lấy bả vai Mặc Văn, sau đó ngửi hương vị ngọt ngào dưới khí tức của hấn nhắm hai mắt lại.

Tốt, thích khí tức của hấn.

Ánh nắng sáng sớm như cũ rất tốt, nhưng lại bị rèm cửa sổ nặng nề ngăn cách ở bên ngoài. Vu Lam chống giữ chính mình ngồi dậy, theo thói quen dụi dụi con mắt, phát hiện đồ chơi của cô lại không có ở bên cạnh cô.

“Ngao ô?” trở mình xuống giường, cô ở trong phòng khách nhìn thấy thân ảnh quen thuộc kia mới an tâm. Ở trên khung cửa nhìn chằm chằm Mặc Văn, cô thận trọng lộ ra cái đầu nhỏ.

Mặc Văn đang sửa sang lại thức ăn cùng nước uống còn dư lại bây giờ của hấn, giương mắt đã nhìn thấy ở khung cửa nhô ra một cái đầu. Tâm bình tĩnh trong nháy mắt tạo nên một tầng rung động, hấn vui thích đứng dậy, trong chớp mắt liền vọt đến sau lưng Vu Lam đem cô ôm vào trong lòng.

“Chào buổi sáng, Lam Lam.” thân mật hôn một cái lên lỗ tai Vu Lam, sau đó hài lòng để cho Vu Lam cũng hôn cổ của hấn một cái.

“Ngao ô.” Vu Lam rất ngoan ngoãn nháy mắt một cái.

Biết Vu Lam là dự định ăn tinh hạch, Mặc Văn cười ôm lấy Vu Lam ngồi ở trong phòng khách, sau đó lấy ra mấy viên tinh hạch cấp hai đưa cho cô, chính mình như thường chỉ lấy ít áp súc bánh bích quy cắn hai cái.

Trong miệng đang nhai tinh hạch, Vu Lam nhìn chằm chằm áp súc bánh bích quy trong tay Mặc Văn, bỗng nhiên có một loại xúc động muốn ném thử.

“Em đây là ăn trong chén còn nhìn trong nôi.” Mặc Văn thấy vậy không khỏi sững sờ, đây là lần đầu tiên hấn thấy Vu Lam nghĩ muốn ăn thức ăn của nhân loại. Cứng chịu néo cái mũi Vu Lam, nhìn cô nhỏ giọng đánh nhiều cái nháy mũi, Mặc Văn mới đưa tay lấy áp súc bánh bích quy đưa tới bên miệng Vu Lam.

Vu Lam nuốt xuống hai viên tinh hạch trong miệng, sau đó há miệng liền cắn một cái lên áp súc bánh bích quy.

Nhìn dáng dấp cô rất thích mùi vị áp súc bánh bích quy, hai cái tay che miệng, giống như là con sóc nhỏ nhai kỹ, rất sợ người khác cướp đi thức ăn trong miệng cô.

Thấy vậy trong lòng Mặc Văn trong nháy mắt liền mềm mại thành một vũng nước, hấn xoa xoa mặt Vu Lam, thời điểm vừa muốn nói chuyện, Vu Lam sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, nghiêng đầu qua liền ối lên ối xuống.

“Lam Lam!” Mặc Văn cả kinh, vội vàng đỡ Vu Lam suýt chút nữa thì thân thể ngã trên đất.

“Ồ...” Vu Lam sau khi ối xong con mắt đục ngầu lại còn có chút đỏ lên, cô khó chịu ồ yết hầu một tiếng, ở trong lòng Mặc Văn run rẩy rúc thành một

đoàn.

Nhìn Vu Lam như vậy Mặc Văn chỉ cảm thấy thương tiếc, hần thận trọng đem Vu Lam bế vào trong ngực, tự trách cắn răng, “Lam Lam, anh có lỗi với em, anh không nên cho em ăn thức ăn của nhân loại.”

Cảm nhận được Vu Lam trong ngực yếu ớt run rẩy, trái tim Mặc Văn giống như bị vỡ ra đau đớn làm người ta hít thở không thông.

Hần nặng nề thở hào hển, con ngươi đen nhánh trong nháy mắt rúc thành tương đương mũi châm kích, trong âm thanh tự trách mơ hồ mang theo khí tức điên cuồng bạo ngược.

“Lam Lam...” nhẹ nhàng ôm thân thể Vu Lam, đầu Mặc Văn tựa vào bả vai Vu Lam, một lần một lần gọi tên của cô, một lần một lần hỏi cùng một vấn đề, “Em sẽ không có chuyện gì có đúng không?”

Vu Lam không thể ăn thức ăn của loài người, một điểm này hần sẽ nhớ kỹ.

Vu Lam chỉ cảm thấy bụng đột ngột khó chịu, đại khái qua hơn năm phút loại cảm giác thiếu đói này mới chậm rãi thối lui. Cô nắm tóc Mặc Văn, an ủi vỗ một cái đầu lên của hần, sau đó cảm giác không thoải mái hoàn toàn thối lui thân thể mới chậm rãi mở rộng.

“Gào?” cô thấp giọng la lên, không hiểu đồ chơi của cô thể nào.

Bạn đang đọc truyện *Thuyết Tiến Hóa Khi Bạn Gái Tôi Là Zoombie* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Vu Lam mất tích

“Em như thế nào rồi?” thấy Vu Lam dường như khôi phục bộ dáng bình thường, Mặc Văn vội vàng ngừng đầu hỏi, thanh âm ôn nhu trong mơ hồ xen lẫn dè nén nóng này.

“A.” Vu Lam nghiêng đầu, sau đó cười híp mắt ở trên mặt Mặc Văn hôn “chụt” một cái, dùng hành động tỏ vẻ cô rất tốt.

Mặc Văn cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Chẳng qua là từ nay về sau Vu Lam lại thêm một cái thói quen, chính là Mặc Văn bất kể ăn cái gì cô cũng phải cướp cắn một cái mới được.

Dĩ nhiên Mặc Văn thì sẽ không cho cô có cơ hội cướp thức ăn.

Bực mình nhìn Mặc Văn lấy tốc độ ánh sáng thu hồi thức ăn, vẻ mặt Vu Lam chán nản nằm ở trên ghế sa lon, ai oán kêu, chính là không cho Mặc Văn ăn.

“Lam Lam...” Mặc Văn rất bất đắc dĩ xoa xoa mi tâm, ngồi xổm xuống dụ dỗ cô nói, “em ăn thức ăn của anh sẽ không thoải mái, giáo huấn lần trước em quên rồi sao?”

“Gào.” Vu Lam tròn mắt nhìn Mặc Văn một cái, rất hiển nhiên đã sớm quên mất lần trước giáo huấn cái quỷ gì.

“...” thấy Vu Lam hung ba ba nhìn hần chằm chằm, Mặc Văn trở nên đau đầu, vẫn chỉ có thể nhẫn nại dụ dỗ.

Cuối cùng hần kín đáo đưa cho Vu Lam một nhóm tất cả tinh hạch lớn nhỏ để cho cô chơi đùa Vu Lam cuối cùng mới không cướp thức ăn của hần.

Mặc xong đồng phục tác chiến đi về phía cửa, Mặc Văn thấy sự chú ý của Vu Lam còn đặt ở trên tinh hạch trước mắt mới thở phào nhẹ nhõm.

Hai ngày nay hần đi ra ngoài Vu Lam luôn là muốn đi theo, nhưng là thời điểm hần tiêu diệt Zombie lại không hy vọng Vu Lam ở bên cạnh, một là sẽ nguy hiểm, hai là hần không muốn để cho Vu Lam nhìn thấy bộ dáng hần cả người vẫn đục.

Tiếng đóng cửa nặng nề truyền tới, Vu Lam giương mắt liền nhìn về phía cửa đóng chặt. Vứt bỏ tinh hạch trong tay, cô bò dậy liền đánh về phía cửa, bộ dáng mất mát giống như là hải tử bị người nhà vứt bỏ.

“Ồ...”

Mà Mặc Văn chạy tới trên đường cái không có một bóng người, bước chân hần bỗng nhiên dừng lại, cả người trong nháy mắt cảnh giới lên.

Ngày hôm qua bởi vì lo lắng thân thể Vu Lam nên hần không có đi ra ngoài thu thập tinh hạch, mà bây giờ chỗ này dường như ngay cả không khí đều trở nên có chút nặng nề.

Tại phụ cận hắn cũng không thấy một con Zombie nào.

Cái này dĩ nhiên không phải bởi vì hắn đem Zombie săn giết sạch, mà là có vật gì làm cho phụ cận hắn những con Zombie level 2 đều biến mất, hoặc có lẽ là... Bị ăn sạch.

Có thể làm được điều này cũng chỉ có Zombie level 3 kia đột nhiên xuất hiện ở khu Tam này.

Nghĩ tới đây trên mặt Mặc Văn thoáng cái không biểu tình gì, hắn theo thói quen cười ôn hòa một tiếng, lắc người một cái trốn vào giữa bóng tối kiến trúc cao tầng, nhanh chóng ẩn núp hơi thở của mình.

Bây giờ lấy thực lực cấp mười hai của hắn nếu đụng phải Zombie level 3 vẫn còn có chút khó khăn.

Mặc dù cùng đẳng cấp, dưới tình huống dị năng giả sẽ mạnh mẽ hơn Zombie rất nhiều, nhưng mà Zombie cấp bậc càng cao thực lực càng khó đánh giá, dù sao ai cũng không có cách nào dự liệu bọn họ ở phương hướng nào biến dị.

Huống chi đây là Zombie level 3, năng lực cao hơn hắn một cấp.

Ở thời điểm Mặc Văn suy tư một vệt bóng đen từ bên ngoài ánh nắng tươi sáng trên mặt đất chợt lóe lên, sau một khắc chỉ nghe thấy một tiếng vang lạng lẽ.

Cái con Zombie kia rơi ở trên mặt đất.

Lấy góc độ của Mặc Văn đang ẩn núp dễ dàng nhìn thấy cái chân sau to lớn của con Zombie, hắn ngừng thở, thần sắc một trận lạnh giá.

Con Zombie level 3 này có sáu cái chân, cặp chân phía sau thoát nhìn phát triển có lực nhất. Nó không có cái đuôi, nhưng mà cái da thịt kia phù đầy điểm đen làm cho người ta không thể không tăng cao cảnh giác.

Zombie level 3 dường như phát giác phụ cận có người, nhưng là bởi vì không cách nào chắc chắn vị trí cụ thể mà chậm chạp không nhúc nhích.

Mặc Văn ngưng mắt, nhẹ nhàng lấy ra chùy thủ của hắn, thời khắc chuẩn bị phát động công kích.

Bởi vì con Zombie này cấp bậc cao hơn hắn, cho nên hắn không cách nào chính xác điều tra ra nó bây giờ rốt cuộc là cấp bao nhiêu rồi.

Nếu như là Level 3 từ cấp mười lăm trở xuống hắn còn có thể dễ dàng giải quyết, nếu như là cấp mười lăm trở lên, thật vẫn không thể nói được.

Zombie level 3 trên đất trong phạm vi nhỏ bỏ hai vòng sau gầm nhẹ một tiếng, nhưng mà Mặc Văn cũng không có định đi ra.

Mặc dù trong tầm nhìn đã không có bóng người của con Zombie level 3, hơn nữa nó đã rất cẩn thận ẩn núp hơi thở của mình, nhưng mà Mặc Văn vẫn bèn nhảy phát giác thời điểm nó ngồi chờ con mồi có thể chậm lại tiếng hít thở.

Nhìn dáng dấp con Zombie level 3 này đã có một chút trí tuệ đơn giản.

Không biết qua bao lâu con Zombie kia cuối cùng cũng rời đi, Mặc Văn véo lông mày, trong lòng không có ý tưởng tiếp tục săn giết Zombie nữa, hắn bây giờ chỉ muốn vội vàng chạy tới bên người Vu Lam.

Lần trước con Zombie cấp mười hai kia muốn đối với Vu Lam phát khởi đả kích, Mặc Văn không biết con Zombie này có thể hay không đồng dạng cũng cảm thấy hứng thú với Vu Lam.

Trong lòng chẳng qua là làm ra một cái giả thiết Vu Lam sẽ xảy ra chuyện, Mặc Văn liền chỉ cảm thấy một loại cảm giác tàn bạo không cách nào ức chế được dâng lên.

Thật nhanh lên ra ngoài, hắn lấy tốc độ nhanh nhất vọt tới chỗ cao ốc hắn ở, thấy chung quanh bình tĩnh như cũ cuối cùng mới thở phào nhẹ nhõm.

Theo dưới lầu liếc nhìn nhà ở của hắn, Mặc Văn chạy thẳng tới tầng 20, đứng ở cửa nhìn cửa chính đang mở ngáy ngủ.

Tại sao cánh cửa lại mở?

Ngực chặt trong nháy mắt bộc phát ra một hơi, Mặc Văn lắc mình tiến vào căn phòng quả nhiên nhưng không phát hiện bóng dáng của Vu Lam đâu.

“Lam Lam?” ”hắn luồng cuồng kêu một tiếng, chỉ cảm thấy thấy lạnh cả người từ đầu thẩm thấu xuyên qua đến lòng bàn chân.

Không có bất kỳ âm thanh trả lời nào.

Con người đen nhánh trong nháy mắt dính vào huyết sắc, hắn đi tới tới lui lui ở trong phòng hung hãn quay cuồng, nhưng mà vẫn không nhìn thấy Vu Lam.

Vu Lam em đi nơi nào rồi?

Thật vất vả mới được ở bên cạnh Vu Lam mà hiện tại hắn lại đem cô vứt bỏ?

Một đạo vệt mờ mịt lóe lên trên khuôn mặt Mặc Văn, hô hấp hắn nặng nề, cố gắng làm mình tỉnh táo lại, hai tay lại hoàn toàn không chịu khống chế run rẩy.

Không thể... Vu Lam tuyệt đối không thể rời hắn đi.

Nắm thật chặt quả đấm, hắn tận lực làm cho mình giữ lý trí.

Trong hành lang hồi thối Vu Lam tuyệt đối không có trình độ nào nhẫn nại được, cô không phải là chạy đi xuống lầu.

Gian phòng cửa sổ cũng đều đóng chặt, cô cũng không có khả năng từ trên lầu té xuống.

Nghĩ tới đây Mặc Văn suy nghĩ trong nháy mắt sáng lên, hắn hít một hơi thật sâu chạy tới cuối hành lang của một căn phòng, kéo cánh cửa quả nhiên không có mở được.

Nhớ không lầm cánh cửa này lúc trước vẫn mở, chỉ là bởi vì căn phòng này bên trong vô cùng đơn sơ hắn mới không lựa chọn ở nơi này.

Mí mắt lạnh giá hơi rùng, Mặc Văn một cước đá vào trên cửa.

Trong hành lang lập tức truyền ra từng trận tiếng vang chói tai, mà cái cửa sắt phiền chống trộm cũng trực tiếp bị đá ra một cái lỗ thủng.

Mặc Văn bạo lực trực tiếp từ chỗ lỗ thủng phát lực xé ra cánh cửa kia, không nhìn tro bụi vừa vào cửa đập vào mặt hắn, là nhìn chăm chăm Vu Lam đang nằm trên ghế sa lon không chớp mắt theo dõi hắn, trên mặt hắn từng trận vận vẹo.

Lạnh giá, sát hại, tàn bạo, tuyệt vọng, trong chớp nhoáng này tất cả tâm tình tiêu cực đều dâng lên, chỉ kém một điểm giới hạn liền có thể bùng nổ.

Hắn không có lên tiếng, cũng không có như dĩ vãng ôn nhu gọi tên Vu Lam.

Hắn cứ như vậy đứng ở cửa, nhìn Vu Lam vui vẻ từ trên ghế salon lăn xuống, sau đó lập tức nhào đến đụng vào trong ngực hắn “Ngao ô” kêu một tiếng, thật giống như cảm thấy loại trò chơi “ấn nấp” này chơi rất khá.

Mà Mặc Văn cũng chỉ là nhìn, hắn không phải là không thể động, mà là không dám động.

Hắn sợ hãi hắn bây giờ động một cái liền sẽ bóp xuống cổ của cô

Bạn đang đọc truyện *Thuyết Tiến Hóa Khi Bạn Gái Tôi Là Zombi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Hắn muốn giết cô

Lần này Vu Lam mất tích làm cho trong lòng của hắn dâng lên một loại cảm giác quen thuộc, cảm giác kia hắn biết rất rõ, chính là thời điểm lúc hắn lần đầu tiên giết người, cái chủng loại tàn bạo âm lãnh kia, thậm chí điên cuồng muốn hủy diệt tất cả.

Hắn thử điều chỉnh hô hấp, trên mu bàn tay gân xanh cũng đã rậm rạp chằng chịt chen đầy.

Mặc Văn so với bất luận kẻ nào đều biết hắn là một người điên, tư tưởng của hắn cũng không bình thường.

Hắn giống như người điên tự mình phòng bị ý thức vô cùng mạnh lấy việc giết người làm thú vui, cái loại ý thức này làm cho hắn thời khắc đều lấy mình làm trung tâm, không tin bất luận kẻ nào hay bất cứ chuyện gì.

Nhưng mà loại ý thức này của hắn sinh ra từ lúc đầu, trong lòng của hắn lại dung nạp sự tồn tại của Vu Lam. Nói cách khác Vu Lam là đầu mối then chốt duy nhất làm ý thức hắn tan rã, chỉ cần Vu Lam xảy ra chuyện gì, hắn lập tức sẽ hoàn toàn lột xác thành người biến thái không có tình cảm chân chính giết người.

Mà bây giờ một cây đèn kia đã xuất hiện vết rách.

Hắn nghĩ, để cho Vu Lam cái người xấu xa này tiếp tục làm cho hắn lo lắng đề phòng, còn không bằng bây giờ liền đem cô ăn vào trong bụng, như vậy thì sẽ không có bất luận kẻ nào có thể thương tổn tới cô.

Cô cũng vĩnh viễn sẽ không rời khỏi hắn, bởi vì bọn họ đã lấy phương thức thân mật nhất cùng làm một thể.

Vu Lam không thấy được nội tâm Mặc Văn đang giãy giụa, cô vô tội cọ xát ngực của hắn, sau đó ôm lấy hông hắn tựa như làm nũng “Ngao ô” một

tiếng.

Thấy Mặc Văn vẫn không có phản ứng gì, cô không khỏi có chút kỳ quái giương mắt nhìn Mặc Văn một cái, lại vừa vận đổi mặt với một đôi hai con ngươi âm lãnh cực kỳ nhưng lại xen lẫn nụ cười điên cuồng.

Cô mặc dù không biết đây là thế nào, nhưng mà có một loại cảm giác làm cho cô run sợ lại làm cho cô rung mình một cái, càng vì sợ hãi vòng chặt lấy hông Mặc Văn.

“Ồ...”

Ngươi không nên như vậy có được hay không, ta biết sợ.

Nhìn Vu Lam đang run lấy bầy nhưng vẫn ôm thật chặt hông của mình, đáy mắt Mặc Văn không thể không chế được dâng lên một đạo sóng gợn.

Hắn rút cuộc di chuyển, giống như thường ngày ôm chặt Vu Lam.

Trong lòng tàn bạo cùng điên cuồng biến thành một loại cố chấp chiếm giữ, hắn né người đem Vu Lam ôm vào trong ngực, hướng nhà của bọn họ đi tới.

Vu Lam co lại thành một đoàn, trên mặt mang theo chút ít nịnh hót nho nhỏ.

“Lam Lam.” Mặc Văn vẫn còn có chút hỗn độn cố ý vang lên thanh âm của mình, “Anh căn bản không gây thương tổn cho em được.”

Dù là trong lòng hận không thể đem cô vò nát, nhưng vẫn như cũ thua ở ánh mắt sợ hãi của cô.

Trở lại phòng ngủ của bọn họ, Mặc Văn rất là ghét bỏ cởi ra quần áo dính đầy bụi bặm trên người Vu Lam.

Vu Lam cũng ngoan ngoãn, cô ôm cổ Mặc Văn hôn hắn một cái mới ngoan ngoãn để mặc cho Mặc Văn giày vò mình.

Cởi ra quần áo trên người Vu Lam, Mặc Văn liền đem cô ôm vào phòng tắm rửa sạch một lần.

Mặc dù mặt hắn khá bình tĩnh, nhưng mà lực đạo trên tay vẫn là không chịu khống chế nặng hơn một chút.

Dự trữ nước trong tòa nhà này đã dùng hết rồi, hơn nữa phụ cận khu này xuất hiện thêm một con Zombie level 3 cường đại, tiếp theo Mặc Văn cũng muốn đổi một chỗ ở khác.

Vu Lam đối với nước vẫn còn có chút mâu thuẫn, cô làm bộ đáng thương nắm lấy tay áo Mặc Văn, tại thời điểm Mặc Văn tắm rửa cho cô, cô thoáng co rúm người lại.

Phun ra mấy cái bong bóng nho nhỏ, cô toàn tâm toàn ý ý lại Mặc Văn, ôm lấy hắn, cái cánh tay sẽ không muốn buông lỏng ra.

Nhìn thấy Vu Lam như vậy hắn chỉ cảm thấy trong lòng cái loại cảm giác điên cuồng lúc này hoàn toàn tiêu tán sạch sẽ, hắn hung ác trợn mắt nhìn Vu Lam một cái, thấp giọng khiển trách, “Lần sau nếu còn dám tự tiện rời khỏi phòng, anh sẽ một ngày tắm cho em tám lần, đừng hết nhìn đông tới nhìn tây, có nghe hay không!”

Đồ chơi của cô lại rỗng giậm với cô...

Vu Lam ụi khuất vô cùng, cô “Ngao ô” nho nhỏ một tiếng, sau đó đem đầu chôn ở trong ngực Mặc Văn, thương tâm không kiềm chế được.

“...”

Mặc Văn rất nghiền ngẫm, ai có thể nói cho hắn biết hắn bắt cái tiểu gia hỏa này, chứ không chứ được, đánh cũng không đánh được thì làm sao bây giờ???

Đem Vu Lam thu thập sạch sẽ hắn mới thờ phào nhẹ nhõm, hắn liếc nhìn chốt cửa không có bất kỳ tổn thương nào, trong lòng âm thầm nghi ngờ Vu Lam từ lúc nào học được cách mở cửa, nhìn đáng đáp về sau nếu muốn ra ngoài hắn phải khoá cửa lại bên trên mới được.

Bất quá trong lòng có dự định tìm một chỗ ở mới, Mặc Văn nghỉ ngơi trong chốc lát liền lại ra ngoài.

Vu Lam lần này cũng không dám đi theo Mặc Văn ra ngoài, cô làm bộ đáng thương cắn đầu ngón tay, rúc thành một cái đoàn nhỏ.

Bây giờ đã xác định bên ngoài có một con Zombie level 3 thực lực cường đại quanh quẩn, Mặc Văn không tính đem Vu Lam mang ra ngoài mạo hiểm.

Hắn đã khoá kỹ cửa sổ, hơn nữa tại cửa sổ chung quanh rải không ít dịch thể tác dụng nguy trang, mùi của Vu Lam hắn sẽ không bị cái con Zombie level 3 kia phát hiện.

Tiện tay lấy ra hai viên tinh hạch nằm ở trong tay hấp thu năng lượng, thần sắc Mặc Văn có chút lạnh giá.

Hiện tại hắn vẫn như cũ kẹt ở cấp mười hai không lên nổi, mỗi lần hấp thu năng lượng giống như là tiến vào động không đáy, bình thường căn bản là

không có phản ứng.

Mà hẳn nhất định phải thay đổi lớn mạnh hơn nữa...

Bất kể là vì Lam Lam, hay là vì chính hắn.

Mặc Văn mặc dù trong lòng suy nghĩ sự tình, ngũ giác vẫn như cũ bén nhạy phát hiện phản ứng chung quanh, bất kỳ gió thổi cỏ lay nào đều ở bên dưới sự chú ý của hắn.

Hắn một mực hướng phía nam chạy, cho đến tới một chỗ cách chỗ ở bây giờ của hắn có một khoảng cách xa.

Chung quanh xuất hiện Zombie càng ngày càng nhiều, hoàn cảnh đập vào mắt cũng càng ngày càng xa lạ.

Đưa tay bóp nát một con Zombie nhào tới, Mặc Văn ngay cả dao găm đều không dùng liền từ đỉnh đầu nó móc ra một viên tinh hạch hấp thụ.

Chú ý tới một chỗ là đại khí cư xá, Mặc Văn né người liền tránh vào. Cái tiểu khu này nhìn qua cấp bậc thời thượng, nhà lầu mặc dù hư hại đôi chút nhưng mà lại như cũ có thể thấy được trước lúc tận thế bộ dáng nó mới tinh.

Đường tiến vào tiểu khu rất rộng rãi, hai bên còn có cả vườn hoa lớn nhỏ, mặc dù bây giờ trong vườn hoa đều là chút ít cành khô lá nát, thi thể hôi thối, nhưng mà trước lúc tận thế hẳn là sắc màu rực rỡ cực kỳ xinh đẹp.

Tầng lầu nơi này đều là khóa cửa điện tử, bất quá không có cung cấp nhiên liệu những thứ cửa điện tử này trên thực tế cũng giống như chung bày không khác nhau gì cả.

Tiện tay giải quyết hết mấy con Zombie phụ cận, Mặc Văn mặt không cảm giác liền chọn một cái tòa nhà vào trong.

Cái tòa nhà này trong hành lang mùi vị so với chỗ lầu hắn bây giờ ở tốt hơn rất nhiều, tùy tiện đi vào một căn phòng, Mặc Văn rất nhanh liền xác định cái tòa nhà này còn có nước.

Phải nói không chỉ cái tòa nhà này, cái tiểu khu bên trong lầu này phần lớn đều có chứa nước, mặc dù không thể uống, nhưng mà đem ra tắm rửa thân thể cũng được.

Thời điểm đi lên đến tầng mười lăm, Mặc Văn liền tìm được một gian nhà ở rất tốt, trong phòng ngoại trừ tro bụi có chút dây ra cơ bản không có vấn đề gì.

Vừa vặn cái nhà này vị trí cũng là hướng mặt trời, Vu Lam nhất định sẽ thích.

Đi vào phòng ngủ nhìn một vòng, Mặc Văn cầm lên trên tủ ở đầu giường một bộ khung ảnh chường mắt, liền từ trong cửa sổ ném xuống đánh nát.

Hắn phản cảm những thứ đồ vật này, mang theo trí nhớ người khác xuất hiện ở trước mặt Vu Lam.

Dưới lầu truyền đến mấy tiếng gầm to, Mặc Văn mím môi nhìn lại, kinh ngạc phát hiện bên trong cái tiểu khu này lại tụ tập nhiều Zombie vô cùng.

Theo lý mà nói thì Zombie sẽ không vô duyên vô cớ tụ tập lại một chỗ mới đúng, bọn họ so với đội ở một chỗ càng thích du dương khắp nơi hơn.

Bạn đang đọc truyện *Thuyết Tiến Hóa Khi Bạn Gái Tôi Là Zoombie* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Zombie level 3 công kích Vu Lam

Trừ phi, nơi này có đồ vật cám dỗ bọn nó. Mà mọi người đều biết đồ vật có thể cám dỗ Zombie, cũng chỉ có —— thịt người.

Cái tiểu khu này bên trong còn có những người khác!

Hơn nữa những người này ở nơi đây thời gian tuyệt đối không ngắn.

Mặc Văn gõ một cái lên bệ cửa sổ, quay đầu đi ôn hòa cong khoe môi.

Thật là không nghĩ đến bên trong vùng đất tử vong lại còn có người ở lâu dài... Đây thật là một phát hiện làm người ta kinh ngạc mà.

Liếc nhìn mặt trời đang muốn lặn về phía tây, trong lòng Mặc Văn bỗng nhiên có một loại dự cảm xấu, hắn tìm được chìa khóa ngôi nhà này liền khóa cửa lại rồi khỏi đây.

Dựa theo ký ức nhanh chóng chạy trở về, cách chỗ ở hần càng gần hần liền đem hơi thở của mình ả núp càng sâu, đồng thời trong lòng bất an cũng càng ngày càng dày đặc.

Nhưng mà thân ảnh của hần rất nhanh thì không giấu được nữa, bởi vì hần nghe được một âm thanh thủy tinh vỡ.

Âm thanh thủy tinh vỡ tan tành tại vùng đất tử vong yên tĩnh này giống như là còi báo động bình thường để cho Mặc Văn trong nháy mắt cảnh giới lên, hần một đường cái gì cũng không kịp nhìn đến, chạy tới chỗ hần ở bây giờ, giương mắt liền thấy một con Zombie to lớn đang công kích của sở nhà bọn họ.

Là cái con Zombie level 3 kia!

Đây là một trận gần dữ, cảm giác đầu hần bây giờ hoàn toàn trống rỗng, hần giờ tay lên dùng dị năng quán lấy con Zombie level 3.

Cái con Zombie kia dường như đang chuyên tâm công kích phòng của bọn họ, cho nên rất dễ dàng liền bị cuốn vào bên trong dị năng của hần, nó thống khổ kêu rên một tiếng, kịch liệt ưỡn eo thân thể tránh thoát dị năng trói buộc của Mặc Văn, theo lâu 20 rơi xuống mặt đất.

Mặc Văn dĩ nhiên không cho là như vậy thì có thể dễ dàng giải quyết cái con Zombie này, hần khẩn trương hướng trên lầu nhìn lại, thấy đầu Vu Lam thật tốt dò xét nhìn hần mới thở phào nhẹ nhõm.

Không kịp muốn biết tại sao những thứ Zombie này đều đối với Vu Lam “Tình hữu độc chung” Mặc Văn tinh hồn dùng ánh mắt cực kỳ lạnh như băng nhìn chăm chăm về phía con Zombie level 3 đã bỏ chạy.

Con Zombie kia bị dị năng của hần kéo xuống lăn lộn toàn thân huyết nhục trầy da sứt thịt, nhưng mà rất nhanh lấy tốc độ mắt thường cũng có thể nhìn thấy được khép lại.

Đây là một con Zombie khép lại thực lực cực mạnh.

Mặc Văn trong lòng bắt đầu cho con Zombie này một cái nhãn hiệu, cái này là thói quen của hần, thời điểm lúc gặp phải đối thủ cường đại hần sẽ không tự chủ đặt cho đối thủ một cái nhãn hiệu, từ đó tìm nhược điểm một đòn đánh tan chúng.

Hần không phải là chưa từng giết Zombie level 3, cái này không phải là lần thứ nhất, cũng sẽ không phải là lần cuối cùng.

Con Zombie hiển nhiên bị hành động của Mặc Văn chọc giận, đầu của nó đại khái là gấp năm lần Zombie bình thường, một đôi mắt đột xuất đã đầy máu. Chân sau đẩy lực của nó cũng không phát động tấn công trước, con mắt vững vàng nhìn chăm chăm phương hướng của Mặc Văn.

Mặc Văn nhưng là cười, hần lấy ra dao găm, môi mỏng tím bầm hơi hơi nâng lên, ánh mắt cực kỳ lạnh giá.

Rốt cuộc con Zombie level 3 không kiềm chế được nhào tới, tốc độ của nó nhanh đến mức làm cho gió đều hóa thành lưỡi dao sắc bén. Mặc Văn né người tránh được công kích của nó, nhủ lòng này thật nhanh xoay người trực tiếp đâm về phía chân trước nó.

Cũng đang lúc này cái da thịt của Zombie kia trên một điểm đen bỗng nhiên phun ra một tí chất lỏng màu đen sền sệt, lấy trạng thái sương mù vòn quanh thân nó.

Mặc Văn nhanh chóng buông tha tấn công thu hồi dao găm, lần nữa lựa chọn né tránh.

Hần nhìn chăm chăm mặt đất bị ăn mòn dưới chân Zombie, lập tức ý thức được cái dịch thể quanh thân Zombie đều có tính ăn mòn mãnh liệt, hần căn bản là không thể tới gần nó.

Sắc trời đã tối dần, tầm mắt Mặc Văn lại cũng không có vì vậy mà thu nhỏ lại.

Da thịt không cách nào đỡ kích, năng lực tự lành còn cực mạnh...

Hần ở nơi này bên trong chỉ có tiếng hít thở nặng nề của Zombie level 3, hít mất lại, sau một khắc con Zombie bỗng nhiên liền hướng hần công kích. Mặc Văn nhảy một cái tránh được móng trước Zombie đã kích, nhưng không nghĩ cùng một thời gian trong miệng Zombie đột nhiên đưa ra một cái đầu lưỡi to lớn như cái kềm, thẳng tắp hướng về phía đầu hần dây dưa.

Mặc Văn giờ tay lên dùng dao găm chặn lại cái đầu lưỡi chán ghét này, cả người lại bị dồn tới bên tường.

Trong lòng hần thầm hô một tiếng “Tệ hại” một tay chống giữ dao găm hiểm hiểm tránh được trong miệng Zombie phun ra mấy đạo dịch nhờn, trên da mặc dù không có bị ăn mòn, nhưng mà tóc hần vẫn bị dính đến.

Con Zombie thấy một đòn không trúng, lập tức đưa ra móng trước sắc nhọn liền chụp tới.

“Gào!” đúng lúc này trên lầu cao Vu Lam bỗng nhiên rống kêu một tiếng, đôi mắt cô sắc bén chợt hiện hung quang, âm thanh tàn bạo làm cho con Zombie level 3 có chút phân thần.

Nhân cơ hội này Mặc Văn liều mạng trực tiếp nghiêng người trước, cũng không thèm để ý dịch nhờn chung quanh Zombie có thể hay không ăn mòn đến hần, phản tay cầm dao găm hung hăng cắt đứt cái đầu lưỡi đưa ra trong miệng Zombie.

Theo nơi vết thương trong nháy mắt phun ra dịch thể bắn tung tóe lên thân Mặc Văn, tiếp lấy Mặc Văn chỉ nghe thấy “Híz-khà zz Hí-zzz” tiếng ầm mồm.

Xoay hai cái bỏ đi áo khoác đồng phục tác chiến, cảm nhận được chỗ mu bàn tay cảm giác thiếu đốt hần nhìn cũng chưa từng nhìn liền đem một mảnh chỗ cháy kia gọt xuống dưới qua loa băng bó một chút.

Mà con Zombie level 3 cực kỳ thống khổ gầm to, chật vật nằm ở trên mặt đất, sáu móng vuốt to lớn tựa hồ cũng mất đi không chế, điên cuồng co quắp.

Mặc Văn tránh được dịch thể tràn ra quanh thân nó, lấy ra cây súng lục thời điểm lần đầu tiên Trương Hàm giao dịch cho hần kia, nhắm ngay đầu Zombie bắn mấy phát súng.

Viên đạn chính xác đánh trúng đầu to lớn của Zombie level 3 kia, não băng liệt đồng thời động tác giãy giụa của nó thay đổi chậm chạp một chút nhưng vẫn còn đang động.

Nâng lên dao găm chuẩn bị cho con Zombie một kích cuối cùng, ai biết đâu một cái thân ảnh nhỏ gầy bỗng nhiên nhào tới, trực tiếp nhào vào cái cổ của Zombie kia hung hăng cắn một cái.

Zombie level 3 thảm thiết kêu rên một tiếng, thanh âm the thé cơ hồ làm vỡ nát màng nhĩ Mặc Văn.

“Lam Lam!” không để ý lỗ tai đang đau đớn, Mặc Văn vội vàng tiến lên ôm lấy Vu Lam, xoay người lại liền cho con Zombie level 3 một đao.

Chẳng qua là thời điểm hần đưa dao găm cắt xuống, cái cổ bèn chặt của Zombie kia đã chỉ còn vương vẫn không đứt được mấy cây máu thịt thôi.

Vội vàng nhìn về phía Vu Lam trong ngực, phát hiện cô đang chán ghét đem cục máu trong miệng nhổ ra bên ngoài, trên người cô mặc dù dính một tí sền sềch, nhưng mà chỉ có quần áo xuất hiện dấu hiệu ầm mồm, trên người ngược lại không có việc gì cả.

Vu Lam đưa tay không giống như ngày thường ôm Mặc Văn, cô nhìn một chút lòng bàn tay của mình, biết trên tay cô dính đồ vật sẽ làm Mặc Văn bị thương.

Nhìn bộ dáng Vu Lam muốn ôm lại không dám ôm kia, Mặc Văn bỗng nhiên cười, hần đem áo khoác của mình mới vừa rồi cởi xuống nhặt lên, dùng chỗ không có ầm mồm nhẹ nhàng lướt qua hai tay Vu Lam.

Thấy thứ trên tay đã không còn Vu Lam mới vui vẻ ôm lấy hần, cô nhỏ giọng phát ra âm thanh “Ngao ô”, nghe vào giống như là đang làm nũng.

“Ngoan ngoan.” Mặc Văn vỗ một cái lên đầu của cô, sau đó giương mắt nhìn về phía cửa sổ lầu hai mươi.

“Lam Lam, em không phải là nhảy xuống chứ?”

“Gào?” Vu Lam về mặt ngọc manh, một bộ về mặt “Cô cái gì cũng không biết không nên hỏi cô a.”

Sau đó Mặc Văn nhìn thấy trên vách tường những dấu tay kia mới biết là Vu Lam leo xuống, trong lòng âm thầm khen cô còn biết không thể nhảy xuống.

Nếu không nhảy xuống 20 lầu cô có thể thực sự sẽ tan xương nát thịt mất.

Dùng dao găm móc ra cái viên tinh hạch của Zombie level 3, Mặc Văn giống như thường ngày lau sạch liền đưa cho Vu Lam.

Bạn đang đọc truyện *Thuyết Tiến Hóa Khi Bạn Gái Tôi Là Zoombie* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Lại không kịp gặp lão đại

Tinh hạch Zombie level 3 có thể làm cho Vu Lam thực lực phi thăng nhanh chóng, dựa theo tốc độ phát triển của cô bây giờ nói không chừng có thể thuận lợi lên đến giai sáu.

Vu Lam nhận lấy viên tinh hạch nhìn một chút, tiếp lấy lại ghét bỏ đem tinh hạch ném trở về. Đối với sự việc giống như lần này Mặc Văn đã thấy không lạ gì, hần thu hồi viên tinh hạch cười híp mắt ôm lấy Vu Lam nói, “Hôm nay không ăn ngày mai sẽ cho em ăn nha.”

Vu Lam ngao ô một tiếng.

Mặc Văn ôm lấy Vu Lam trở về thu dọn đồ đạc, chỗ ở của bọn họ bây giờ hoàn toàn không có cách nào cho người ở nữa, tối nay liền dứt khoát chuyển tới nhà mới thôi.

Mặc Văn bên này đã chuẩn bị rời đi, cách đó không xa Túy Vô Dạ cùng Tu Tề liếc nhau một cái.

Bọn họ cách vị trí Mặc Văn ba bốn con phố, cho nên nghe tiếng kêu rên sau cùng của Zombie level 3 cũng không có phát hiện Mặc Văn.

“Người mới vừa nghe chưa, cái tiếng kêu của Zombie đó. ” Túy Vô Dạ sờ mũi mình một cái nói, “Cái kia thanh âm thê lương thật là làm cho người ta lông tơ đều nổi lên a.”

“Người còn có thể bị sợ? ” Tu Tề trên dưới liếc Túy Vô Dạ một cái, cau mày trực tiếp hướng tới chỗ âm thanh mới vừa rồi Zombie gào thét đi đến.

Thấy vậy Túy Vô Dạ đuổi theo sát, sau đó về mặt buồn khổ vừa chạy vừa lấy ra bánh bích quy ăn một miếng, mấy ngày này bọn ba làm cho tuần dật như ánh mặt trời mặt của hắn có chút âm đạm, “Ta ở trước tận thế tốt xấu gì cũng là con nhà giàu, đến bây giờ làm sao lại thành như vậy?”

“Có lẽ người có thể tiếp tục nằm ở nhà chờ bị Zombie ăn. ” Tu Tề nhàn nhạt nói, dưới chân tốc độ không giảm

“Lời này nói như thế nào? ” Túy Vô Dạ cười cười mở, “Luôn luôn chỉ có ta ăn người khác, nơi nào đến phiên Zombie ăn ta?”

Tu Tề lười nói nhiều cùng Túy Vô Dạ, hắn trầm mặc lại, ánh mắt từ đầu đến cuối để ở chỗ mới vừa rồi Zombie gào thét.

Bởi vì liên quan tới bóng đêm hai người bọn họ dùng một chút thời gian mới tìm được chỗ mới vừa rồi Zombie level 3 gào thét, nhìn chăm chăm con Zombie chết không thể thâm hơn hai người bọn họ nhất thời có chút yên lặng.

“Con Zombie này tuyệt đối là Zombie level 3, không nghĩ tới lại có thể ở tam Khu nhỏ này nhìn thấy được. ” Túy Vô Dạ tính toán sờ cằm, nhỏ giọng lầm bầm. Hắn và Tu Tề mất thời gian gần một tháng ở bên trong vùng đất tử vong đi loanh quanh, thật vất vả đi tới phía bắc tam Khu trong miệng Tứ Kha lại căn bản không phát hiện bóng người của Mặc Văn đâu, hắn thiếu chút nữa đều cho là Tứ Kha đang đùa bọn họ, “Mà ở địa phương này người có thể giết chết Zombie level 3... Hắn là lão đại không sai đâu.”

Một bên Tu Tề nhặt trên đất một cái áo khoác bị thùng một cái lỗ to, chột cười, “Đây là quần áo của lão đại.”

Tu Tề cười lên có một loại cảm giác âm lãnh, nhưng mà lúc này không thể nghi ngờ hắn thật sự là đang vui vẻ.

“Phía trên. ” hắn tra xét một vòng Zombie chung quanh, sau đó giương mắt nhìn cao ốc xung quanh, đưa mắt rơi vào vị trí xung quanh một cái lầu tầng hai mươi, “Nơi đó bị cố ý đã kích qua.”

Mượn ánh trăng yếu ớt quả thật có thể thấy được một khối thảm trạng kia, Túy Vô Dạ lè lưỡi liếm liếm khóe môi, có chút hưng phấn hạ mi nói, “Đi lên xem một chút?”

“Dĩ nhiên. ” Tu Tề nhìn qua tâm tình cũng rất tốt, mặc dù trên mặt hắn như cũ không có vẻ mặt đặc biệt gì, nhưng mà Túy Vô Dạ chính là cảm thấy hắn cùng bình thường có bất đồng.

Hai người đồng loạt đi vào hành lang tràn đầy hơi thở, Tu Tề như cũ không biểu tình gì yên lặng lên lầu, Túy Vô Dạ ngược lại sắc mặt khó coi bụng kín mũi chạy như điên.

Cái mùi vị bẩn thỉu này... Thật không phải người có thể chịu đựng được.

Hai người đồng loạt lên đến tầng 20 tìm được căn phòng mới vừa phát hiện bị công kích, nhưng mà trừ trên sàn bừa bãi ra, người nào đều không nhìn thấy.

Phòng khách cửa sổ hoàn toàn vỡ vụn, liền với vách tường đều nứt ra không ít, nhìn qua thấy giật mình.

“Xem bộ dáng là mới vừa rồi đi.”

Tu Tề đi vào phòng ngủ còn có thể cảm giác được khí tức của Mặc Văn, hắn hít mũi hướng trăng tròn ngoài cửa sổ nhìn một cái, “Chúng ta tới chậm một bước.”

“Không phải đâu? ” Túy Vô Dạ kêu rên một tiếng, “Ý của người là lão đại lại không biết chạy đi nơi đâu rồi hả?”

“Hắn chắc còn ở Tam khu. ” Tu Tề ngồi ở trên giường phòng ngủ, nhấp nháy môi mỏng, “Nếu như hắn còn mang theo một con Zombie như trong lời nói của Tứ Kha.”

“Vậy chúng ta bây giờ lại bắt đầu đi tìm người? ” Túy Vô Dạ buồn bực nằm ở trên giường phòng ngủ, âm thanh nhàn nhạt, “Người nói làm sao lại khéo như vậy, ta thật hoài niệm thời gian nữ nhân vòng quanh ta a, cái tay kia mềm mại nhỏ nhỏ...”

“Đừng có nằm mơ nữa. ” Tu Tề cau mày nói, “Người quên thời điểm chúng ta lấy được tin tức sao?”

“Kia a, cái đó ta tuyệt đối không quên được. ” Túy Vô Dạ nghe lời này một cái động thân liền ngồi dậy, bĩu môi nói, “Thành thành thành, vội vàng tìm lão đại, ngược lại chúng ta mang thức ăn gì đó đều đủ rồi, nhưng mà không thể tắm, điểm này làm cho ta có chút khó chịu.”

Thấy Túy Vô Dạ còn mang theo bộ dáng công tử nhà giàu kia, Tu Tề đứng dậy, ngồi một phía bên kia giường, ôm lấy cánh tay của mình nhắm hai mắt lại, “Thời gian còn sớm, không cần quá gấp, nghỉ ngơi trước một đêm đi.”

“Nói sốt ruột cũng là nguoi, nói nghỉ ngơi cũng là nguoi. ” Túy Vô Dạ lườm một cái cũng nằm xuống, cặp lông mày đẹp mắt nhú một cái hỏi, “Nguoi không cảm thấy kỳ quái sao, tại sao Tam khu lại xuất hiện Zombie level 3.”

“Trời mới biết được. ” Tu Tề ánh mắt đều không trợn, “Lúc tới chỉ nghe nói vùng đất tử vong xuất hiện điều bất thường, nhưng mà nguyên nhân cụ thể thì nguoi cứ hỏi những con Zombie này đi.”

“Hỏi, Zombie lại không biết nói chuyện. ” biết Tu Tề cũng không biết tại sao, Túy Vô Dạ cũng chỉ là hỏi như vậy thôi.

Hắn bên mắt nhìn Tu Tề ngủ ở một bên, bỗng nhiên giả hoạt cười nói, “Ai Tu Tề, chúng ta bây giờ không phải coi như là cùng giường chung gối sao, mang thai thì làm sao bây giờ?”

“... ” mang thai? Tu Tề trán giật giật, làm bộ muốn kéo xuống ống chông hắn quán ở cánh tay trái.

“Ai ai ai đừng kích động, ta chỉ đùa một chút làm bầu không khí sống động một tí thôi. ” Túy Vô Dạ vội vàng nhận sai, làm bộ làm tịch ngáp một cái cũng nhắm hai mắt lại.

“... ” nhưng mà Tu Tề lúc này chỉ hận không thể bóp chết cái người điên này.

Mặc Văn đi đường suốt đêm, hắn cho dù ôm lấy Vu Lam lại đeo túi đeo lưng chứa đầy vật liệu nhưng tốc độ cũng không có chút nào giảm bớt, ở trước hừng đông thì đến nhà mới.

Vẫn là đêm Vu Lam thả ở trên ghế sa lon, Mặc Văn từ trên xuống dưới liền bắt đầu quét dọn vệ sinh.

Vu Lam đầu tiên là quan sát một chút chỗ ở mới, sau đó trợn mắt to nhìn Mặc Văn làm công việc, mình cũng nhảy xuống muốn giúp một tay.

Dĩ nhiên, hỗ trợ của cô chính là để cho Mặc Văn công lấy cô sau lưng tiếp tục làm việc.

Chờ căn phòng được thu thập xong cũng đã sáng rồi, Mặc Văn một đêm không ngủ cũng không có cảm giác mệt mỏi gì, lấy ra viên tinh hạch cấp ba ngày hôm qua lấy được đưa cho Vu Lam.

Vu Lam nhìn chăm chăm viên tinh hạch cấp ba kia, xong lại ném trả cho Mặc Văn.

“Làm sao vẫn không chịu ăn? ” Mặc Văn cau mày, hắn lần nữa đem viên tinh hạch thả ở trong tay Vu Lam, biểu tình kia giống như là đang nhìn một tiểu hài tử kén ăn, “Ngoan ngoan, không được kén ăn.”

Lần này Vu Lam nắm chặt viên tinh hạch, sau đó thời điểm Mặc Văn cho là cô sẽ ăn, cô lại đưa tay ra kéo cổ áo của hắn, đem viên tinh hạch ý vị nhét vào trong miệng hắn.

Mặc Văn sững sờ, đưa tay nhận lấy viên tinh hạch cấp ba, ánh mắt có chút phức tạp nhìn chăm chăm Vu Lam.

Bạn đang đọc truyện *Thuyết Tiến Hóa Khi Bạn Gái Tôi Là Zoombie* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Hồi ức của Mặc Văn

“Lam Lam, ý của em là muốn đưa viên tinh hạch này cho anh ăn?”

“Ngao ô! ” Vu Lam cười híp mắt ôm cổ Mặc Văn, sau đó nhẹ nhàng cọ xát, bộ dáng cao hứng.

“Tinh hạch cấp ba đối với em càng hữu dụng hơn. ” Mặc Văn thờ dài nói, gương mặt đã thấy Vu Lam hung hăng nhìn hắn chăm chăm, răng phát ra tiếng gặm nhỏ tựa như uy hiếp hắn, một bộ tư thế, nếu hắn không ăn liền cắn hắn.

“... ”

Mặc Văn cuối cùng vẫn phải đem viên tinh hạch cấp ba kia hấp thu, dù sao hắn thật sự không nhịn được Vu Lam ầm ỉ.

Thấy Mặc Văn ngoan ngoãn hấp thu viên tinh hạch kia, Vu Lam lúc này mới cười híp mắt xoay mình tiến vào trong ngực của Mặc Văn, duỗi duỗi cánh tay duỗi duỗi cái chân làm nũng.

Viên tinh hạch này không phải là cô không ăn, mà là cô thực sự không thể ăn, khoảng thời gian này trong thân thể cô năng lượng đã dần dần tới gần với

bão hòa, viên tinh hạch cấp ba này vừa xuống bụng phòng chừng chỉ tạo thành tổn thương hủy diệt cho thân thể của cô.

Cô bây giờ dù sao cũng chỉ là một con Zombie nhỏ cấp năm thôi, ngay cả level 2 cũng chưa tới.

Từ trong tay Mặc Văn lấy đi viên tinh hạch đã không còn năng lượng, Vu Lam thấy chơi rất khá cảm trong tay ném lung tung.

Tinh hạch cấp ba màu sắc rất đẹp, toàn thân trong suốt, lại chiếu sáng mờ mờ còn có thể nhìn thấy một vòng ánh sáng rực rỡ. Nhưng khi đã bị hấp thu xong năng lượng, tinh hạch liền biến thành một viên đen như mực, Vu Lam chơi đùa trong chốc lát là không hứng thú gì nữa, đem tinh hạch ném ra ngoài cửa sổ.

“Lam Lam...” Mặc Văn như là cười, thanh âm của hắn có nhuộm chút ít lười biếng, nghe vào rất thoải mái, “Anh có thể phải ngủ một lát thôi.”

Năng lượng tinh thuần tinh hạch cấp ba đã bắt đầu tôi luyện sức mạnh của Mặc Văn, hắn sụp mắt xuống, con buồn ngủ tập kích không chịu nổi chế mà tới.

Nghe vậy Vu Lam xoay người, thời điểm vừa muốn làm bầm gì đó lại phát hiện Mặc Văn đã nhắm mắt lại hô hấp đều đặn, hiển nhiên là hắn đã ngủ thiếp đi rồi.

“Gào?”

Vu Lam lắc cái đầu, không hiểu Mặc Văn vì sao hiện tại lại buồn ngủ, trời bên ngoài rõ ràng vẫn còn sáng mà không phải sao?

Cẩn thận theo trong ngực Mặc Văn bò ra ngoài, cô nhìn thoáng qua người Mặc Văn nằm trên ghế sa lon có từng điểm từng điểm mộng. Cô kéo một cái tay áo của Mặc Văn muốn nói cho hắn cô còn chưa có ăn đồ ăn, nhưng mà bất kể kéo như thế nào cũng không thấy Mặc Văn tỉnh lại.

“A.”

Không có biện pháp, cô không thể làm gì khác hơn là xoay mình nhảy xuống ghế sa lon, leo đến trước ba lô sau lưng của Mặc Văn, tự mình lấy mấy viên tinh hạch nhét vào trong miệng.

Bắt quá ăn xong tinh hạch cô nhất thời cũng không có chuyện gì làm, có chút buồn chán đem xương đuôi sau nhô ra của mình nhún trở về, cô dứt khoát lại leo về trước người Mặc Văn, tìm một vị trí thoải mái nhắm mắt lại rúc thành một đoàn.

Mặc Văn ngủ một giấc rất an bình, trong giấc mộng hắn nhớ lại rất nhiều chuyện lúc trước.

Hắn nhớ đến thời điểm Vu Lam học năm thứ nhất đại học, hắn vẫn còn đang làm việc tại một công ty nước ngoài, mỗi ngày tan sở chuyện thứ nhất hắn làm chính là đi tới trường đại học của Vu Lam, tìm tới thân ảnh của cô chụp hình.

Tất cả hình đều được hắn coi như trân bảo, hắn mỗi lần về nhà chuyện thứ nhất hắn làm cũng chính là ngắm nhìn Vu Lam trong hình, đem dung nhan Vu Lam một lần lại một lần khắc ấn ở trong trí nhớ.

Có lúc hắn còn có thể đổi đi quần áo, mặc chút quần áo nhân nhả trà trộn vào lớp của Vu Lam, cùng nghe giảng với cô, cùng làm bút ký.

Cô nhìn tấm bảng đen, hắn thì cứ nhìn cô.

Nhưng mà ở đó là một xã hội pháp trị hắn không dám biểu lộ tâm ý của mình, bởi vì hắn rất rõ ràng bản thân nhất định sẽ đã thương cô.

Có lúc chẳng qua là nhìn hình Vu Lam hắn liền sẽ không nhịn được ý nghĩ muốn nhốt cô lại, làm nhục cô, để cho tất cả của cô đều thuộc về mình.

Hắn không thích Vu Lam hướng về phía người khác cười, không thích cô và người khác sống chung, như vậy Vu Lam sẽ làm cho hắn sinh ra ảo giác cô phải rời khỏi mình.

Từng có mấy lần ở thời điểm giết người hắn liền ảo tưởng Vu Lam vẫn theo bên cạnh hắn, cùng hắn hưởng thụ khoái cảm lúc giết người, nhưng thời điểm ý thức trở về hắn lại không nhịn được ra mồ hôi lạnh cả người vì loại ý nghĩ này.

Hắn không làm ra bất kỳ sự tình nào tổn thương Vu Lam, thậm chí đối với người thân cận của cô đều không hạ thủ được.

Hắn giống như thể một người ngu si mỗi ngày nhìn Hứa Kiệt Lâm vì cô lấy lòng, từ trường cấp 3 tới lúc cô học đại học, cho đến lúc cô đáp ứng Hứa Kiệt Lâm làm bạn gái hắn.

Nhìn nụ cười hạnh phúc của Vu Lam, khi đó hắn chỉ cảm thấy trái tim trống rỗng cái gì cũng bị mất.

Lúc ấy hắn liền muốn, dứt khoát đem Vu Lam nữ nhân này giết chết, hắn sẽ làm các biện pháp chống phân hủy giữ thân thể của cô, hoặc là có thể ăn cô vào trong bụng một miếng cũng không dư thừa.

Tự nhận là loại ý nghĩ này rất tốt, nhưng mà căn bản hắn không ra tay được.

Dù là hắn vĩnh viễn cũng không chiếm được cô.

Khi đó hắn đã cảm thấy, loại hèn yếu này nhất định sẽ hại chết mình.

Nhưng mà ngoài ý liệu là tận thế lại đến.

Tận thế tới rất đột ngột, một chút dấu hiệu cũng không có.

Lúc ấy hắn đang đi công tác ở thành phố “B”, thời điểm đang bàn công việc hợp tác, đồng nghiệp đột nhiên nổi lên căn đứn cổ của phiên dịch, phiên dịch máu tươi văng ra khắp nơi, nhuộm đỏ mặt bàn.

Lúc ấy ngay cả hắn cũng đều sửng sốt, nhưng mà hắn cũng là người phản ứng nhanh nhất, cầm bút trên bàn liền đâm xuyên não đồng nghiệp của mình, tiếp lấy... Giết toàn bộ người trong phòng họp.

Zombie cùng người không khác biệt, toàn bộ hắn đều giết sạch.

Hắn còn nhớ rõ khi đó máu me khắp người hắn, phản ứng đầu tiên của hắn chính là lấy điện thoại di động ra gọi cho Vu Lam một cuộc điện thoại.

Điện thoại thông, Vu Lam không biết hắn là ai, lại tuyệt vọng đang hướng hắn cầu cứu.

Khi đó hắn bỗng nhiên lại khóc, hắn hưng phấn cả người run rẩy, nước mắt lại không cầm được tuôn ra bên ngoài.

Thế giới bên ngoài đã rối loạn, Vu Lam bây giờ rốt cuộc có thể quang minh chính đại thuộc về hắn, lần này chuyện gì cũng không có thể tách bọn họ ra được.

”Chờ anh.”

Hắn vội vã nói hai chữ này, sau đó liền chạy về phía sân bay.

Nhưng mà sợ kỳ tận thế bắt kẻ là sân bay, trạm xe lửa hay xe hơi đã hoàn toàn loạn thành một đoàn. Chính phủ cao tầng chia lìa băng liệt, toàn bộ Hoa Quốc vô số người tử thương như địa ngục nhân gian.

Không có ai ra mặt quản lý, không có ai duy trì trật tự, bạo dân cùng Zombie đem một thành phố thật tốt làm cho hồng bét.

Nam bắc bộ hoàn toàn cắt ra, Zombie trải khắp tầm mắt, dị thực mọc tràn lan khắp nơi, thú biến dị tùy ý có thể thấy, hắn căn bản không thể quay về.

Lòng hắn như lửa đốt, lại chỉ có thể căm ghét mình vô lực.

Nghĩ trăm phương ngàn kế đồng thời hỏi dò tin tức Vu Lam, hắn tạm thời ở lại nam bộ liều mạng phát triển thế lực, tăng cường thực lực, rốt cuộc chờ đến ngày trở lại bắc bộ.

Ngày trở lại bên cạnh Lam Lam.

“Cũng còn tốt.” ý thức trở về, Mặc Văn mờ mắt, trông mắt nhìn trong ngực cái đầu nhỏ kia ôn nhu cười nói, “Em bây giờ không phải là một giấc mơ, em là thuộc về anh.”

“Ngao ô.” Vu Lam tròn to hai mắt hừ hừ.

Mặc Văn lần này ngủ mất ba ngày, lúc tỉnh lại Vu Lam đã đem tinh hạch trong ba lô hắn ăn sạch sẽ rồi.

Cô lúc này đang úy khuất lắc cánh tay Mặc Văn, theo trong cổ họng phát ra âm thanh đối bụng “Ô ô”.

Bây giờ Vu Lam khẩu vị càng ngày càng lớn, mỗi ngày yêu cầu thu lấy tinh hạch cũng càng ngày càng nhiều.

“Lam Lam...” hắn có chút đau đầu ngồi dậy, ôm lấy Vu Lam nhéo một cái lên mũi của cô, thấy cô đánh hai cái nhảy mũi không khỏi cười nói, “Anh nếu không thể tỉnh lại em có phải hay không sẽ chết đói?”

“Ngao ô!” vừa thấy Mặc Văn tỉnh Vu Lam rất sung sướng ôm cổ của hắn, sau đó đưa tay ra muốn tinh hạch, mắt ti hí lờ lờ về mặt mong đợi.

Bạn đang đọc truyện *Thuyết Tiến Hóa Khi Bạn Gái Tôi Là Zoombie* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Mang cô ra ngoài ăn tinh hạch

Xoa xoa đầu Vu Lam, hấn bắt đắ dĩ lắ đầu, đứng dậy hai cái liền mặc xong quần áo. Hấn bây giờ không thể biến ra tinh hạch được, chỉ có thể tiếp tục như dĩ vãng dĩ săn giết Zombie.

Bây giờ thực lực của hấn khi được hấp thụ viên tinh hạch cấp ba kia đã trợ giúp hấn, thuận lợi tiến vào giai thành cấp ba của cấp mười ba, cho dù ngủ say mấy ngày nay một giọt nước không vào thân thể, hấn cũng không có cảm thấy không thoải mái.

Quả nhiên thực lực cấp ba và thực lực cấp hai hoàn toàn khác nhau một trời một vực.

“Cảm ơn tinh hạch của em.” hôn nhẹ gò má Vu Lam, hấn ôn nhu đưa tay ra vòng lấy eo nhỏ gầy của cô, đem cô vững vàng ôm trong ngực mình.

Vu Lam đợi nửa ngày vẫn là không có thấy Mặc Văn lấy ra tinh hạch, cô đưa tay liền kéo tay áo Mặc Văn, chỉ chỉ miệng của mình “Ngao ô” một tiếng.

Cô đói, cô muốn ăn đồ ăn.

Nhìn bộ dáng Vu Lam đói, lại thêm cô làm bộ đáng thương nữa, Mặc Văn đau lòng vuốt ve sau lưng cô, âm thầm tự trách trước khi ngủ mê không có chứa đầy đủ tinh hạch cho cô.

“Lam Lam, trên tay anh bây giờ không có tinh hạch, em ngoan ngoãn ở nhà chờ, anh lập tức mang tinh hạch trở lại cho em.”

Nói xong Mặc Văn liền đem Vu Lam đặt ở trên ghế sa lon, thuận tiện xoa đầu có chút rối bời của cô xoay người chuẩn bị ra ngoài.

Vu Lam vừa thấy Mặc Văn không cho cô tinh hạch còn muốn bỏ lại cô đi, lập tức giận dữ, nghiêng đầu qua rất hung dữ gào một tiếng, thòi điểm Mặc Văn không có phản ứng kịp nhào tới ôm lấy đầu của hấn, sống chết cũng không chịu thả ra.

“... Lam Lam.” Mặc Văn đầu nhất trọng, hấn rất bắt đắ dĩ giang tay kéo Vu Lam, rất sợ cô bị rơi xuống.

“Gào khóc gào khóc gào!” Vu Lam ngược đầu từng chuỗi âm thanh khóc quý, rất nghiêm túc tố cáo hành động đáng ghét của Mặc Văn làm cô phải chết đói.

“Anh rất nhanh sẽ trở về...” Mặc Văn thấp giọng nói lời giải thích rõ, lời muốn nói còn chưa nói hết Vu Lam liền thoáng cái mềm nhũn ra, nhào vào trong ngực hấn đôi mắt ngập nước nhìn hấn.

“Ô ô ——”

Ngươi có thể đi ra ngoài, nhưng mà phải cùng đem theo ta a.

“Lam Lam, bên ngoài rất nguy hiểm.” Mặc Văn vừa thấy điệu bộ này của Vu Lam cũng biết cô muốn đi theo mình ra ngoài, liền có chút không đồng ý lắ đầu. Vu Lam đầu tiên là bị Zombie level 2 dễ mất tới, sau đó lại bị Zombie level 3 dễ mất tới, hấn bây giờ còn không nắm chắc được nguyên nhân, tự nhiên cũng không muốn mang theo Vu Lam ra ngoài mạo hiểm.

Nhưng mà lời hấn cự tuyệt còn không ra khỏi miệng Vu Lam liền “Chụt” hôn mặt hấn hai cái.

“...” Mặc Văn trong bụng có trăm ngàn cái lý do không muốn để cho Vu Lam ra ngoài, thoáng cái liền không thể nói ra miệng.

“Chụt.” Vu Lam lại hôn hấn một cái nữa, miệng làm bộ đáng thương hề hề nắm cổ áo của hấn.

“Được được được.” Mặc Văn lập tức nhận lời, hấn ôm lấy Vu Lam liền đi ra cửa. Trên mặt có chút ít nóng lên, trái tim cũng giống như ăn thuốc hưng phấn nhảy kịch liệt.

Thôi, có hấn che chở Vu Lam cũng sẽ không xảy ra chuyện gì.

Vu Lam nằm trong ngực hấn đắ ý nghe tiếng tim đập của hấn, trên mặt cương cứng lộ ra một nụ cười thật to.

Đi ra sau tòa nhà, Mặc Văn liền đem Vu Lam dễ xuống, hấn vỗ bả vai Vu Lam một cái nhẹ giọng dặn dò, “Lam Lam, em ở nơi này ngoan ngoãn ngồi không nên chạy loạn, anh đi giết Zombie, sau đó lấy được tinh hạch liền cho em ăn có được hay không.”

“Gào.” Vu Lam bởi vì có thể ra ngoài mà hưng phấn hết nhìn đông tới nhìn tây, cũng nghe không hiểu Mặc Văn nói cái gì đó, mở đôi mắt tròn xoe liền rống lớn một tiếng.

Cô bây giờ ánh mắt vẫn là hỗn độn một mảnh, nhưng mà con mắt trung ương nhất lại mơ hồ xuất hiện một tầng màu sắc hơi sâu đích thực là con người.

Nếu như nói cô trước kia, ánh mắt giống như là mỏng thượng một tầng đục ngầu sương trắng ngăn cản tầm mắt, như vậy hiện tại ánh mắt đã vạch trần tầng sương mù kia hơn nữa có tiêu cự yếu ớt.

Nhìn chòng chọc ánh mắt Vu Lam một hồi Mặc Văn chỉ cảm thấy tâm tình thật tốt, hấn xoay người hướng thân đi tới tiểu khu trung ương, chỉ vì cái bộ phận tiểu khu trung ương này có rất nhiều Zombie.

Nhưng mà còn không đợi hấn lấy ra dao găm, một đạo thân ảnh nho nhỏ thật nhanh theo bên người hấn chọt lóe lên, trong chớp mắt liền găm to đụng

ngã một con Zombie.

“Lam Lam! ” Mặc Văn sững sờ, thời điểm đợi nhìn thấy rõ thân ảnh kia là Vu Lam đầu hấn trong nháy mắt có lỗ hồng, cả người trực tiếp xông lên đuổi kịp Vu Lam vẫn còn đang cắn xé đầu Zombie.

Thời điểm Vu Lam bị Mặc Văn chop lại, trong tay trong miệng cô còn ngậm một miếng da thịt từ trên đầu Zombie xé xuống, cô phi phi hai cái nhổ ra thịt trong miệng sau đó mới móc viên tinh hạch ra liền nhét vào trong miệng.

Lại nhìn một chút con Zombie mới vừa rồi bị cô công kích, cơ bản cả cái đầu kia đều bị xé xuống.

Mặc Văn cau mày nhìn Vu Lam đem cái tinh hạch bản thủ kia nhét vào trong miệng, không nói hai lời hấn vội vàng đưa tay chặn lại, lau sạch vụn đục phía trên mới đưa trở về cho Vu Lam

“Lam Lam, từ trong thân thể chúng mọc ra tinh hạch quá bẩn, anh sẽ lau cho em, không chút tạp chất mới ăn được.”

Vừa nói Mặc Văn còn vừa lau miệng cho Vu Lam, vẻ mặt ôn nhu nhưng mà ánh mắt lại rất sắc bén, “Cho nên về sau chỉ cho phép em ăn tinh hạch anh đưa cho em, nghe chưa?”

“A. ” bị Mặc Văn nhìn chằm chằm làm cô co rúm lại, Vu Lam chép miệng về mặt vô tội.

Mặc Văn không coi ai ra gì chỉ bận tâm Vu Lam, Zombie cũng sẽ không cho bọn họ thời gian nhu tình mật ý. Bọn chúng từng cái gặm nhẹ liền nhào tới, bởi vì số lượng khổng lồ nhìn sang một cái còn rất có khí thế.

Mặc Văn thấy hai mắt Vu Lam sáng lên hưng phấn, cảnh cáo vỗ nhẹ đầu cô một chút mới cầm chùy thủ lên trực tiếp vọt vào trong bầy Zombie.

Bị Mặc Văn cảnh cáo Vu Lam rất biết điều ngồi ngay tại chỗ, đôi mắt cô nhìn Mặc Văn ở bên trong bầy Zombie giơ tay chém xuống, hưng phấn nước miếng đều chảy xuống cả.

Cô càng xem càng thích đồ chơi ...

Vui thích nhìn những con Zombie kia bị dao găm của Mặc Văn chém xuống một phát là chúng đi đòi nhà ma, con mắt đục ngầu của Vu Lam mơ hồ dính vào hào quang.

Cô chú ý tới chung quanh có mấy con Zombie lạc đàn lúc đó trong lòng cô có chút ít rục rịch, nhưng mà vừa nghĩ tới bộ dáng Mặc Văn mới vừa rồi uy hiếp cô, cô lập tức nhịn đi.

Mở to hai mắt nhìn mấy con Zombie chú ý tới cô, Vu Lam nháy mắt mấy cái, đưa tay vẫy vẫy, muốn chúng nó nhích lại gần mình.

Mau tới đây nha, nếu không ta làm sao ăn tinh hạch của các người.

Có một con Zombie tựa hồ bị ánh mắt Vu Lam hấp dẫn, nó gặm nhẹ một tiếng liền nhào tới, một giây kế tiếp miệng với cằm của nó liền bị hung hăng kéo xuống, sau đó cả người đều bị Vu Lam ôm vào trong lòng.

Vu Lam cái miệng liền muốn cắn đứt cổ của con Zombie này, nhưng rất nhanh thì giống như là nghĩ tới điều gì vội vàng ngậm miệng lại.

Ừ... Đồ chơi của cô thật giống như là không thích cô dùng miệng cắn.

Trực tiếp đem tay vụn vào trong đầu Zombie chính xác móc ra tinh hạch, thời điểm Mặc Văn không chú ý, cô liền đem viên tinh hạch kia thoáng cái vút vào trong miệng.

Cô “Cọt kẹt ” nhai vui vẻ, mặt của Mặc Văn lại là mây đen giăng đầy.

Hắn chính là bị Zombie ba tầng trong ba tầng ngoài bao vây nhưng tầm mắt cũng không có một khắc rời khỏi Vu Lam, cho nên thời điểm khi nhìn thấy Vu Lam đem Zombie ôm vào trong ngực hắn cũng đã tối mắt, sau đó nhìn thấy Vu Lam không nghe lời lại ăn tinh hạch dơ bẩn, kiên nhẫn sau cùng của hắn cũng mất hết.

Trực tiếp sử dụng dị năng đem Zombie chung quanh toàn bộ bao phủ ở bên trong, nương theo không khí ngưng kết cảm giác, Mặc Văn đập những thứ Zombie bị xoắn thành máu này chậm bước ra ngoài.

Mặc Văn bây giờ là dị năng cấp ba lực sát thương cùng lực sát thương của cấp hai đã hoàn toàn không cùng đẳng cấp, nhưng mà đối với nhu cầu thức ăn sẽ tăng cường không ít.

Bạn đang đọc truyện *Thuyết Tiến Hóa Khi Bạn Gái Tôi Là Zombbie* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Không thích có người sống xung quanh bọn họ

“Gào.”

Nhảy hai cái liền nhào tới trong ngực Mặc Văn, hai con mắt Vu Lam đều hết sạch mọo hiểm, đầy sóng như nước toàn bộ sùng bái đều bày ở trên mặt.

Bị ánh mắt Vu Lam nhìn như thế, Mặc Văn tâm tình thoáng cái lại khá hơn, hần lợ đặng câu môi dưới, lại vẫn không có quên “Sự tích ” Vu Lam ăn trộm tinh hạch đưa tay liền bóp mũi cô một chút.

“Không nghe lời đúng không?” hần cố ý nghiêm mặt nói.

Thật ra thì lúc Mặc Văn càng ôn nhu sẽ càng nguy hiểm, hần hiện tại như vậy đối với Vu Lam xụ mặt ngược lại cô hoàn toàn không sợ hần. Cô ôm cổ của Mặc Văn, trong miệng “Huyền thuyên ” quý kêu một trận cũng không biết muốn biểu đạt cái gì.

Nhìn Vu Lam giả ngây giả ngô, Mặc Văn khẽ thở dài cúi người lau miệng cho cô.

“Lam Lam, em phải biết những thứ trên người Zombie có rất nhiều bệnh khuẩn, anh không hy vọng em cũng nhiễm phải.”

“Ngao ô. ” Vu Lam nũng nịu cọ xát bả vai của hần, khôn khéo nhìn hần, tựa hồ là đáp ứng hần về sau sẽ ngoan ngoãn.

Vu Lam như vậy làm cho trái tim Mặc Văn đều hóa thành nước, hần cúi người hôn một cái lên trán của cô, ánh mắt ôn nhu như nước.

Đang lúc này trong một đường hẻm bỗng nhiên vọt ra một nam hài tử mười một mười hai tuổi, hần khiếp sợ nhìn Mặc Văn cùng Vu Lam chuyển động cùng nhau, ngay cả trong miệng muốn nói cầu cứu đều nghẹn lại trong cổ họng không nói ra được.

Người đàn ông này lại đang hôn một con Zombie?!

Vu Lam không chịu không chế nghiêng đầu nhìn sang, khí tức trên người nhân loại này làm cho trong dạ dày của cô một trận khát vọng. Cô kiểm chế xuống loại dục vọng này, đem đầu chôn ở trong ngực Mặc Văn.

Thấy phản ứng của Vu Lam, Mặc Văn cũng biết cô lại đang kiểm chế khát vọng của mình đối với thịt nhân loại, mắt nhàn nhạt nhìn lướt qua cái nam hài tử làm cho Vu Lam khó chịu, đáy mắt hần sát ý không hề che giấu phun ra ngoài.

Cái thằng bé trai kia trực tiếp bị dọa đến xụi xuống trên đất, run thành một đoàn.

Thấy Mặc Văn không có ý định động thủ, nó liền lẩn một vòng hướng bên ngoài tiểu khu chạy, ngay cả muốn khóc cũng không kịp.

Nghiêng đầu liếc nhìn nam hài chạy đến đường hẻm, lãnh ngạnh trên mặt Mặc Văn chậm rãi tràn ra một nụ cười âm áp, dưới ánh mắt trời thoát nhìn rất âm áp.

Nhưng mà nếu như nhìn kỹ sẽ cảm giác được một loại lạnh lẽo đến thấu xương như bị ác ma để mắt tới.

Vu Lam sau khi thằng bé trai chạy đi mới ngẩng đầu lên, nho nhỏ mếu máo sau đó giống như là leo cây leo đến trên lưng Mặc Văn, chỗ xương đuôi nhỏ không chịu không chế đột xuất nhô ra bên ngoài một chút.

Mặc Văn chỉ cảm thấy sau lưng bỗng nặng, liền dành ra một cái tay đỡ cô, xoay người bắt đầu nhặt tinh hạch đầy đất.

Chờ lúc hai người bọn họ trở về mặt trời đều đã lên cao, Mặc Văn cho Vu Lam ăn no sau mới đem cô trở mình, nhìn chằm chằm chỗ xương đuôi kia, một khối đen nhánh nhô ra cau mày.

Hần mới vừa rồi liền phát hiện, cái này đột nhiên nhô ra chiều dài dường như càng ngày càng dài, quả nhiên... Lam Lam của hần là dự định mọc một cái đuôi.

Suy nghĩ một chút Zombie cấp mười hai lúc trước cùng mình chiến đấu qua, Mặc Văn không thể phủ nhận cái đuôi ở trên người Zombie lực sát thương rất lớn.

Bất quá nghĩ đến nơi này Mặc Văn lại nghĩ tới một chuyện khác.

“Lam Lam, em vì sao lại bị các Zombie khác chú ý tới?” theo lý mà nói giữa Zombie đồng cấp thì sẽ không công kích lẫn nhau, chỉ có Zombie cao cấp mới có thể để mắt tới Zombie cấp thấp.

Nhưng mà mới vừa rồi những con Zombie bình thường kia dường như cũng có ý đã kích Vu Lam, hơn nữa Vu Lam giết các Zombie khác cũng không có chút nào nương tay.

Còn có ban đầu những con Zombie level 3 đã kích Vu Lam cũng có vấn đề, thông thường mà nói trong mắt Zombie trước nhất thấy là loài người, thứ yếu mới sẽ chọn đá kích Zombie so với bọn hần có cấp thấp hơn, nhưng mà hai con Zombie kia rõ ràng là hướng về phía Vu Lam.

“Gào?” Vu Lam cắn một cái đầu ngón tay của mình, không hiểu Mặc Văn đang đối với cô nói cái gì, dứt khoát trực tiếp lộ ra một cái nụ cười thật to.

Cô sớm liền phát hiện chỉ cần cô cười như vậy một tiếng, Mặc Văn tuyệt đối sẽ không lại khi dễ cô nữa.

“Thật không có cách bắt em.” Mặc Văn quả nhiên không hỏi nữa, hần lắc đầu một cái, cũng không hi vọng có thể từ Vu Lam lấy được câu trả lời.

Từ trong ba lô đeo lưng lấy ra một tảng bánh bích quy lớn nhét vào trong miệng, hần tự tay vây khốn Vu Lam nhào tới cướp thức ăn của hần, ôn hòa néo một cái lên mũi của cô.

“Ngoan ngoãn, không cho phép ăn.”

Đi tới trước cửa sổ nhìn ra ngoài, phát hiện cư xá mới vừa bị hần tru diệt xong lại bắt đầu từ từ tụ tập lại Zombie nữa.

Nhanh như vậy Zombie liền bắt đầu tụ tập lại... Một khối này rốt cuộc có bao nhiêu người trốn ở chỗ này?

Vừa nghĩ tới thế giới hai người của hần và Vu Lam sẽ có người ngoài quấy rầy Mặc Văn đã cảm thấy một loại phiền não không cảm được dâng lên, thật lâu mới bình tĩnh lại dấu hiệu dục vọng máu tanh ngất đầu.

Nhẹ nhàng hoạt động hai ngón tay thon dài, Mặc Văn chỉ cảm thấy nơi này không cần thiết có người có thể tiếp tục sống.

“Ngao ô.”

Vu Lam rống lên hai tiếng thấy Mặc Văn còn chưa để ý tới mình không khỏi hạ thấp thanh âm ôn nhu lại gọi hần một lần, vẫn là không nghĩ đến Mặc Văn vẫn không có chú ý tới cô. Không vui theo dưới cánh tay Mặc Văn vùng vẫy đi ra ngoài, nhào tới trên ghế sa lon ôm chân mình rúc thành một đoàn.

“Thế nào?” Mặc Văn cuối cùng tỉnh hồn, nhìn bộ dáng Vu Lam phẫn uất không khỏi cười nói.

Cô bây giờ ủy khuất bẹp cái miệng, tròng mắt lạnh mục đích là không nhìn hần.

“Gào!” người lại dám không để ý tới ta!

Vu Lam hung hăng nghiêng đầu qua, thiếu chút nữa đem đầu ngất 180° rồi.

Vội vàng đem đầu Vu Lam xoay trở lại, Mặc Văn mặc dù không biết thế nào nhưng mà vẫn ôm lấy cô xoa xoa dịu dịu nói, “Anh sai rồi, không nên tức giận nữa có được hay không?”

Mặc dù Mặc Văn cũng không biết hần rốt cuộc phạm lỗi gì, nhưng thái độ nhận sai cực kỳ tốt đẹp.

Vu Lam lúc này mới nguyện ý phản ứng với hần, trên mặt ủy khuất quét một cái mắt sạch, ôm lấy đầu của hần liền gặm.

Mặc Văn cũng để tùy cô.

Đến buổi tối dịu Vu Lam đi ngủ, hần đi tới trước cửa sổ trầm ngâm trong chốc lát, nhìn chòng chọc Zombie sinh động ban đêm một hồi, xoay người mở ra cánh cửa đi ra ngoài.

Trong lúc ở chỗ này Vu Lam một mực ngủ rất say sưa, ngay cả mí mắt đều không động một cái.

Mặc Văn đi thật nhanh xuống lầu, không tiếng động giải quyết hai con Zombie du đang, lắc người một cái liền vọt đến trước đường hẻm mà nam hài tử chạy ra lúc sáng.

Cái đường hẻm này là giữa khe hở hai tòa nhà, có chừng một thước chiều rộng.

Mà đi vào sau đường hẻm Mặc Văn mới chú ý tới phần dưới cũng chỉ có một bức tường, hần thử nghiên cứu một chút cũng không nhìn ra đầu mối gì từ trên tường.

Nhưng đường nơi này tuyệt đối khác biệt, bởi vì nam hài tử không có khả năng là đi qua tường chạy tới.

Tròng mắt quan sát một chút trên đất tấm gạch chính tề, Mặc Văn hơi hơi câu môi, chợt xoay mình nhẹ nhàng rơi vào đầu tường núp vào.

Trên đất có mấy tấm gạch chính tề đột nhiên từ dưới xóc lên chui lên, bọn họ chặt chẽ ở chung một chỗ, không có chút nào tán lác.

Ngay sau đó từ bên trong chui ra hai cái bóng đen.

“Tiểu tử Tường Lạc kia lá gan thật không nhỏ.” một vệt bóng đen khom lưng khép lại tấm gạch trên đất, súng trong tay đung tới trên mặt đất còn phát ra một tiếng va chạm thanh thúy, “Đám từ trên tay bích K đại nhân chạy trốn.”

Bạn đang đọc truyện *Thuyết Tiến Hóa Khi Bạn Gái Tôi Là Zoombie* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Cách hỏi cung tàn nhẫn của Mặc Văn

Bích K? Mặc Văn nghe được cái tên này trên mặt không biểu cảm gì, trong lòng lại âm thầm nhủ lòng mảy.

Hoa Quốc bây giờ ngoại trừ phía bắc, nam bộ cùng với tiếp nhận thành, ba thế lực này nổi trên mặt, còn có hai thế lực bí ẩn, một cái được gọi là Muốn Minh, ngoại trừ người Muốn Minh mới biết vị trí tọa lạc của nó chứ không có bất kỳ người nào tìm được tổ chức đó bên trong thành, còn có một cái khác chính là Khu Không Người căn cứ Bạch Sứ.

Khu Không Người nằm trung gian giữa khu vực vùng đất tử vong và tiếp nhận thành, chung quanh khu vực này trải rộng, cũng không liên thông với thế lực nam bắc bộ, cũng không thể đến tiếp nhận thành cùng vùng đất tử vong, có thể nói là chỗ hoàn toàn bị ngăn cách.

Trong thời gian một năm tận thế, cơ hồ tất cả mọi người đều cho là cái địa phương kia không còn người nào tồn tại, mới đặt tên là Khu Không Người.

Cho đến khi căn cứ Bạch Sứ bởi vì trùng hợp bại lộ ở trong mắt thế nhân, bọn họ mới biết nguyên lai Khu Không Người bên trong còn có một cái thế lực bí mật tồn tại.

Mọi người đối với căn cứ Bạch Sứ không biết rõ cho lắm, chỉ biết bên trong ngoại trừ thủ lĩnh được gọi là “Người hề” còn lại có bốn người cán bộ cao tầng được phân biệt gọi là “Hong đào K” “Hoa mai K” “Khởi lập phương K” cùng “Bích K”.

Bây giờ hắn ở bên trong vùng đất tử vong này phát hiện Bích K, không thể không nói chuyện này thật đúng là một cái kinh hi.

“Ta ngược lại rất bội phục nó.” một cái bóng đen khác như là thở dài nói, “Nó lại có thể từ nơi này chạy đi, lúc trước thật đúng là coi thường nó.”

Bóng đen đang nói chuyện kêu là Lục Nhân Bình, chỗ trán của hắn có một vết thương đao sâu khắc thấy cả xương, thần sắc trên mặt cũng rất âm trầm, “Suy nghĩ một chút lúc trước tiểu tử kia lấy lòng chúng ta, bây giờ nhìn lại là nó sớm đã có dự tính.”

Một vết bóng đen khác lắc đầu một cái, bụng súng lên an tĩnh đi ra ngoài, “Thật là không hiểu, có thể làm thủ hạ cho đại nhân... Chuyện vinh dự như vậy nó tại sao còn muốn chạy trốn.”

“Đầu óc có bệnh.” Lục Nhân Bình hừ lạnh nói.

“Trong mắt người nào chúng ta đều có bệnh, được rồi, đừng quên nhiệm vụ.”

“Nhiệm vụ ta đương nhiên sẽ không quên.” Lục Nhân Bình dán súng tránh được tầm mắt của một con Zombie, nguy hiểm hít một hơi, “Vân Phàm, người cảm thấy người sáng nay đem toàn bộ những con Zombie kia giải quyết hết là người nào?”

“Có thể đem Zombie chúng ta đem ra che giấu tai mắt người khác toàn bộ đều giải quyết hết, ta cảm thấy sẽ không phải chỉ là một người làm.” Vân Phàm đồng dạng cảnh giác tránh được tầm mắt của mấy con Zombie, sau lưng dán vào miệng vách tường tại đường hẻm đẩy ra cửa sổ một căn phòng ở lầu một, hai người chui vào.

“Có thể.”

Lục Nhân Bình gật đầu, thời điểm vừa muốn nhắc chân đi theo sau lưng Vân Phàm trước mắt hàn quang lóe lên, một cây chủy thủ trực tiếp ngăn trở nửa cái cổ họng của hắn.

Đầu hắn mất trọng lực hướng về sau rơi xuống, ý thức cuối cùng của hắn chỉ có thấy được rõ ràng một cái khớp xương tay, ngay cả người giết hắn là ai cũng không biết.

Mặc Văn không tiếng động xoay mình vào phòng, tựa như cười mà không phải cười nghịch dao găm trong tay. Vân Phàm còn không có nhận ra được dị thường tiếp tục nói, “Tóm lại chúng ta lần này chính là muốn đi tìm những thứ người đột nhiên nhô ra này, bất luận như thế nào, nơi này đều không thể bị bại lộ.”

Thấy cả một buổi chiều không có người đáp lời, Vân Phàm lúc này mới phát giác không đúng, nhưng mà còn không đợi hắn quay đầu liền cảm thấy cổ áo căng thẳng, một trận quay cuồng trời đất, hắn chỉ biết cả người hắn bị nặng nề ném xuống đất, ngay cả phản kháng cũng không kịp.

“Thật là tấu xảo.” lưỡi dao chủy thủ sắc bén để ngang cổ của Vân Phàm, Mặc Văn đứng ở trước mặt Vân Phàm cười nói, “Ta chính là người ngươi muốn tìm.”

Vân Phàm trong nháy mắt tròn to hai mắt, hắn nuốt nước miếng, giữa cổ họng đột nhiên truyền tới một trận đau nhói.

“Chớ lộn xộn.” Mặc Văn nhìn dao găm đâm xuống rỉ ra mấy giọt máu, rất ôn nhu cười nói, “Cổ sẽ gãy mất.”

Thấy Mặc Văn cười làm cả người hấn phát lạnh, Vân Phàm trong lòng từng lần cường bách chính mình phải tỉnh táo lại, rất lâu mới khàn giọng nói, “Giết ta đối với ngươi không có lợi.”

Không có nói bất kỳ lời nói dư thừa nào, Vân Phàm vừa mở miệng liền bảo vệ tánh mạng.

Đối với cái loại người có dục vọng cầu sinh mạnh, Mặc Văn luôn luôn cảm thấy rất hứng thú, hai con ngươi màu mực từ từ khuếch trương mở ra, đen như mực rất là thâm người, “Nói một chút làm sao không tốt.”

Từ trong thanh âm bình thản của Mặc Văn, Vân Phàm cái gì đều nghe không hiểu, hấn trong bụng có chút bối rối, nhưng vẫn cắn răng nhắm mắt nói, “Đánh chó còn phải xem mặt chủ nhân, thủ lĩnh của ta, là Bích K cán bộ bên trong Bạch Sứ.”

“Phải không, thật là đáng sợ.” Mặc Văn dường như cười, nhưng trong giọng nói lại không có chút nụ cười nào, “Ừ... Nói thật, Bích K là thứ gì.”

Nghe ra trong giọng nói Mặc Văn không che giấu chút miệt thị nào, Vân Phàm chỉ cảm thấy sau lưng đều bị mồ hôi lạnh thấm ướt một tầng, hấn hoảng sợ nhìn chăm chú lên nam nhân ôn nhuận như ngọc trước mắt, trong lòng âm thầm hiểu lầm thân phận của hấn.

Người có thể sử dụng loại giọng nói này với ngài Bích K, ở thế giới này bây giờ chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

“Nói một chút, các ngươi ở nơi này là làm gì.” Mặc Văn lười cùng Vân Phàm giả bộ ngớ ngẩn, hấn trực tiếp nâng dao găm lên cắt đứt tay Vân Phàm đang len lén cầm súng, sau đó để dao ở bên cổ họng hấn.

“Ngạch...” chỗ cổ tay truyền tới đau đớn làm cho Vân Phàm cắn chặt răng, hấn bây giờ đã hoàn toàn thấy rõ người đàn ông trước mặt này căn bản không phải là người chung đụng tốt.

Nhưng mà hấn rõ ràng hơn chỉ cần hấn tiết lộ bí mật của nơi này, trước mắt người đàn ông này không giết hấn, Bích K cũng tuyệt đối sẽ không để cho hấn chết từ từ. Trong lòng tuyệt vọng làm xong tâm lý chuẩn bị chịu chết, Vân Phàm cả người dâng lên khí thế heo chết không sợ bóng nước sôi, “Xin lỗi, đây là cơ mật, ngươi có thể giết ta, ta cái gì cũng sẽ không nói.”

Thấy Vân Phàm kiên định nhìn mình chằm chằm, Mặc Văn mặt không đổi sắc liền đưa tay ra đập lên nửa gò má trái của hấn, mang theo ngón cái có chút nặng đi lướt qua sống mũi Vân Phàm.

“Để cho ngươi mở miệng không nhất định phải giết ngươi.”

Hấn thấp giọng thờ dài nói, một giây kế tiếp Vân Phàm cảm giác thấy con mắt trái đau đớn một hồi, cảm giác đau đớn làm cho đầu óc của hấn một trận thiếu oxy, suýt nữa ngất xỉu. Cổ họng không biết bị cái dị vật gì chặn lại mà bắt đầu, hấn muốn la lên đều không phát ra được thanh âm nào.

Trong cổ họng tràn đầy mùi máu tanh, Vân Phàm muốn nôn ọe một tiếng, nhưng vẫn không biết là cái gì chặn lại miệng của hấn, chỉ nếm được miệng đầy mùi máu tanh.

Bóp nát con mắt Vân Phàm như bóp một trái cầu, ngón tay cái Mặc Văn nhiễm phải vết máu lại phát qua mắt phải Vân Phàm.

Vân Phàm đau cả người phát run, hấn nhắm thật chặt lại mắt phải không dám mở ra, lỗ tai lại càng bén nạy đứng lên.

“Ngươi nói, nếu không ta đem những thứ như lỗ tai, con ngươi, đầu lưỡi của ngươi toàn bộ đều cắt đi cho Zombie ăn, thế nào, không đủ thì ngươi còn có ngón tay, ngón chân, da thịt, nội tạng.” giọng nói ôn hòa nghe vào cực kỳ êm tai, nhưng mà nội dung lại làm cho người khác kinh sợ đến tuyệt vọng. “Ta sẽ dựa theo thứ tự từng bước từng bước tới, bảo đảm ngươi đến cuối cùng chỉ còn có một trái tim có thể nhảy lên.”

“Ồ ồ...” bị chặn cổ họng Vân Phàm đầu tiên là ngẩn ra, trực tiếp bị dọa sợ phát khóc, thật sự là sợ phát khóc, từng trận hơi lạnh thấu xương làm cho hấn chỉ cảm thấy được chết còn tốt hơn.

Trong miệng dị vật được lấy ra, hấn còn không kịp mở miệng khản cầu liền nghe thấy thanh âm của Mặc Văn, “Mùi vị bàn tay của mình như thế nào đây?”

Thứ mới vừa chặn lại miệng hấn chính là bàn tay hấn?!

“Tôi nói, tôi đều nói hết!” Vân Phàm run rẩy nói, lúc này để cho hấn nói tổ tông mười tám đời nhà hấn, hấn cũng đều nói.

Bạn đang đọc truyện *Thuyết Tiến Hóa Khi Bạn Gái Tôi Là Zoombie* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 31: Thoát được miệng sói thì rơi vào miệng hổ

“Nơi này, nơi này là căn cứ buôn bán dưới đất của Bạch Sứ, Bích K đại nhân là người quản lý nơi này!”

“Các người mua bán cái gì?” Mặc Văn từ trên cao nhìn xuống nhàn nhạt hỏi.

“Phụ nữ, còn có trẻ em!” Vân Phàm lúc này đại não đã chết, Mặc Văn hỏi cái gì hắn liền đáp cái đó.

“Vậy trong này phòng thủ như thế nào?”

“Toàn căn cứ buôn bán chỉ có ba cái cửa ra vào, một cái là nơi tôi mới vừa ra ngoài là cửa ra số 2, ngoài ra hai cái kia, một cái ở trong đường cống ngầm ở cửa lớn tiểu khu này, một cái ở bên ngoài bãi đỗ xe ngầm.” chỗ cô tay cùng hốc mắt mất máu quá nhiều làm cho Vân Phàm đã có chút ít mồm miệng không rõ, hắn thở mạnh, lời nói không được mạch lạc, “Mỗi cái, mỗi cửa vào đều có người canh giữ, bên trong toàn bộ đều lắp đặt thiết bị theo dõi không góc chết.”

Nghe phòng thủ còn rất nghiêm mật như vậy... Ngón tay cái Mặc Văn ở trong hốc mắt Vân Phàm xoay tròn một vòng, nhìn bộ dáng hắn phát run chột cười, hắn cảm thấy thú vị giết người lớn nhất, đó là có thể nhìn thấy bọn họ run rẩy đáng yêu như vậy.

“Người muốn tiếp tục sống sao?” đã biết được sự tình muốn biết, Mặc Văn nhẹ nhàng câu dẫn ra khéo môi, ôn hòa hỏi.

Vân Phàm ý thức đã mơ hồ thành một đoàn, hắn mơ mơ màng màng mở ra mắt phải, một đạo nước mắt đục ngầu liền tuôn ra ngoài.

“Muốn, van cầu ngài không nên giết tôi, tôi muốn tiếp tục sống, tôi muốn sống!”

“Thật có kiên cường a...” Mặc Văn không chút nào keo kiệt tán dương, sau đó đề dao găm một cái, nhìn cái lưỡi dao sắc bén kia một tác một tác vùi sâu vào cổ Vân Phàm.

Vân Phàm trong cổ họng phát ra âm thanh khí quản băng liệt trầm muộn, tiếp đến máu tươi trong nháy mắt liền văng ra.

Cho đến khi Vân Phàm không còn hơi thở nữa, Mặc Văn mới thỏa mãn thu hồi dao găm.

Hắn không thích giết người muốn được chết, chỉ thích cái loại người rõ ràng bị bức đến tuyệt cảnh vẫn còn muốn giãy giụa cầu sinh.

Bởi vì chỉ có loại người như vậy, giết sẽ có... Khoái cảm.

“Cám ơn người.” Mặc Văn trong đêm đen nhìn chăm chăm Vân Phàm nằm dưới đất cười nói, “Để cho ta chơi vui vẻ như vậy.”

Lúc Vu Lam tỉnh lại phát hiện Mặc Văn đang ngồi xổm ở bên trong phòng tắm giặt quần áo, cô nghiêng đầu một cái, ngửi thấy mùi máu tanh rất nồng nặc.

“Ngao ô.”

Cô ngồi dậy liền kêu.

Mặc Văn nghe Vu Lam đang gọi, hắn lập tức bỏ qua quần áo tràn đầy vết máu trong tay, lập tức đứng dậy đi tới.

Vừa thấy Mặc Văn tới cô liền vui vẻ mở ra đôi tay để cho hắn ôm cô.

Tiền tay xoa xoa tay còn ướt của mình, Mặc Văn cúi người liền đem cô ôm vào trong lòng.

“Làm sao rồi?” hắn ôn nhu hỏi, khéo miệng không tự chủ liền dính vào một nụ cười.

“Gào.” Vu Lam “Chết” hôn hắn một cái, sau đó đưa tay ra quán ở trước mặt Mặc Văn, mở ra đôi mắt chứa nước nhìn hắn.

Đói a, ta muốn ăn cơm!

Xoa xoa đầu nhỏ của Vu Lam, Mặc Văn lấy ra mấy chục viên tinh hạch lau sạch sẽ, liền từng viên một nuốt tới bên miệng Vu Lam, nhìn Vu Lam nhai vui thích, hắn không nhịn được liếc nhìn bên ngoài cửa sổ mặt trời vừa mới lên, trong lòng thoáng cái mềm nhũn ra.

Lúc trước chưa từng phát hiện, nguyên lai buổi sáng sớm là như vậy, làm cho người ta vui thích.

Vu Lam nhai tinh hạch, cẩn thận liếc nhìn phòng tắm tràn đầy mùi máu tanh, tiếp lấy không thèm để ý dời mắt nhào vào trong ngực Mặc Văn, lần nữa hôn hắn hai cái làm cho hắn đem sự chú ý để ở trên người mình.

Mà ở cùng một mảnh dưới ánh mặt trời, Tương Lạc chỉ cảm thấy lạnh cả người, lạnh sắp chết.

Nó phí hết tâm tư mới từ trong cái mảnh nhỏ “Địa Ngục” kia chạy ra, không nghĩ vừa ra tới liền gặp một người điên hôn Zombie!

Cái người điên kia thực lực rất mạnh, nếu như không phải là một người giống như bị bệnh thần kinh mà nói, nó nhất định sẽ xin giúp đỡ từ cái người điên

kia.

Cũng may cái người điên kia không có ý tứ muốn giết nó, để cho nó thuận lợi chạy trốn, nhưng mà chính nó đang phát sốt cao căn bản là không có cách thoát khỏi mảnh nhỏ vùng đất tử vong này.

Chung quanh khắp nơi đều là Zombie, nó đã tuyệt vọng.

Cách đó không xa bỗng nhiên truyền đến âm thanh đối thoại, Tường Lạc lắng nghe một chút, đứng lên đã nhìn thấy hướng chân trời hai người vừa trò chuyện vừa hướng tới chỗ này đi, lập tức hốc mắt nó liền ươn ướt.

Nó được cứu rồi!

“Xin cứu cứu tôi!” nó liều lĩnh xông ra ngoài, nhưng bởi vì thể lực chống đỡ không nổi mà vấp ngã trên đất.

“Ừ, có nhân loại a.” ánh mắt Túy Vô Dạ trong suốt mang theo chút ít nụ cười, hần sải bước, đi tới đỡ Tường Lạc dậy, quan tâm hỏi, “Người có khỏe không?”

“Xin cứu cứu tôi...” Tường Lạc giống như là bất được cọng rom cứu mạng, nó nhìn thấy nụ cười như ánh mặt trời của Túy Vô Dạ, chỉ cảm thấy lạnh giá trong trái tim đều tràn ngập ấm áp.

“Yên tâm đi, ta sẽ không trơ mắt nhìn người chết.” Túy Vô Dạ an ủi Tường Lạc, vội vàng ngẩng đầu hướng về phía Tu Tề nói, “Tu Tề, tiểu tử này bị sốt!”

“Có bệnh liền phải chữa trị sớm một chút.” Tu Tề nhìn chăm chăm Tường Lạc, mặt mũi còn non nớt, lộ ra một cái nụ cười âm lạnh, “Tiểu tử, người mấy tuổi?”

“Mười, mười hai.” bị Tu Tề nhìn cả người nó đều tê dại, Tường Lạc ngăn người đáp, nó nhìn hai người tắm dưới ánh mặt trời, rằng không biết tại sao một trận run lên.

Nghe được tuổi tác của Tường Lạc, Tu Tề thoát nhìn có chút thất vọng, hần sau khi liếc mắt từ trong túi đeo lưng lấy ra một túi áp súc bánh bích quy ném cho Túy Vô Dạ.

“Lớn hơn hai tuổi?” Túy Vô Dạ có chút nhạo báng nhìn Tu Tề cười, nói ra một câu làm cho Tường Lạc không biết đầu đuôi, sau mới lắc lắc đầu nói, “Người đưa ta bánh bích quy nó khẳng định không ăn được a, đưa nước cho ta.”

“Sao người không cho nó nước của người?” Tu Tề quay đầu lại lãnh đạm nói.

“A, cái này không được ta uống nước nhiều người uống nước ít.” Túy Vô Dạ tựa như cười mà không phải cười xoa xoa tóc Tường Lạc, sau đó từ trong ba lô của mình lấy ra một chai nước đưa tới, hữu thiện nói, “Người bây giờ đang sốt, trước uống nước đi.”

Tường Lạc cảm động đỏ cả vành mắt, nó run run uống hai ngụm liền không nữa uống nữa, cảm kích liền hướng về phía Túy Vô Dạ nói, “Cám ơn ngài, ngài thật là người tốt, tôi nhất định sẽ báo đáp ngài!”

“Người tốt?” Túy Vô Dạ nụ cười càng phát ra rực rỡ hơn, không có chút nào khiêm tốn nói, “Không sai, người ở gần ta đều nói ta như vậy.”

Nghe vậy Tường Lạc nhất thời cứng họng, nó ngượng ngùng cười cười không có nói tiếp.

“Ăn miếng áp súc bánh bích quy này lấp bao tử đi.” Túy Vô Dạ đem bánh bích quy trong tay đưa cho nó, cái hơi thở ấm áp quanh thân trong nháy mắt liền chữa khỏi cho Tường Lạc, “Người đã xảy ra chuyện gì, làm sao lại một mình ở trong Tam khu này?”

“Tôi là bị bắt tới...” Tường Lạc gãi đầu một cái nói, “Bọn họ bức bách tôi làm việc cho bọn họ, tôi không chịu, liền chạy trốn.”

“Như vậy a, hài tử đáng thương.” Túy Vô Dạ thở dài nói, “Ta gọi là Túy Vô Dạ, hơn người 11 tuổi, năm nay 23, người không ngại có thể gọi ta một tiếng, anh.”

“Tôi gọi là Tường Lạc...” Tường Lạc thấy vậy càng phát ra cảm kích nói, “Cám ơn anh.”

Tu Tề đứng ở một bên nhìn một màn hài hước này hơi không kiên nhẫn cau mày, hần sờ một chút hai cái ống khóa trên cánh tay, giường mắt lạnh lùng nhìn Túy Vô Dạ nói, “Chơi đã đi, chơi chán chúng ta cũng đi nhanh chút, còn phải đi tìm lão đại.”

“Biết rồi.” nhìn Tường Lạc giống như con chó nhỏ toàn tâm toàn ý tín nhiệm mình, Túy Vô Dạ đôi mắt giống như ánh thái dương nhỏ bỗng nhiên lóe lên tia sáng lạnh như băng, trên mặt nụ cười âm áp cũng thay đổi mùi vị, không chút nào che giấu ác ý vụn vặt.

Bạn đang đọc truyện *Thuyết Tiến Hóa Khi Bạn Gái Tôi Là Zombi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Bị đổ rất thảm

“Các người... Đang tìm người?” Tường Lạc nghe vậy có chút do dự ngẩng đầu lên nhìn về phía Tu Tề, đúng lúc không chú ý tới thay đổi của Túy Vô Dạ.

Tu Tề không để ý tới nó, bộ dáng không muốn nhiều lời, ngược lại Túy Vô Dạ lên tiếng nói, “Ừ, chúng ta đúng là đang tìm người.”

“người mà hai người tìm có đặc thù nào không?” Tường Lạc nhỏ giọng hỏi, thấy tầm mắt Tu Tề trong nháy mắt lạnh băng, nó vội vàng khoát tay áo nói, “Tôi không có ý gì khác, chính là tôi cũng ở Tam khu này một thời gian, nói không chừng gặp qua người mà hai người muốn tìm, tôi có thể giúp đỡ một tay.”

Nếu người mà gặp qua lão đại còn có thể từ trên tay hắn trốn được thì có quý rồi. Nghe lời này của Tường Lạc, Túy Vô Dạ trong lòng oán thầm, liếc mắt nhìn Tu Tề một cái, thấy hắn không phản ứng gì mới quay đầu cười nói, “Thì ra là như vậy, ừ... Người có thấy qua một người đàn ông tóc đen mắt đen, hắn nhìn qua có chút gầy yếu, da thịt không có huyết sắc, mỗi lúc nào cũng phát kim tựa như tím bầm, nhưng mà cả người vẫn rất đẹp trai hay không?”

Nghe Túy Vô Dạ miêu tả, Tường Lạc trong đầu chỉ hiện ra hình ảnh cái người điên tới ngày hôm qua đứng trong đêm đen, hắn cũng không thấy rõ mặt người điên kia, nhưng mà không biết tại sao cũng cảm giác thấy người Túy Vô Dạ nói là hắn.

“Người có từng thấy không?” thấy Tường Lạc lâm vào trầm tư cúi thấp đầu xuống, Túy Vô Dạ đưa tay nâng cằm của nó lên hỏi.

Ừ... Nếu mà nó đáp là không thì hắn liền vịn cổ của nó, lấy máu uống cũng được, dù sao cũng phải đem nước nó mới uống vào bụng lấy trở về mới tốt.

Nghĩ tới đây hắn không khỏi lè lưỡi liếm liếm khóe môi.

Tường Lạc bị hất cằm lên chỉ cảm thấy có chút không được tự nhiên, nhẹ nhàng nghiêng đầu sang chỗ khác, trong lòng của nó vô hình run lên.

“Các người tìm người kia, có phải hay không... người đó đối với Zombie có một ít đặc thù thích?” nó cup mắt xuống che đi đáy mắt sợ hãi đối với Mặc Văn, không có chú ý tới đáy mắt Túy Vô Dạ chợt lóe lên tia thất vọng.

“Đối với Zombie có đặc thù thích?” Tu Tề ngắt người, hắn nghĩ tới lời nói của Tứ Kha, trên mặt hiện lên một trận cổ quái.

Túy Vô Dạ hiển nhiên cũng nghĩ giống hắn, lập tức không nhịn được vỗ bắp đùi của mình cười lớn ha ha, làm Tường Lạc không hiểu gì nhìn hắn chăm chăm.

“Có đặc thù thích ha ha ha... Người nói một chút lão đại hắn đã làm gì?” chờ cười đủ rồi Túy Vô Dạ mới thờ không ra hơi tiếp tục hỏi, gương mặt hiếu kỳ.

Suy đoán từ lời nói trong miệng Túy Vô Dạ, lão đại mà hắn nhắc tới chính là cái người điên kia, Tường Lạc mím môi cúi đầu nói, “Tôi nhìn thấy hắn... Hắn đang hôn một con Zombie.”

“Hoặc, lão đại lần này quả nhiên tới đây thật!” Túy Vô Dạ thoáng cái khẳng định người trong lời nói của Tường Lạc chính là Mặc Văn, hắn cười tới nỗi trong đôi mắt chảy ra nước mắt, xoay người vỗ một cái lên bả vai đang run căn bản không dừng được của Tu Tề.

“Cái chuyện cười này của người cùng với sự thông minh của người thật thấp vượt quá mức bình thường.” Tu Tề lạnh lùng đẩy tay hắn ra, nhìn về phía Tường Lạc tay chân đang luống cuống nói, “Mang chúng ta đi tìm hắn.”

“Thật xin lỗi... tôi không muốn trở về...” Tường Lạc nguyên bản vẫn còn đang kinh ngạc phản ứng của hai người Túy Vô Dạ, nghe lời này của Tu Tề nó không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt. Cảm nhận được trên người Tu Tề trong nháy mắt khí tức lạnh như băng, nó đổi sắc mặt vội vàng chỉ phương hướng lúc nó tới nói, “Các người cứ đi theo hướng bên kia liền có thể nhìn thấy một cái cư xá, tôi chính là ở nơi đó gặp được người đàn ông mà hai người muốn tìm.”

“Ta nói, để cho người dẫn đường.” thấy Tường Lạc lại dám cự tuyệt bọn họ, Tu Tề lười nghe nó nói nhảm, tiến lên một bước không nói hai lời trực tiếp bóp cổ Tường Lạc, “Ta không thích nói lại lần thứ hai.”

“Ách, thật hung dữ.” Túy Vô Dạ nhìn đủ trò hay rồi, mới giả bộ làm người hiền lành vỗ bả vai Tu Tề ra hiệu cho hắn buông tay ra, “Tu Tề, người lại bóp mạnh như thế muốn đem nó bóp chết sao, đến lúc đó ta xem người đi đâu tìm được lão đại.”

Con người Tu Tề hơi co lại, nhưng mà lực đạo trên tay buông lỏng xuống không ít.

Liếc mắt nhìn Tường Lạc bị bóp đến nghẹn đỏ mặt ho khan mấy tiếng, ngã trên mặt đất, thân thể khó chịu làm cho nó thoáng cái đỏ cả vành mắt.

Nó thiếu chút nữa thì chết, thiếu chút nữa thì chết rồi!

“Xin lỗi a Tường Lạc, người này chính là tính tình cổ quái.” Túy Vô Dạ ngồi xổm xuống giúp Tường Lạc thuận thuận khí, hiền hòa nói, “Người lần này

giúp chúng ta dẫn đường một chút, người chúng ta muốn tìm thực sự rất quan trọng, vạn nhất đi nhầm đường sẽ không tốt đâu.”

Tường Lạc vẫn lắc đầu, nhưng lần này còn không đợi nó nói chuyện, lại nghe Túy Vô Dạ mở miệng, “Huống chi chúng ta phải đi tìm người, người nếu mà không dẫn đường cho chúng ta, chúng ta cũng chỉ có thể để một mình người ở nơi này, đến lúc đó... Sẽ phát sinh chuyện gì thì không thể nói trước được.”

Chú ý tới mặt mũi Tường Lạc có chút cứng ngắc, Túy Vô Dạ dừng một chút chợt cười quỷ dị một tiếng nói tiếp, “Người cũng không muốn, bị Zombie xé nát ăn tươi sống a.”

Không nghĩ tới Túy Vô Dạ lại dùng loại giọng nói nguy hiểm này nói chuyện cùng nó, Tường Lạc cắn chặt hàm răng, đột nhiên cảm giác được hai người trước mắt nó tuyệt đối không có thân thiện như vẻ bề ngoài.

Đĩ nhiên nó chẳng qua là cảm thấy bọn Túy Vô Dạ thoát nhìn không có hữu hảo, chứ làm sao nhìn ra được đây là hai người điên biến thái.

”Được, tôi dẫn đường cho các người.” Tường Lạc chỉ nghe âm thanh nó có chút phát run, xoa xoa cổ liền đứng dậy chạy vật đi về phía trước.

Thấy Tường Lạc thức thời như thế, sắc mặt Tu Tề mới khá hơn một chút, hần đi theo sau Tường Lạc, mặt không biểu tình gì.

Túy Vô Dạ không chịu nổi cảm giác yên lặng, hần đi lên trước vỗ một cái lên bả vai Tường Lạc, làm bộ dáng một đại ca nói, “Lúc này nghe người nói là từ chỗ nào đó trốn ra được, ta liền cảm thấy rất kỳ quái, có thể nói cho ta nghe một chút, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra không?”

Tường Lạc bước chân chậm đi một chút, nó hồi tưởng tình huống quản lý Bích K, lắc đầu một cái, cái gì cũng không chịu nói.

Túy Vô Dạ thấy vậy liền mở tay ra, đáy mắt đen nhánh không nhìn được lóe lên một đạo huyết sắc, trên mặt hần mắt tự nhiên co quắp một cái, hết sức tiếp tục duy trì hình tượng một thiếu niên cõi mờ.

”Ừ... Nói thật, người bây giờ tốt nhất vẫn là nên kể cho chúng ta một ít tin tức người biết đi, đến lúc đó nếu như có tình huống gì đột phát chúng ta cũng có thể chuẩn bị tâm lý một chút, thật ra thì ta cùng với người này...” hần né người chỉ chỉ Tu Tề, “Thật ra thì cũng là có chút ít thực lực, đến lúc đó mang theo người cùng tự bảo vệ mình cũng không thành vấn đề.”

Tựa hồ là bị Túy Vô Dạ thuyết phục, Tường Lạc cúi đầu tránh được một cây cột điện bị ngã, ở thời điểm Túy Vô Dạ cơ hồ hoàn toàn mất đi hết kiên nhẫn nó mới lên tiếng, “Người quản lý của tôi, là Bích K.”

“Bích K? Bạch Sứ Bích K?” Túy Vô Dạ trong sững sờ lặp lại, “Nơi này sao lại thế...”

Tu Tề thoát nhìn cũng có chút khó tin, nhưng mà hần nguy trang rất giỏi, biểu tình kinh ngạc trong nháy mắt liền ẩn đi mất.

“Chính là hần.” Tường Lạc khẳng định nói.

“Đây cũng là một tin tức không tồi... Các người làm những gì?” Túy Vô Dạ ngẩn ngời điều chỉnh biểu cảm, trở nên có chút hưng phấn hỏi.

Căn cứ Bạch Sứ ở một phương diện khác mà nói có thể tính là địch nhân của bọn họ, mà bây giờ lại vừa vận bị hần phát hiện chỗ thế lực của căn cứ Bạch Sứ ẩn nấp ở vùng đất tử vong này, sao có thể không làm cho hần hưng phấn được.

“Chúng tôi buôn bán trẻ em cùng phụ nữ.” Tường Lạc liếc mắt nói, “Đầu tiên là lừa gạt bán người bắt cóc trẻ em cùng phụ nữ đi lạc, sau khi góp nhặt đến nhân số nhất định. Những người này được xe hàng chở từ bốn phương tám hướng tới nơi này, đưa một lần ‘Hàng hóa’ đi. Tiếp lấy sẽ lại mang đi một ít trẻ em, phụ nữ đã thuần dưỡng đơn giản tiến hành bán tiếp.”

Bạn đang đọc truyện *Thuyết Tiến Hóa Khi Bạn Gái Tôi Là Zoombie* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Xung đột

“Bình thường bán đầu giá ở chỗ nào?” Túy Vô Dạ lại hỏi.

“Thế lực phía Bắc, thế lực Nam Bộ, tiếp nhận thành, thậm chí là nước ngoài, chúng tôi đều có căn cứ.” Tường Lạc nhìn Túy Vô Dạ một cái, dừng một chút mới nói tiếp, “Phụ nữ phần lớn đều bán tới hộp đêm và quầy rượu, trẻ em một ít sẽ lưu lạc làm nô bộc, một ít khác sẽ được một số người tốt có đặc thù ưa thích mang đi.”

Người tốt đặc thù ưa thích? Nghe vậy Túy Vô Dạ bỗng nhiên liếc Tu Tề đang ở sau lưng cười một cái nói, ”Ừ... Như đã nói qua, người lúc trước mua được hài tử không phải là từ nơi này tới chứ?”

“Ai biết.” Tu Tề thân nhiên nói, “Bất quá là có thể.”

Hắn mua hài từ ở chỗ chợ đen, bởi vì chợ đen không có người quản lý cố định, thật sự ở đó thứ gì cũng đều có bán, trên căn bản đồ vật giao dịch đều ở trong tối không thấy được ánh sáng.

“Nếu mà ngay cả người cũng mua đồ vật của bọn họ, vậy thì không thể không nói căn cứ Bạch Sứ này phạm vi buôn bán, quả thật rất rộng.” đáy mắt xẹt qua một đạo ám quang, Túy Vô Dạ né người lấy mu bàn tay vỗ xuống cánh tay Tu Tề, giễu cợt nói, “Như vậy thì ta thuận lợi hơn a, tùy tiện ở trong một cái hộp đêm nào đó kéo một nữ nhân là đủ rồi.”

“Không biết Túy Lãm Tuyết nghe được lời này của người sẽ có phản ứng gì.” Tu Tề cười lạnh một tiếng, dòi mắt không muốn để ý đến hắn.

“Cái kia, ai cho phép người nói cho Lãm Tuyết biết.” Túy Vô Dạ tiến gần sát mặt Tu Tề, khí thế quanh thân lập tức thay đổi.

Nhìn hai người chuyển động cùng nhau, Tường Lạc chỉ cảm thấy từ lòng bàn chân dâng lên một loại rung mình vô hình, nó rất lý trí không hỏi Tu Tề muốn hài từ làm gì, cũng không có tò mò hỏi thăm bọn họ rốt cuộc là đang làm cái gì.

Từ đầu chí cuối nó mím môi không dám chen vào một câu.

Không thể không nói Tường Lạc có thể từ trong cái trụ sở phòng thủ nghiêm mật trốn ra được, không phải là không có nguyên nhân, có lúc người nói nhiều luôn là người chết sớm nhất.

Bởi vì nguyên nhân ánh nắng tươi sáng, bọn họ dọc theo đường đi cũng không gặp phải bao nhiêu Zombie. Túy Vô Dạ đắm chìm trong ánh mặt trời ấm áp, giang tay ra rất hưởng thụ nói, “Ta yêu ánh mặt trời...”

“Quý cũng không tin.” Tu Tề lạnh lùng cắt đi lời Túy Vô Dạ, gương mặt liền phát hiện mấy người bọn họ đã đi vào một cái cư xá thoạt nhìn còn rất tốt.

Hắn nhìn chung quanh một vòng, cúi đầu rất có hứng thú ngoắc ngoắc khoe môi lộ ra một nụ cười âm lạnh.

“Đến.” Tường Lạc liếm liếm môi khô khốc, bởi vì trên người còn lên cơn sốt, người nó lúc lạnh lúc nóng, nó chỉ cảm thấy cả người không thăng bằng, “Tôi là ở nơi này nhìn thấy người mà hai người muốn tìm.”

“Nơi này?” Túy Vô Dạ đi vào trong mấy bước, nghe được một đám Zombie gầm to liền dừng lại, mượn nhà lầu ẩn núp hắn né người nhìn vào bên trong tiểu khu một cái, không ngoài dự liệu nhìn thấy một đám Zombie du dương.

“Tường Lạc...” hắn nhú lông mày quay đầu cười nói, “Người không có gạt chúng ta đi, tại sao nơi này lại có nhiều Zombie như vậy?”

Mặc dù Túy Vô Dạ đang cười, nhưng trong thanh âm lãnh ý vô luận như thế nào đều không che giấu được.

Nhìn nụ cười tuần dật của Túy Vô Dạ, ngực Tường Lạc một mực bức bối, hảo cảm trước đó đối với Túy Vô Dạ bây giờ toàn bộ chìm xuống hết, từ đáy lòng xông ra lãnh ý, “Tôi thật không có lừa người, lúc tôi trốn ra đã nhìn thấy người nam nhân kia đem tất cả Zombie đều giết chết, bây giờ những thứ Zombie này hẳn là mới tụ tập lại.”

“Hôm qua mới giết chết hết Zombie hôm nay liền có thể tụ tập lại nhiều như vậy?” Tay Túy Vô Dạ ầm ập dõ được lên trên cổ Tường Lạc, âm thanh lại càng lạnh giá, ánh mắt hắn sắc bén giống như là nhìn chăm chăm con mồi, tràn đầy điên cuồng cùng sát ý.

Tường Lạc không tự chủ được lùi về phía sau nửa bước, hai tay trong nháy mắt lạnh giá không có chút nhiệt độ nào.

Người ở tại thời điểm cực kỳ sợ hãi hai tay huyết dịch sẽ nhanh chóng chảy ngược xuống chân, để bảo đảm có thể có đầy đủ lực bộc phát chạy trốn, cứ như vậy hai tay liền sẽ dị thường lạnh giá.

Đây là bản năng của con người.

“Bởi vì, bởi vì chúng ta ở đây để một khối dưới đất luôn phủ một lớp máu tươi, thật sự để bảo đảm Zombie quanh quần ở mặt trong tiểu khu này, đưa đến tác dụng bảo vệ nhất định!” nguyên bản là phát sốt Tường Lạc chỉ cảm thấy ý thức càng mơ hồ, nó lớn tiếng giải thích, cả người đến gần biên giới tan vỡ.

Người bình thường đi ngang qua nơi này nếu nhìn thấy cái tiểu khu có nhiều Zombie như vậy... Quả thật phần lớn đều sẽ chọn tránh đi.

Túy Vô Dạ dường như tin một chút, tay hắn ở vị trí trên cổ Tường Lạc dòi qua vỗ về phía vai nó.

“Ta dĩ nhiên là tin người.” hắn cười.

Mới là lạ! Tường Lạc run lên, chỉ cảm thấy trên bả vai tay hắn như nặng ngàn cân.

“Như đã nói qua, chúng ta thật giống như bị bao vây.” nhìn đáng vẻ trầm mặc của Tường Lạc, Túy Vô Dạ bỗng nhiên hạ thấp giọng thờ dài nói.

Tiếng nói vừa dứt mười mấy cây súng liền từ bên trong cửa sổ chung quanh hướng ra ngoài, chia thẳng vào đám người Túy Vô Dạ.

Tường Lạc sợ run rẩy sờ ngay tại chỗ không phản ứng được gì, Tu Tề vẫn là bộ dáng nhàn nhạt thần sắc kia.

Ngược lại Túy Vô Dạ khoa trương thờ dài, trực tiếp giờ tay lên làm dáng đầu hàng, “Ai ai ai, ta là người tay trái gà không chặt a, ta đầu hàng, các người đừng bắn a.”

Mặc dù hắn nói như vậy nhưng mà trên mặt lại không có một chút ý tứ sợ hãi nào, những thứ súng kia của bọn họ căn bản cũng không có dấu hiệu dời đi.

“Tuồng Lạc người còn dám trở lại!” một người đàn ông trung niên nhìn dáng dấp ba mươi bốn mươi tuổi từ một cái lầu trong hành lang đi ra, không nhìn đám người Tu Tề, hần hỏ hỏ sinh phong tiêu sái đến trước người Tuồng Lạc, cầm súng liền nhắm ngay đầu của nó.

“Ngô ca, tôi...” Tuồng Lạc thấy vậy liền biết rõ mình muốn trốn cũng không thoát, nó phờ phạc mặt run lên, hai cái tay luống cuống nắm lấy vạt áo của mình, “Tôi chỉ là không muốn làm tiếp những chuyện trái lương tâm này nữa.”

Ngô Mân Ứng nghe vậy cười lạnh một tiếng, ánh mắt nhìn Tuồng Lạc giống như là đang nhìn một kẻ ngu si, “Trái lương tâm? Lý do người chạy trốn lại là cái này? Đem ý tưởng ngây thơ buồn cười này của người thu lại cho ta, chúng ta đây bắt quả là ở bên trong cái mặt thể này làm một loại phương pháp để sống tiếp thôi!”

“Ta cũng cảm thấy đứa nhỏ này thật ngây thơ.” thời điểm khi nghe thấy Tuồng Lạc nói ra ba chữ “Trái lương tâm” ngay cả Túy Vô Dạ đều kéo ra khoe miệng.

“Người là ai?” Ngô Mân Ứng lúc này mới đem ánh mắt đặt ở trên người Túy Vô Dạ.

“Ta? Ta và bạn đến tìm người, đồng bọn của chúng ta ở chỗ này bị lạc đường.” tay Túy Vô Dạ để xuống về mặt đau khổ nói.

Trên lầu là người nào đó “Lạc đường đi mất” từ trong cửa sổ nhìn hắn một cái, quay đầu tiếp tục chải tóc cho Vu Lam.

Ừ... chất tóc Lam Lam so với mấy ngày trước đã khá hơn nhiều rồi.

Vu Lam cũng liếc nhìn ngoài cửa sổ, cô thu hồi ánh mắt, hưởng thụ ngáp một cái, buồn ngủ.

“Người lại dám mang theo những người khác tới?” Ngô Mân Ứng nghe vậy trừng mắt nhìn về phía Tuồng Lạc.

Tuồng Lạc nghe vậy vội vàng lắc đầu, “Không phải vậy, tôi chỉ là dẫn bọn họ tới tìm đồng bọn của bọn họ thôi!”

Nói xong hắn liếc nhìn, Tu Tề không biểu tình gì cùng Túy Vô Dạ tựa như cười mà không phải cười, ở trước mặt Ngô Mân Ứng cúi đầu.

“Đồng bọn của các người ở chỗ này?”

“Đứa nhỏ này lúc trốn ra nhìn thấy đồng bọn của chúng tôi giết tất cả Zombie bên ngoài.” Túy Vô Dạ nhíu mày nói.

“Nguyên lai... Các người là đồng bọn của người kia?” nghe vậy Ngô Mân Ứng híp mắt lại, chột cười to lên tiếng, “Thật TM đến cùng một lúc thật không uống phí thời gian!”

Nhìn Ngô Mân Ứng cười to, Túy Vô Dạ đáy mắt đen nhánh cũng mơ hồ dính vào một đạo nụ cười quỷ dị.

“Vừa vặn a, chúng tôi đang tìm hắn các người liền đưa tới cửa.” Ngô Mân Ứng cười đủ rồi mới quét một cái lạnh lùng nhìn hai người Túy Vô Dạ cùng Tu Tề nói.

Bạn đang đọc truyện *Thuyết Tiến Hóa Khi Bạn Gái Tôi Là Zoombie* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Cùng đi mạo hiểm với hắn

”Xin lỗi, có thể hỏi một chút... Đồng bọn của chúng tôi đã làm gì để cho người tức giận như vậy?” Túy Vô Dạ thấy Ngô Mân Ứng thần sắc mơ hồ mang theo căm giận, hắn không khỏi ân chứa nụ cười bên môi, làm bộ thấp thòm hạ giọng hỏi.

“Tôi hôm qua hắn đã giết hai huynh đệ của chúng tôi, trong đó có một người thậm chí còn bị hắn khoét lấy mắt con người.” vừa nhắc tới chuyện này Ngô Mân Ứng không nhịn được cắn chặt răng, trong lòng vẫn còn chút tức nuối. Vân Phàm là người hắn vô cùng coi trọng, là một mầm mống tốt, nhưng lại bị giết như vậy.

Khoét lấy con người? Tuồng Lạc sùng sốt một chút, nó nhìn Túy Vô Dạ một cái, dường như không nghĩ tới đồng bọn của hắn sẽ làm ra loại chuyện

đáng sợ này.

Phát giác tầm mắt của Tường Lạc, Túy Vô Dạ rũ mí mắt xuống khinh miệt bĩu môi, nếu không phải chung quanh còn có nhiều họng súng đều hướng về phía hắn, mới làm cho hắn buông tay bày tỏ sự vô tội.

Khoét mắt con người tinh là gì, cái này đối với lão đại mà nói cũng chỉ là một trò trẻ con, được chứ.

“Nếu như các người là đồng bọn của hắn thì nhất định phải đi theo chúng tôi một chuyến.” Ngô Mân Ứng mặt đầy hung ác đưa tay ra, lập tức có người xông lên đè chặt hai cánh tay của Túy Vô Dạ cùng Tu Tề lại.

Tu Tề thoát nhìn có chút không nhịn được nữa, nhưng mà hắn cũng không nói gì, ngay cả một chút ý tứ phản kháng cũng không có.

Mấy người xông lên sắc mặt lãnh ngạnh dẫn hai người bọn họ đi tới cửa cư xá. Trong lúc đó Túy Vô Dạ còn âm thầm lườm Tường Lạc một cái.

Tường Lạc uống nước của hắn, hắn còn chưa lấy lại được...

“Đến người...” khi Ngô Mân Ứng thấy Túy Vô Dạ cùng Tu Tề hai người bị trói chặt mới an tâm nghiêng đầu nhìn về phía Tường Lạc nói, “Cùng ta trở về, xem đại nhân sẽ giải quyết người như thế nào.”

Để cho đại nhân xử lý sao... Nghe vậy thân thể Tường Lạc quơ quơ, môi khẽ run, nhưng một câu cầu xin tha thứ nó cũng không nói ra miệng được.

Nó chết chắc rồi... Trong lòng Tường Lạc chỉ có một câu nói này xoay quanh.

Bởi vì trong tiểu khu có nhiều Zombie quanh quẩn, cho nên bọn họ lựa chọn từ cửa tiểu khu ở cổng thoát nước để đi vào căn cứ dưới lòng đất.

Mấy người đi tới một cái nắp giếng ở cửa tiểu khu, ung dung xốc lên nắp giếng để qua bên, từng bước từng bước có thứ tự đi xuống dưới.

Túy Vô Dạ cùng Tu Tề bị bọn họ kéo xuống, đầu của Túy Vô Dạ còn rất bạo lực đập ở trên mặt đất, thoát nhìn sung lên một cục u rồi.

“A...! Đau chết mất, lão đại mau ra đây cứu mạng với!” Túy Vô Dạ ngẩng đầu kêu gào một tiếng, sau đó bị bọn họ đập lên hai chân, hắn mới biết điều đi xuống, chỉ bất quá cái tiếng gào thét sói tru này của hắn đã hấp dẫn mấy con Zombie tới.

Bất đắc dĩ Ngô Mân Ứng chỉ có thể đen mặt lại, đi giải quyết mấy con Zombie kia.

Mặc Văn thấy Tu Tề và Túy Vô Dạ hai người bọn họ bị bắt đi, hắn cũng không có phản ứng gì, nghe Túy Vô Dạ gào thét hắn còn cười một tiếng. Trên tay cẩn thận cầm dây buộc tóc, buộc lại mái tóc cho Vu Lam, thả lỏng thành đuôi ngựa cho cô.

Không kiềm chế được đưa tay ôm Vu Lam vào trong ngực, hắn nhẹ hôn đầu vai của cô, một lúc lâu mới nhìn về phía mấy người ở lầu dưới lộ ra nụ cười ôn nhu.

“Ngao ô.” Vu Lam đuổi người, cũng nhìn ra ngoài cửa sổ một cái.

“Lam Lam, anh phải đi ra ngoài một chuyến.” Mặc Văn ôn nhu nói.

Hắn không lo lắng bọn Túy Vô Dạ sẽ như thế nào, chẳng qua hắn cảm thấy đây là thời cơ tốt để dò xét cái trụ sở trong lòng đất này.

“A?” Vu Lam ôm cổ của hắn, nhìn chăm chăm hắn, con người đục ngầu còn mang theo chút thủy quang, trắng bệch trong con người phản chiếu dung mạo rõ ràng của Mặc Văn.

Bị Vu Lam nhìn như vậy, tim Mặc Văn đã sớm hóa thành một vùng nước, hắn không khống chế được ngoắc ngoắc khóe môi, nhắm mắt nhẹ hôn xuống mí mắt cô.

“Anh rất nhanh sẽ trở lại, em ngoan ngoãn đợi ở nhà không nên chạy loạn, nghe lời anh.”

Thanh âm khàn khàn tràn đầy tình yêu mê luyến, hắn lưu luyến đem Vu Lam đặt ở trên giường ngủ, đứng dậy liền chuẩn bị ra ngoài.

Không ngoài dự liệu một giây kế tiếp vai hắn liền nặng, quay đầu nhìn Vu Lam đang đắc ý ở trên vai hắn, ôm lấy đầu hắn trách móc.

“Gào!” ta muốn đi cùng người a! Vu Lam gào lên.

“Lam Lam...” Mặc Văn đưa tay lôi kéo Vu Lam thờ dài nói, “Anh rất nhanh thì trở lại, lần này anh đi làm chuyện rất nguy hiểm, không thể mang em theo được.”

“Ô ô...” thấy Mặc Văn vẫn không chịu mang mình đi Vu Lam thoáng cái liền ai oán rống lên, âm thanh từng chút từ trong cổ họng nặn ra, vô cùng ủy khuất.

Dẫn ta đi, dẫn ta đi, chúng ta cùng đi...

Không cần nhìn Mặc Văn cũng biết lúc này tuyệt đối hai mắt cô đã ngập nước đang làm bộ đáng thương nhìn hấn.

“Được được được, mang em đi mang em đi. ” Mặc Văn cuối cùng vẫn khuất phục, phải nói là hấn cũng chưa có một lần cứng rắn được với Vu Lam.

Vu Lam thấy Mặc Văn cuối cùng cũng chịu mang cô cùng đi ra ngoài, lập tức đắc ý “Ngao ô ” hai tiếng.

Quay người lại nắm cái mũi cô, Mặc Văn cứng chịu nói, “Em phải ngoan ngoãn nha.”

Bị động vào mũi Vu Lam liên tục đánh nhiều cái nhảy mũi, gục mặt xuống ủy khuất níu lấy tóc hấn.

Chờ lúc Mặc Văn đi xuống dưới lầu, bên trong tiểu khu đã không còn một bóng người, chỉ có vô số Zombie đếm không hết đang qua lại đi lang thang.

Vu Lam vừa nhìn thấy Zombie cấp bậc thấp hơn mình liền gầm nhẹ hai tiếng, quơ tay múa chân vô cùng cao hứng, nếu không phải Mặc Văn giữ chặt cô, cô tuyệt đối liền ngã xuống đất rồi.

Cũng Vu Lam sau lưng đi tới nắp giếng, Mặc Văn khom người xuống rất thoải mái liền đẩy nắp giếng lên.

Dưới nắp giếng có một cái thang dài bằng sắt, thẳng tắp thông xuống không nhìn thấy đáy.

“Lam Lam, ôm chặt anh.”

Dặn dò một tiếng, Mặc Văn nắm lấy hai cánh tay ôm cổ mình của Vu Lam, Mặc Văn tung người nhảy vào bên trong nắp giếng.

Bên trong nắp giếng mang theo nhân nhật khí ẩm ướt, nhưng mà mùi vị cũng không khó ngửi, hấn là được cô ý xử lý qua.

Một tay giữ cái thang, Mặc Văn tầm mắt hơi chăm chú, liếc mắt nhìn về phía một cái máy theo dõi ở dưới đưa tay ra, cái máy theo dõi đó trong nháy mắt không tiếng động phát nổ, mảnh vụn rơi xuống đầy đất.

Vững vàng đi xuống, Mặc Văn vẫn nhìn chung quanh, phát hiện trên đất nhiều đá vụn gần chân hấn, chung quanh ánh sáng cũng tối tăm.

Hai bên trái phải có một con đường, hấn dứt khoát tùy tiện chọn một đường liền đi về phía trước.

Càng đi về phía trước mùi máu tanh càng nồng nặc, Vu Lam nhíu mũi lại, cô tựa hồ có hơi không thoải mái cúi đầu vào cổ hấn.

Phát hiện Vu Lam khó chịu, Mặc Văn vừa muốn lên tiếng hỏi, phía trước liền truyền đến một loạt tiếng bước chân.

Lấy ra dao găm trực tiếp, tiếp đón, ở thời điểm người kia đang đi tới còn không kịp phản ứng Mặc Văn đã giơ tay chém xuống, trực tiếp cắt đứt cổ của người nọ.

Tên đáng thương kia một chút thanh âm đều không phát ra ngoài được, hấn không còn khí tức, chết trong nháy mắt.

Ánh mắt Mặc Văn quét qua người kia, trên quần áo hấn có mảng lớn vết máu, Mặc Văn nhíu mày lại ngồi xuống nhìn kĩ.

Hấn mới vừa rời cắt cổ người này, máu phun ra ngoài rất nhiều thì không sai, nhưng cũng không đến mức khắp người hấn đều dính vết máu.

“A...” Vu Lam càng phát ra âm thanh khó chịu gầm nhẹ một tiếng, cô nhìn về phía trước nhẹ nhàng cọ xát người Mặc Văn, cô thật sự không muốn đi về phía trước nữa.

Mặc Văn đứng lên cũng không có tiếp tục đi nữa, hấn xoa xoa đôi bàn tay sền sẹt máu, đẩy mất một mảnh ám sắc.

Xoay người đi trở về, hấn dự định đi một con đường khác.

Cảm giác được mùi máu tanh càng ngày càng xa, Vu Lam mới thở phào nhẹ nhõm ngẩng đầu lên, lại khôi phục vẻ mặt hiếu kỳ.

“Lam Lam, nguyên lai em không thích mùi máu tươi. ” Mặc Văn ôn hòa lắm bả một câu, nâng tay Vu Lam đặt ở bên môi hôn nhẹ xuống.

Bạn đang đọc truyện *Thuyết Tiến Hóa Khi Bạn Gái Tôi Là Zoombie* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Đột nhập căn cứ dưới lòng đất

“A. ” Vu Lam nghiêng đầu nhìn hấn, nhẹ nhàng nháy mắt, rõ ràng nghe không hiểu mà còn làm bộ rất hiểu lời hấn nói.

Xoa xoa đầu của cô, Mặc Văn bất đắc dĩ cười cười.

Đường trở về Mặc Văn đi rất nhanh, chỉ dùng chừng một phút đã đến chỗ bọn họ mới vừa rời xuống đây. Bước chân hắn dừng lại, quay đầu liếc nhìn ra sau lưng, mặt không biểu tình gì.

Một con đường khác ánh đèn bên trên tương đối sáng ngời, nhưng mà tràn đầy khí tiết ẩm ướt, lấy tay sờ vào vách tường thậm chí có thể sờ được một lớp rêu thật dày.

Trên mặt đất hành lang chỉ có ở giữa một đường nhỏ khô ráo hơn một chút bởi vì thường xuyên có người đi lại mà tạo thành, hai bên vô cùng trơn trượt căn bản là không có cách nào bước đi được.

Tốc độ chạy của Mặc Văn không chậm, nhưng lại làm cho người ta có một loại cảm giác hắn không vội vã.

Cho đến khi đi tới phần dưới cùng của con đường này, cũng không có bất kỳ ai nhìn thấy hắn, trong hành lang an tĩnh chỉ có tiếng bước chân của hắn cùng với âm thanh lăm bầm thỉnh thoảng vang lên của Vu Lam.

Phần dưới cùng chỉ có một cánh cửa thang máy, Mặc Văn ngừng lại, hất cằm rất có hứng thú cười.

“Muốn đi xuống không?” hắn nhìn Vu Lam hỏi.

Vu Lam cọ xát cổ hắn, cảm thấy rất hứng thú “Ngao ô” một tiếng.

Thấy vậy Mặc Văn không khỏi nhéo một cái lên gò má không được mềm mại lắm của Vu Lam, một tay khác trực tiếp ấn nút mở cửa thang máy.

Cửa thang máy chậm rãi mở ra, Mặc Văn xác định bên trong không người mới đi vào.

Vào bên trong thang máy hắn mới chú ý tới cái thang máy này từ đầu đến cuối chỉ có một cánh cửa, hơn nữa trong thang máy cũng không có bất kỳ nút ấn nào, căn bản là không có cách nào dừng ở một tầng lâu được.

Giơ tay lên phá hư máy theo dõi bên trái của thang máy, hắn đứng yên trong thang máy, lẳng lặng chờ đợi cửa thang máy đóng lại.

Cánh cửa hộp lại của thang máy liền bắt đầu tự vận hành, phía trên có một màn hình điện tử hiện thị từng tầng lầu rất rõ ràng.

Lúc đầu biểu hiện con số là B5, bây giờ thang máy dừng lại, con số đã biến thành “B4” hai cánh cửa đang khép chặt cũng đồng thời mở ra.

Đây là đi xuống một tầng? Mặc Văn trầm tư mấy giây công Vu Lam sau lưng từ cửa bước ra ngoài.

Chờ đợi trong thang máy thời gian dài đối với hắn mà nói cũng không có lợi gì.

Không ngờ hắn vừa đi ra khỏi thang máy một cỗ nồng đậm mùi tanh của máu liền đập vào mặt hắn, Vu Lam mắt còn lim dim ngáp, mặt mũi liền cứng đờ, cô chọt từ trên lưng Mặc Văn nhảy xuống, chui vào trong thang máy trực tiếp từ cửa sau chạy đi.

“Lam Lam!”

Vu Lam chạy quá nhanh Mặc Văn căn bản là không bắt kịp cô, hắn nhanh chóng xoay người đuổi theo, nhưng không nghĩ tới cửa thang máy trong nháy mắt đóng lại tốc độ so với mới vừa rồi nhanh gấp năm lần.

Cùng lúc đó chung quanh đột nhiên vang lên tiếng còi báo động chói tai, thang máy cũng đồng thời vận hành.

“Đáng chết!”

Nặng nề rũ xuống bên trên cửa thang máy đóng chặt, Mặc Văn giơ tay lên cổ gắng dùng lực mở cửa ra, còn không đợi hắn ra tay một viên đạn bỗng nhiên lướt qua mặt hắn bay tới, mang theo một đạo vết máu.

“Không được cử động!” có người sau lưng nghiêm nghị quát lên.

Hắn giơ tay lên lau đi vết máu bên mặt, hai tay của hắn không chịu khống chế nắm chặt thành quả đấm, trên mu bàn tay mơ hồ thấy gân xanh nổi lên. Hắn an tĩnh xoay người, con người màu mực thâm thúy chứa đựng tất cả tâm tình tiêu cực.

Mười mấy khẩu súng đồng loạt nhắm ngay trên người hắn, tùy thời đều có thể đem hắn bắn thành một cái tổ ong.

“Cánh cửa này, làm sao mới mở được.” đối với những họng súng đang nhắm thẳng vào đầu mình, hắn chỉ nhắm mắt làm ngơ, Mặc Văn nhấp máy môi mỏng tím bầm, thấp giọng hỏi.

Câu hỏi từ trong miệng hắn phát ra, trong nháy mắt mơ hồ mang theo lạnh lẽo làm cho người khác run sợ.

Có lẽ là ánh mắt Mặc Văn vô cùng kinh người, một tên thủ vệ run lên đầu óc trì độn, há miệng nói, “Chờ thang máy đến tầng năm sẽ dừng lại từng tầng một...”

“Im miệng!” một người thủ vệ khác trầm giọng quát lên, sau đó quay đầu lại kiên trì đến cùng hung hăng trừng mắt nhìn về phía Mặc Văn, “Ta nói, ngươi nên thành thật một chút, ngươi muốn chết sao!”

Hiện tại người xâm lấn này bị nhiều huyệt sủng của bọn họ nhắm tới như vậy, tuyệt đối sẽ không thương tổn được bọn họ... Thủ vệ trong lòng một lần lại một lần nói thầm, cuối cùng không chịu nổi ở dưới tầm mắt lạnh lẽo kia của Mặc Văn chân tay hắn mềm nhũn cả lên.

“Chết?” Vu Lam sinh từ chưa biết cộng thêm mùi máu tanh tràn đầy trong mũi, hắn chỉ cảm thấy trong lòng một mực đang đè nén trong nháy mắt nửa sẽ bạo phát ra, cảm giác khát máu cùng hung ác không còn cách nào để nén được nữa, hắn ung dung lấy dao găm ra, ở nơi vẫn đục này lộ ra một nụ cười cực kỳ sạch sẽ, “Cái chữ này, ta tặng cho các ngươi.”

Cùng lúc đó, hai người lính gác áp tải Túy Vô Dạ cùng Tu Tề dừng bước, nhìn thấy còi báo động trên hành lang cau mày, trong lòng âm thầm buồn bực, có chuyện gì xảy ra vậy?

Đầu Túy Vô Dạ cùng Tu Tề đều đội một cái khăn trùm đầu, nhìn qua liền biết là hai tên tù nhân đáng thương.

“À... Có thể hỏi một chút xảy ra chuyện gì vậy?” Túy Vô Dạ ngẩng đầu lên hết sức tò mò hỏi hai tên lính gác.

Khăn trùm đầu che tầm mắt của hắn, nhưng mà không có gây trở ngại cho thính giác của hắn, cái còi báo động chói tai này hắn không muốn nghe cũng đều nghe thấy.

“A, ta cũng muốn biết.” một tên áp tải lờm một cái, đập mạnh Túy Vô Dạ một cước, lạnh lùng nói, “Im miệng, chớ nói bậy bạ.”

“Các ngươi, ngay cả quyền nói chuyện cũng không cho người khác sao?” Túy Vô Dạ bị đá lão đảo một chút, hắn rất ai oán thở dài, một giây kế tiếp không hề có điểm báo trước nhắc chân đem tên áp tải sau lưng đập bay ra ngoài.

Thời điểm người kia rơi xuống đất, tên thủ vệ áp tải Tu Tề mới phản ứng lại, nhưng mà hắn còn không kịp rút súng ra, đã cảm thấy chung quanh cổ đau xót, ống khóa phủ đầy móc câu không biết lúc nào đã dây dưa với cổ của hắn, nó giống như là có ý thức đem toàn bộ chông cắm vào cổ họng hắn.

Hắn trừng hai mắt không dám tin nhìn thấy từ trong cổ họng máu tươi bắn ra khắp nơi, hắn chỉ cảm thấy cổ bị cắt đứt, cái đầu liền với thân thể nặng nề rơi xuống đất, dù đã không còn hơi thở thân thể nhưng cũng bởi vì đau nhức mà co rút hai cái.

Thủ vệ bị Túy Vô Dạ đập ra ngoài mới vừa bỏ dây đã nhìn thấy một màn này, cả người không chịu không chế mềm nhũn đi.

“A!” hắn phát ra một tiếng thét chói tai, nhìn Túy Vô Dạ tháo khăn trùm đầu của mình xuống cười híp mắt đi tới, sau đó ở trước mặt hắn đếm ngón tay.

“Lúc đầu ngươi đẩy đụng đầu ta, sau đó ngươi lại đập hai chân ta, tính toán một chút, ta sẽ trả lại ngươi ba cái, được không?” Túy Vô Dạ vừa nói vừa chỉ chỉ trên đầu mình cái vị trí trước đó bị đụng sưng lên, mặc dù bây giờ đã không còn dấu vết gì nữa rồi.

Nhắc chân hung hăng hướng bụng thủ vệ đập ba cái, lực đạo mỗi một cước của hắn đều có thể đập chết một con trâu. Thủ vệ mặt mũi ứa máu, đau đớn rúc thành một đoàn.

“Ngươi mới vừa rồi đá ta, ta giờ còn có một chút đau đây.” Túy Vô Dạ ngồi xổm xuống bắt lấy cổ áo của thủ vệ, mặt cơ hồ chạm vào chóp mũi hắn cười nói, “Ta là người tốt, còn có ý bụng lòng lực đạo đấy, nhanh lên một chút cảm ơn ta đi?”

Nhìn thủ vệ bộ dạng không có hơi thở từ trong tay Túy Vô Dạ té xuống đất, Tu Tề sau khi liếc mắt nhìn, đem ống khóa thu lại trên cánh tay mình nhàn nhạt nói, “Loại người như ngươi có thù tất báo thật là làm cho ta mở rộng tầm mắt.”

“ta đây gọi là ăn miếng trả miếng, biết không?” Túy Vô Dạ lau đi mấy giọt máu bị văng trên tay, hài hước quay đầu cười nói, “ta rất lâu rồi không thấy ngươi giết người.”

“Rất lâu?” Tu Tề ngay cả ánh mắt cũng lười cho hắn, “Nhiều nhất là hai tháng.”

“Với ta mà nói vậy cũng là rất lâu rồi.” Túy Vô Dạ buông tay, lắc đầu nói “Bây giờ chúng ta làm gì bây giờ?”

“Đi chung quanh xem một chút.” Tu Tề nhìn chung quanh một vòng nói.

Bạn đang đọc truyện *Thuyết Tiến Hóa Khi Bạn Gái Tôi Là Zombi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 36: Tầng ba

“Ừ.” Túy Vô Dạ gật đầu nhẹ không dễ nhận thấy, không có dị nghị gì.

Còi báo động chói tai vẫn còn đang vang, nhưng mà hẳn lại đem thanh âm này xem thành âm nhạc vui tươi, miệng vui thích hát.

Sàn nhà hành lang không biết làm bằng vật liệu gì, thoát nhìn vô cùng bóng loáng đi lên lại rất thô ráp.

Hai bên là gian phòng giam, bên trong có vài người gầy trơ cả xương vừa nhìn là biết không được ăn no. Ánh mắt bọn họ từ đầu chí cuối đều không nhấc lên, chuyên chú nhai thức ăn đã lên móc trong tay, có người cũng nhấc lên một chút mí mắt, nhìn Túy Vô Dạ, nhưng ánh mắt của bọn họ lại không có chút tức giận nào.

“Nói thật, ta hiện tại cũng có chút tò mò.” nhìn không khí trầm lắng trong ngục như vậy, Túy Vô Dạ không nhịn được né người nói với Tu Tề, “Ngục giam kia của chúng ta đâu có như vậy... Một chút sinh khí cũng không có?”

“Ta chỉ biết của chúng ta ở nơi đó không yên tĩnh như vậy.” Tu Tề nhìn một tù nhân đang tựa vào cửa ngục, không có hứng thú gì muốn mở rộng tầm mắt nữa.

“Cũng đúng, nơi đó của chúng ta có thêm chút ít tiếng kêu thảm thiết cùng tiếng cầu cứu a.” chú ý tới trong phòng giam khắp nơi phủ đầy rêu phong, Túy Vô Dạ vừa nghĩ tới hẳn thiếu chút nữa thì phải đợi ở nơi âm lãnh ẩm ướt này liên không nhịn được rung mình một cái, “Nguy hiểm thật, thiếu chút nữa thì bị nhốt ở trong này rồi.”

Hai người rất nhanh đi tới một cánh cửa thang máy, bởi vì không có tìm được nút ấn nên họ quần quít một hồi.

“Chẳng lẽ thang máy ở tầng này không chạy được nữa?” Túy Vô Dạ có chút quần quít, “Vậy để một cái cửa ở đây làm gì, cản đường sao?”

Cái cửa thang máy này là đường duy nhất có thể đi ra khỏi hành lang, nhưng nó lại đóng chặt.

“Hẳn là do không biết cách khống chế nó, lúc trước chúng ta đến đây là đi bằng chiếc thang máy trước mặt này.” Tu Tề vừa dứt lời, cửa thang máy liền phát ra “Keng” một tiếng, cánh cửa cũng từ từ mở ra, hai người liếc nhìn nhau một cái lập tức đi vào.

Lúc này Tu Tề chú ý tới trên màn ảnh trong thang máy hiện “B 3 ” dấu hiệu.

Bọn họ mới vừa rồi bởi vì bị che mắt, cho nên cũng không biết nơi này là tầng mấy.

Tu Tề nghiêng đầu liếc nhìn cửa mở ra, bỗng nhiên hẳn hít một hơi.

“Trong thang máy cũng không có nút ấn, trước tiếp tục hướng về phía bên kia nhìn kỹ một chút.” Túy Vô Dạ chú ý tới ánh mắt của Tu Tề, cũng nhìn về phía thang máy bên kia nói, “Lại nói... Ta thật giống như nghe được tiếng nữ nhân kêu ‘Cứu mạng’.”

“Đây là người cảm thấy hứng thú.” ngoài miệng nói như vậy nhưng Tu Tề đối với chuyện này cũng không có dị nghị gì, hẳn nhắc chân liền đi tới.

Tại lúc hẳn rời khỏi cửa, thang máy sau lưng tiếp tục không có quy tắc vận hành tiếp.

Hành lang này đèn tương đối sáng ngời hơn một chút, hai bên vẫn là phòng giam như cũ, nhưng mà hoàn cảnh bên trong lại tốt hơn rất nhiều.

Làm người ta cảm thấy đặc biệt là tất cả phòng giam đang đóng kín đều nhốt nữ nhân, cao thấp mập ốm bộ dáng gì cũng có.

Cách đó không xa có một người thủ vệ đang nghiêm giọng mắng một người phụ nữ, thần sắc tàn bạo, hai tay trái phải tát mặt nữ nhân kia.

Nữ nhân kia chặt vật nằm sấp trên mặt đất, cả người run rẩy thành một đoàn.

“Thật đặc sắc.” Túy Vô Dạ hát cảm dẫn đầu đi đến sau lưng thủ vệ.

Thủ vệ kia đang chuyên tâm nhục mạ nữ nhân, khuôn mặt hẳn đầy cao ngạo.

“Thật là không có tu dưỡng.” mang theo nụ cười, âm thanh đột nhiên từ phía sau hẳn vang lên, đồng thời bả vai hẳn cũng bị vỗ một cái không nhẹ không nặng, “Là một nam nhân làm sao có thể đánh nữ nhân a?”

Thủ vệ sửng sốt, trong nháy mắt chỉ cảm thấy một loại cảm giác lạnh lẽo thấu xương theo nơi bả vai thấm vào tim phổi hẳn, hẳn không cần suy nghĩ một cái liền ném tay của Túy Vô Dạ ra, cầm súng lên liền quay người hét, “Người cút đi cho lão tử!”

“Xin bớt giận xin bớt giận.” giơ tay lên đẩy hòng súng ngay ngực ra, Túy Vô Dạ quét mắt nhìn chung quanh, hoàn toàn làm lơ không cảm thấy sợ hãi người lính gác này, “Nơi này chỉ có một mình người là thủ vệ sao?”

“Im miệng!” thủ vệ muốn xoay súng trong tay trở về chỗ cũ, nhưng dùng hết toàn lực mà súng vẫn như cũ không động được một chút. Trong bụng vừa sợ vừa giận, cái người lính gác này dứt khoát liều mạng bóp cò súng, một nữ nhân trong ngục đối diện xui xẻo bị bắn trúng đầu, não văng ra khắp nơi chết không nhắm mắt.

Ngay lúc đó Tu Tề cũng di chuyển, ông khóa trên cánh tay hẳn như có ý thức trực tiếp móc vào cánh tay người thủ vệ, hẳn dùng sức kéo một cái xuống, ông khóa trong nháy mắt cuộn chặt lấy bụng tên thủ vệ.

“A! ” thủ vệ đau đớn rụt lại, súng trong tay cũng không cầm nổi, rơi trên đất.

Đưa tay đem tên thủ vệ đáng thương này ném xuống đất, Túy Vô Dạ hoạt động hai đầu ngón tay, thờ dài nói, “Bây giờ có thể trả lời vấn đề của ta rồi, nơi này có phải chỉ có một mình ngươi làm thủ vệ?”

Thủ vệ trừng hai mắt nhìn Túy Vô Dạ không nói một lời, nhìn hẩn như khí thế mười phần nhưng trên thực tế đã là nỏ hết đà.

“Bây giờ chỗ này chỉ có một mình hẩn làm thủ vệ! ” nữ nhân bị đánh vừa nảy từ dưới đất bò dậy, chỉ tên thủ vệ lớn tiếng tố cáo nói, “Tên biến thái này căn bản không coi chúng tôi là người!”

Nói xong nữ nhân liền che mắt bắt đầu khóc, bất lực giống như là một tiểu bạch thỏ.

“Không khóc không khóc. ” Túy Vô Dạ ôn hòa đem nữ nhân ôm vào trong lòng, trấn an vỗ một cái sau lưng cô, âm thanh nhiệt độ cực kỳ ấm áp, “Đều kết thúc rồi, ngươi xem, ta đã bắt được cái tên thủ vệ đáng chết này rồi.”

Cảm giác được nhiệt độ ấm áp trong ngực Túy Vô Dạ, nữ nhân khóc càng lớn tiếng hơn, cô nằm trong ngực của Túy Vô Dạ khóc sùi sụt dịu dàng nói, “Cám ơn ngươi...”

“Không cần cảm ơn ta. ” Túy Vô Dạ cười, “Ngươi tên là gì?”

“Ta gọi là Triệu Di Ninh. ” Triệu Di Ninh thật nhanh liếc nhìn gương mặt anh tuấn của Túy Vô Dạ, lại rất nhanh cúi đầu, gương mặt thẹn thùng.

“Tên rất dễ nghe. ” Túy Vô Dạ tiếp tục tán dương, kỹ thuật thành thạo.

Nhìn một màn nam nữ ôm nhau trước mắt, Tu Tề lạnh lùng liếc Túy Vô Dạ khoe miệng hẩn vắn vẹo nở nụ cười, ngồi xổm xuống trực tiếp bóp lấy cổ tên thủ vệ.

“Các thủ vệ khác đã đi đâu rồi?”

Túy Vô Dạ tạm thời đang an ủi nữ nhân kia, vậy thì cũng chỉ có thể do hẩn tiếp tục thăm vấn thôi.

“Khục khục khục...” thủ vệ rất khó chịu ho khan mấy tiếng, trên mặt bởi vì thiếu oxy mà tím bầm.

“Không nói thì đi chết đi. ” Tu Tề buông lỏng tay ra, nhưng lại càng dùng sức nắm chặt ống khóa quần ở trên người tên thủ vệ.

“Oa ngươi thật có lòng tốt, ta cho là ngươi sẽ bóp chết hẩn ngay. ” Túy Vô Dạ ở một bên cột nhà nói, sau đó bị Tu Tề lần nữa trừng mắt một cái.

So với cái liếc mắt vừa rồi ra vẻ cường ngạnh của thủ vệ, cái liếc mắt này của Tu Tề rất hiển nhiên nhìn như La Sát tràn đầy sát ý.

“Thủ vệ nơi này phần lớn đều tới tầng bốn, nhưng vì mới vừa rồi có báo động vang lên... Nhất định là các thủ vệ đã rời đi tầng bốn đến địa phương xảy ra chuyện rồi. ” Triệu Di Ninh tựa vào ngực của Túy Vô Dạ, hai mắt rung rung nhìn Tu Tề nói.

“Ngươi biết thật nhiều nha, bảo bối. ” hôn một cái lên gò má sưng đỏ của Triệu Di Ninh, Túy Vô Dạ rất đắc ý liếc Tu Tề một cái.

Thấy không, hẩn không thăm vấn cũng đều có thể có được tình báo.

Tu Tề không thấy ánh mắt khiêu khích của Túy Vô Dạ, hướng về phía thủ vệ đang thở hổn hển nằm trên đất tiếp tục hỏi, “Tại sao báo động lại vang?”

Thủ vệ thấy Triệu Di Ninh đem lời không nên nói đều nói hết rồi, trong lòng mắng đồng thời cũng cảm thấy sợ hãi nên mở miệng nói, “Bởi vì ở tầng 2 có người xâm nhập.”

Bạn đang đọc truyện *Thuyết Tiến Hóa Khi Bạn Gái Tôi Là Zombie* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Ai nói ta sẽ cứu các ngươi

Trong hành lang đột nhiên yên tĩnh lại, hồi lâu Túy Vô Dạ mới cười một tiếng nói, “Có phải là lão đại hay không?”

“Nhất định là ngài ấy. ” Tu Tề ngẩng đầu nhìn lên phía trên trần nhà, nghĩ đến Mặc Văn đang ở phía trên, bọn họ không nhịn được kéo ra một nụ cười quỷ dị.

“A, lần này có thể coi là tìm được lão đại rồi, nếu không tìm được hẩn, chúng ta liền phải chìm ở trong thi triều mất. ” Túy Vô Dạ cảm thán than một

tiếng, đem Triệu Di Ninh trong ngực đẩy qua một bên, đứng lên đuổi thẳng người.

Ôn nhu trên mặt trước đây không còn nữa, chỉ còn lại một nụ cười cổ quái.

“Thì triều?” thì vệ nằm trên đất đang cố gắng bò dậy ngậy ngậy.

“Ừ... thời điểm chúng ta tới tiếp nhận thành đã biết vùng đất tử vong Lục khu có dấu hiệu Zombie tụ tập, chắc trong vòng ba tháng nữa sẽ có một lần thi triều.” Tủy Vô Dạ hướng về phía thủ vệ hảo tâm giải thích, sau đó thần sắc không đổi lấy dao găm trực tiếp đâm xuyên qua cổ hắn, “Ngươi đem điều này làm tin tức cuối cùng ngươi được biết, rất tốt a.”

Xoay người rút chủy thủ của mình về, đồng thời mang theo thật dài một đạo vết máu.

“Tu Tề, ngươi không giết người thì giao cho ta giết như thế nào? Vật tẫn kỳ dụng.” xoa xoa máu bị văng ở trên mặt mình, Tủy Vô Dạ cười híp mắt quay đầu nhìn về phía Tu Tề nói, “Dù sao ta cũng là tín ngưỡng của ngươi.”

Nghe vậy Tu Tề có chút ít nhướng mày, mới vừa muốn nói chuyện bỗng nhiên cảm thấy lông tơ dựng lên, nương theo tiếng sùng, vai hắn liền truyền đến một trận đau nhói.

“A!” Triệu Di Ninh che miệng kêu lên một tiếng sắc nhọn.

Tu Tề rũ mắt có thể rõ ràng nhìn thấy chỗ bả vai hắn máu đang bắn ra tung tóe, quay đầu liếc nhìn ngay đầu tên thủ vệ đang núp ở nơi góc tường, chỗ ông khóa trên cánh tay giống như rắn nhanh chóng rời khỏi thân thể hắn, trong chớp mắt liền quấn ở trên người tên thủ vệ đánh lên kia, giật hai cái cắt đứt cổ của hắn.

“Nhìn, thời điểm nên giết người, ta sẽ tự giết.” Tu Tề dường như cười, thanh tú trên mặt hắn thật nhanh xẹt qua một tia điên cuồng, đến Tủy Vô Dạ cũng không thể thấy rõ.

Không để ý đến sự mạo hiểm của vết thương trên cánh tay, Tu Tề trước hết là lấy ra một tảng lớn áp súc bánh bích quy nhét vào trong miệng.

Khi sử dụng dị năng đối với thân thể tiêu hao cực kỳ to lớn, nếu như sau khi sử dụng dị năng mức độ lớn mà không được ăn uống bổ sung năng lượng, cho dù là dị năng giả cường đại đi nữa thì dị năng cũng sẽ thành cực kỳ yếu ớt.

“Được rồi, nói thật ta thật sự không phát hiện nơi đó có một tên thủ vệ ẩn trốn.” Tủy Vô Dạ cười hi hi nói, nhìn qua căn bản khó mà phân biệt trong lời nói của hắn là thật hay giả.

Chú ý tới bả vai Tu Tề đã bị nhuộm đỏ, hắn tiến lên nâng cánh tay Tu Tề, không chút lưu tình hung hăng đè xuống miệng vết thương.

Tu Tề đau nhói một tiếng, nhưng hắn chỉ cau mày một cái không nói gì, một bàn tay vô tình bóp lấy mu bàn tay đầy sẹo bóng của mình.

Một giây kế tiếp vết thương nơi bả vai hắn liền lấy tốc độ cực nhanh bắt đầu khép lại, rất nhanh thì khôi phục như lúc ban đầu.

Tủy Vô Dạ cùng Tu Tề điều khiển dị năng khác nhau, dị năng của hắn phi thường thần thánh —— là chữa trị.

“Loại người như ngươi có loại năng lực này giống như là ác ma lại có đôi cánh của thiên sứ.” Tu Tề ho khan một tiếng, hoạt động hai cánh tay.

“Chữa khỏi cho ngươi, ngươi lại còn giễu cợt ta, có tình thương hay không vậy?” Tủy Vô Dạ lấy ra thức ăn cần một hộp lớn, mới nói, “Ngươi hẳn là phải bồi vì có ta là đồng bạn tốt như vậy mà cảm thấy thật hạnh phúc.”

“Hừ.” Tu Tề lười để ý hắn.

Tủy Vô Dạ liếc vết sẹo trên mu bàn tay Tu Tề một cái, tựa như cười mà không phải cười cong lên khóe môi, “Ta nói, có muốn hay không giúp ngươi đem vết thương trên mu bàn tay cũng chữa khỏi luôn?”

“Không cần.” Tu Tề nhàn nhạt rũ xuống mí mắt.

“Cầu xin các người cứu lấy chúng tôi với!”

Lúc này bên trong ngục giam các cô gái bỗng nhiên cùng kêu lên cầu cứu, từng cái tay một từ trong lan can ngục giam đưa ra cố gắng bắt lấy quần áo của Tủy Vô Dạ cùng Tu Tề.

“Các ngươi không phải mới vừa còn rất an tĩnh sao.” Tủy Vô Dạ hải hước liếc nhìn nữ nhân đang nắm lấy ống quần của mình một cái, ngồi xổm xuống cười nói, “Làm sao lại bắt đầu lớn tiếng cầu cứu rồi?”

Cái nữ nhân đang cầu cứu kia ngâm lấy nước mắt lắc đầu một cái, ngược lại Triệu Di Linh một mực không nói gì lại nhỏ giọng mở miệng, “Trước mặt tên thủ vệ còn sống, các cô ấy hẳn là không có cách nào khẳng định được các người có phải là người tốt hay không.”

“Chúng ta giết thủ vệ, chúng ta liền biến thành người tốt rồi hả?” Tủy Vô Dạ nghe vậy không khỏi cười, nụ cười lần nữa treo lên bên miệng của hắn, “Ta thích loại định nghĩa người tốt này.”

“Các người đã cứu chúng tôi, các người liền là người tốt! ” nữ nhân mới vừa rồi kéo ống quần Túy Vô Dạ khàn giọng nói, thanh âm của cô giống như là Vu Nữ ở lâu trong thành bảo rất thấm lòng người.

“Nói như vậy, Sao lại khẳng định ta sẽ cứu các người?” trên mặt Túy Vô Dạ vẫn treo nụ cười, nhưng mà chân của hắn lại hung hăng giẫm ở trên bàn tay nữ nhân đang nắm chặt ống quần hắn.

Nữ nhân kia phát ra một tiếng thét chói tai, chỗ xương tay mơ hồ phát ra âm thanh vỡ vụn.

“Có phải các người hiểu lầm một chuyện hay không?” Túy Vô Dạ trên chân dùng sức nghiền một cái, một tay sờ một cái lên cổ của mình cười nói, “Coi như là chúng ta giết thủ vệ, vậy cũng không nhất định là sẽ cứu các người a.”

Nói xong Túy Vô Dạ giơ chân lên đi đến trước mặt Triệu Di Ninh, nhìn cô ta đang không dám tin nhìn chăm chăm hắn, đưa tay trực tiếp kéo lại tóc cho cô.

“Bây giờ ở trong mắt của ta, các người chỉ bất quá vẫn là hàng hóa mà thôi.”

Trong hành lang truyền ra tiếng cười còi mở như ánh mặt trời của Túy Vô Dạ, nương theo tiếng cười là tiếng khóc lóc thảm thiết của các cô gái, chỉ làm cho cả người phát rét.

Những nữ nhân đáng thương này cho là họ được cứu rồi, nhưng chẳng qua chỉ là rơi vào một cái Địa Ngục khác thôi.

Tu Tề đã sớm hình thành thói quen nhìn Túy Vô Dạ nổi điên, hắn đi tới nơi tên thủ vệ mới đánh lên vừa rồi, nhìn chăm chăm nơi vách tường sau cau mày.

“Nơi này có phải là còn có đường đi?” hắn quay đầu lại hỏi Triệu Di Linh đang giống như mảnh nhỏ lá khô trong tay Túy Vô Dạ.

Triệu Di Ninh hoảng sợ rút lại, sau đó thanh âm run run nói, “Phía sau tường là cầu thang.”

“Nơi này nguyên lai còn có cầu thang?” Tu Tề cau lại lông mày, trước đó hắn vẫn cho rằng nơi này chỉ có một cái thang máy.

Đưa tay ở trên vách tường sờ một cái, khi tìm được một nhóm gạch không nên nhô ra, hắn không chút do dự liền đè xuống.

Một giây kế tiếp bên trái vách tường kia liền mở ra một cánh cửa, bên trong cửa đen như mực, có một cái cầu thang đang nổi lên trên dưới tầng.

“Tầng kế tiếp là cái gì?” Tu Tề lại hỏi.

“Xuống dưới, tầng kế tiếp hẳn là nhốt trẻ em... Còn có chỗ thủ vệ dùng chân cũng ở gần tầng bốn.” Triệu Di Ninh đã run không còn hình dáng gì, mặt sưng thành một đoàn cộng thêm cô ta đang sợ hãi nhìn qua có chút tức cười.

Trẻ em? Tu Tề nghe vậy trên mặt thoát nhìn không có phản ứng gì, nhưng mà bàn tay có vết sẹo lại tùy ý hoạt động hai cái.

Rất hài lòng với Triệu Di Ninh thức thời như vậy, Túy Vô Dạ xách cô ta lên tùy tiện nhốt vào một gian phòng giam, đi tới bên người Tu Tề liền hướng bên trong nhìn một cái.

“Chúng ta đi lên tìm lão đại hay vẫn là đi đến tầng kế tiếp?”

“Tầng kế tiếp.” Tu Tề nhàn nhạt nói, “Lão đại chung quy cũng sẽ xuống đây, chúng ta đi xuống trước.”

“Được, là người muốn đi tiếp.” Túy Vô Dạ ngoài miệng trêu đùa đôi câu, vỗ bả vai Tu Tề không có dị nghị gì, “Vậy chúng ta sẽ xuống ngay.”

Bạn đang đọc truyện *Thuyết Tiến Hóa Khi Bạn Gái Tôi Là Zombie* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Mặc Văn nổi giận

Trên thế giới này, có lúc thứ kinh khủng nhất không phải là người chết, mà là người sống.

Lướt qua vết máu trên chủy thủ, Mặc Văn hơi hơi nhắc chân đá văng một tên cản đường, màu mực trong con ngươi dao động không hề nén được hưng phấn.

Toàn bộ hành lang giờ phút này khắp nơi đều là thi thể đầu một nơi thân một nẻo, Mặc Văn đang đứng ở trong hành lang hầu như không còn sinh khí ngay cả một người toàn thân đều không để lại này.

Hồ hấp trong không khí mang theo mùi máu tươi, hần ngược mắt nhìn về phía bơm nước đầy máu tươi phía trước, ánh mắt thuận theo nhìn lên phía trên bơm nước là một đường ống, cuối cùng hiểu được lúc ở tầng trên vì sao hần lại ngửi được mùi máu tanh.

Lại suy nghĩ một chút vì sai ở bên trong tiểu khu rất nhanh sẽ tụ tập số lớn Zombie, nguyên lai đều là vì mùi máu tanh này hấp dẫn tới.

Nghĩ tới đây Mặc Văn không nhịn được đỡ cái trán ngứa đầu, ha ha phá lên cười một tiếng, tiếng cười tùy ý lại mang theo cuồng vọng.

Những người ở nơi này rõ ràng cũng làm chuyện tàn nhẫn giống như hần, mà lại ở lúc trước khi chết từng người từng người lại trách cứ hần, kêu hần là “Biến thái” là “Người điên”.

Bọn họ dựa vào cái gì mà nói như vậy?

Rõ ràng là, mọi người đều cùng là người điên, không phải sao?

Một cước giẫm lên một thi thể, trong huyết dịch phát ra “lạch cạch” một tiếng, ở nơi hành lang an tĩnh này lại dị thường dễ nghe.

Mặc Văn đình chỉ âm thanh nụ cười điên cuồng, dòi đi cánh tay, trên mặt ả núp dáng vẻ hung ác.

Cái cảnh tượng như địa ngục lại mang theo mùi máu tanh nồng đậm này, rốt cuộc làm cho Mặc Văn đang yên lặng, dục vọng lại kịch liệt hồi phục trở lại, ý thức của hần đã bị sự hung ác cùng cố chấp thay thế, hần cần phải tiếp tục duy trì sự giết chóc cùng ngược đãi.

“Lam Lam...” khớp xương ngón tay phát ra tiếng vang trầm nặng, hai con ngươi đen nhánh của hần nổi lên gió bão trí mạng, xen lẫn khát máu cùng hung ác, tràn đầy sát ý, “Khi tìm được em, phải phạt em thế nào mới tốt đây.”

“Em tại sao lại chạy trốn khỏi anh? Thật là không ngoan ngoan... Thật là không ngoan ngoan.”

“Keng——”

Cửa thang máy phát ra thanh âm nhắc nhở thanh thúy, ngay sau đó ngừng lại mở cánh cửa ra, Mặc Văn đứng ở cửa có thể thấy rõ ở sau thang máy có một cánh cửa đen nhánh khác sau hành lang.

Bước nhanh xuyên qua thang máy, hần đi vào bóng tối, tốc độ chạy càng lúc càng nhanh, giống như Từ Thần đang muốn đoạt lấy tánh mạng người khác.

Bây giờ Mặc Văn tâm tâm niệm niệm không biết Vu Lam đang làm gì?

Cô dĩ nhiên là đang đi tìm hần.

“Ngao ô?”

Vu Lam xoa xoa dây nịt da trên xương đùi mình, bị bội lỗi kéo chiếc áo sơ mi mới tinh. Cô giống như con ruồi không đầu đi loạn khắp nơi, cảm giác phương hướng lại không tốt, đến cuối cùng ngay cả nơi cô từ đâu chạy tới cũng không biết.

Cô ở đâu? đồ chơi của cô chạy đi nơi đâu rồi?

Thật ra thì lúc trước cô chỉ là muốn tránh máu. Mùi máu tanh, quá nồng đậm. Mùi tanh sẽ làm cho cô không thể duy trì được ý thức. Nhưng khi rời xa mùi tanh, cũng đem cô và đồ chơi tách ra.

“Gào!” không muốn đi nữa, đi bộ mệt quá, cô muốn đồ chơi mau tới cứu cô!

Cẩn ngón tay không có tí thịt nào của mình, cô bỗng nhiên ngửi thấy mùi của loài người, nghe được thanh âm của nhân loại. Cô lắc lắc đầu, nhẹ nhàng nhảy lên bám ở trên trần nhà.

Không thể không nói, cô chẳng qua là lười đến không thích hoạt động, cũng không phải là không thể hoạt động.

Trần đầy phấn khởi nhìn xuyên thấu qua cửa thấy một tên nam nhân đầu đầy mồ hôi đang ở trên người một nữ nhân “Rong ruồi” Vu Lam đem con người đột nhiên lòi ra của mình nhấc trở về, khuôn mặt đầy hiếu kỳ.

Cô không hiểu bọn họ đang làm gì, nhưng lại thấy bọn họ có bộ dáng chơi thật vui vẻ.

Không thể không nói thời điểm bây giờ Vu Lam thật sự là có trí nhớ mạnh nhất, cô nhìn như vậy, liền đem toàn bộ động tác của đôi nam nữ trước mắt tất cả đều ghi tạc vào trong đầu.

Về sau cô muốn tìm đồ chơi của cô cùng chơi cái trò chơi này nha.

Vì vậy Lam Lam Hoa Lili đem chuyện sinh sản đời sau “Vĩ đại” này định nghĩa thành một loại trò chơi.

Quay đầu nắm chặt một nắm tóc to, Vu Lam nhìn một hồi liền buồn chán chep miệng. Cô có chút thú vị từ trên trần nhà nhảy xuống, sau đó hướng về phía hai người kia, thật thấp rống một tiếng.

Có người nhìn coi thì không có gì, nhưng lại có con Zombie nào đó nhìn coi còn ra dọa người... Đây thật là đem tên nam nhân đang “Vận động” kịch liệt kia bị dọa gần chết.

“A!”

Nhìn thấy Vu Lam, trong nháy mắt nam nhân cả kinh hét lên, một giây kế tiếp bị dọa liền lăn một vòng từ trên giường ngã xuống, “Vì sao ở nơi này lại có Zombie?!”

Nữ nhân cũng nhìn thấy Vu Lam, bị hù dọa sắc mặt trắng bệch đồng thời người run rẩy không biết nên làm gì nữa.

“Gào.” đừng để ý tới tôi, các người tiếp tục đi nha. Vu Lam cười híp mắt cúi đầu, trưng ra bộ dáng vô cùng hiền lành.

Dạ đây cô kêu gào muốn ăn hai tên nhân loại đang tỏa ra mùi thịt thơm trước mắt này, nhưng mà ý thức của cô lại kiên định không chế hành động của cô.

Đáng tiếc cô là người hiền lành nhưng mà ở trong mắt tên đàn ông kia lại là dữ tợn. Nam nhân kia phản ứng lại rất nhanh, cầm lên một cây súng bên trên y phục liền hướng về phía Vu Lam nổ hai phát, tiếng súng chói tai vang lên làm cho Vu Lam bị giật mình, cô liền né người tránh đi.

Cô không vui gầm nhẹ một tiếng, ánh mắt cô thoáng cái biến hóa nguy hiểm, cô giống như một con Zombie thông thường một nửa người nằm sấp trên mặt đất, tùy thời chuẩn bị tiến lên cắn đứt cổ của tên đàn ông kia.

Nếu như lúc này cô có cái đuôi nó tuyệt đối sẽ rất có lực uy hiếp.

“Lam Lam”

Nhưng mà còn không đợi cô phát động công kích, trong hành lang đen nhánh sau lưng liền truyền đến một đạo thanh âm để nghe quen thuộc.

Khi đạo thanh âm này vang lên, trong nháy mắt, cảm giác phòng bị trên người Vu Lam liền rút đi hết. Cô vội vàng đứng lên, vui vẻ hướng về phía địa phương mới lên tiếng vừa rồi nhào tới.

“Ngao ô!” người đã về rồi!

Cô cao hứng la lên.

Mặc Văn quả nhiên đứng trong bóng đêm, hần nửa quỳ xuống lộ ra nụ cười ôn hòa hướng về phía Vu Lam dang tay ra, ôn nhu giống như quá khứ vậy.

Nhưng mà bước chân Vu Lam lại dừng một chút.

Cô bèn nhảy phát giác nguy hiểm.

Nhưng mà cho dù như vậy cô cũng chỉ ngần ngừ ngừng lại một lát, tiếp lấy liền liều mạng nhào tới trong ngực Mặc Văn.

“Ngao ô...” rất muốn người.

Khi cô ngã vào trong ngực hần, trong nháy mắt Mặc Văn liền nắm chặt khuỷu tay, vững vàng đem cô siết chặt ở trong ngực.

Vu Lam có chút khó chịu, ánh mắt của cô ngập nước cọ xát ngực Mặc Văn, ngẩng đầu lên đáng thương “Ồ ô” một tiếng.

“Lam Lam, tại sao em lại rời khỏi anh.” đôi con người Mặc Văn cơ hồ khêu trương đến lớn nhất, đôi mắt hần đen nhánh không ánh sáng phản chiếu đôi mắt ngập nước của Vu Lam, lòng mơ hồ có chút run rẩy.

“Ngao ô.” Vu Lam khó chịu nhú mũi, nằm úp sấp ở trong ngực hần nức nở, giọt nước mắt lớn chừng hạt đậu vẫn không nhìn được xông ra hốc mắt.

Khó chịu a.

Cô không thích đồ chơi như vậy với cô.

Nước mắt Vu Lam nhanh chóng nhuộm ướt bộ ngực hần, trong ánh mắt Mặc Văn nhìn như bền chắc không thể phá vỡ, nhưng tâm lý chán kia lại trong nháy mắt điên cuồng bề nổi, còn dư lại chỉ có hốt hoảng cùng mờ mịt.

“Lam Lam... Lam Lam... Lam Lam...” lực đạo của hần trong nháy mắt nhẹ xuống, vùi đầu trong bả vai Vu Lam một lần lại một lần lẩm bầm tên của cô, thanh âm khàn khàn một tiếng lại quan trọng hơn một tiếng.

“Không được rời bỏ anh, không muốn em rời bỏ anh, anh không thể không có em!”

“Ngao ô.”

Chương 39: Đồ Chơi của cô vui, cô cũng vui

Thanh âm của Vu Lam bây giờ thực sự không tính là êm tai, nhưng mà lại có thể đem đáy lòng đang điên cuồng của Mặc Văn từ từ dịu dàng xuống.

“Lam Lam.” Mặc Văn ôm eo Vu Lam, vội vàng hôn nhẹ cổ của cô, gửi gắm tất cả nỗi lòng của mình.

Nhận ra được Mặc Văn yếu ớt, Vu Lam rất ngoan ngoãn đưa tay ra, giống như thời điểm lúc trước Mặc Văn đỡ cô, vụng về vỗ hai cái lên lưng hân.

Cọ xát cái trán Mặc Văn, cô làm nũng tựa như đánh hai tiếng khò khò.

“A...” ghé vào bên tai Mặc Văn, Vu Lam cố sức điều chỉnh thanh âm của mình, thật lâu mới phun ra một chữ không rõ, “Ồ.”

Khi phát ra một tiếng này cô rất không hài lòng cúi đầu, có chút ách não lảm bảm một tiếng, cả người cũng dứt khoát treo ở trên bả vai Mặc Văn.

“Lam Lam?” chú ý tới sự khác thường của cô, Mặc Văn ngừng đầu lên nhẹ nhàng sờ một cái lên cái cổ không tính là bóng loáng của cô, dụ dỗ cô, nói, “Làm sao vậy?”

“A...” Vu Lam khò sở chu cái miệng lên, lần nữa há mồm khó khăn nói, “A... Ô.”

Ngay từ đầu Mặc Văn còn hơi nghi hoặc một chút, nhưng rất nhanh thì phản ứng kịp, ngạc nhiên nhìn cô nói, “Lam Lam, em đang gọi anh phải không?”

Vu Lam nghe không hiểu ý tứ trong lời nói của hân, cô chỉ biết đồ chơi của cô sẽ bởi vì cô gọi hân như vậy thì hân sẽ rất vui vẻ. Cô muốn phát ra cái âm điệu này rõ ràng hơn, nhưng mà dây thanh, đầu lưỡi của cô đều không cho phép.

Vào giờ khắc này trong lòng Mặc Văn tất cả lệ khí đều tiêu tan toàn bộ ở trong không khí, hân ôn nhu hôn lên tai của Vu Lam, tâm tình nhảy nhót làm cho hân không nhìn được ngoắc ngoắc khóe miệng, “Lam Lam...”

“Em như vậy, anh làm sao có thể để cho em rời xa anh được?”

Cảm giác được trên người Mặc Văn khí tức đã thay đổi giống như ngày trước, Vu Lam mới thận trọng đảo đôi mắt ti hí, vui vẻ chui vào trong ngực Mặc Văn, dù trên người Mặc Văn lúc này có mùi máu tanh rất nồng đậm.

“Gào!” đồ chơi của cô vui, cô cũng vui!

Hai người bên này nhu tình mật ý, trong phòng bên kia, tên nam nhân đang kéo quần lên lấy súng từ trong phòng vọt ra, khí thể hung hăng hướng về phía hai bên hành lang đen nhánh quất lên, “Con mẹ nó! đi ra cho tôi!”

Một tiếng này thật đúng là trung khí mười phần, trong hành lang truyền ra từng trận tiếng vang làm cho lỗ tai người ta tê dại.

Mấy tên còn ở trong phòng trực thủ vệ, từng tên một vội vã chạy ra, nhìn thấy nam nhân đang ở trần vội vàng hỏi đã xảy ra chuyện gì.

“Con mẹ nó nơi này vừa rồi có Zombie xuất hiện, thiếu chút nữa nó đã ăn lão từ rồi!” nam nhân hiển nhiên là bởi vì sự tình vui vẻ bị cắt đứt hơn nữa còn bị kinh sợ mà nổi giận, hân gân giọng hàm hừ, phun ra vô số nước miếng, “Các người, mấy tên khốn kiếp là thủ vệ như thế nào vậy, sao Zombie cũng có thể đến đây!”

Đáng thương tên thủ vệ đứng gần hân nhất bị phun nguyên gương mặt toàn là nước miếng, nhưng ngay cả lau hân cũng không dám lau, vội vàng nói, “Lý đội trưởng, ngài có phải là nhìn lầm rồi rồi hay không, nơi này làm sao có thể có Zombie?”

“Cmn lão từ có thấy hay không! Không lẽ lão từ còn không biết sao?” Lý Lôi kéo lấy cổ áo một tên thủ vệ tiếp tục rống to, “Lão từ đang cùng vợ chơi vui vẻ, lại có một con Zombie giống như chuột đột nhiên xông tới, nếu không phải lão từ phản ứng nhanh, lúc này tiểu tử người sớm đã bị ăn sạch sẽ rồi!”

Thủ vệ kia bị Lý Lôi đóng đưa đến hoa mắt váng đầu, hân vẫn chỉ có thể ý vị gật đầu nói “Dạ dạ dạ”.

Chẳng qua là lúc này trong hành lang nhiệt độ lại thấp xuống không ít.

Nghe được lời Lý Lôi gương mặt hoa lệ của Mặc Văn tối xuống một mảnh, quanh người hân tản ra khí tức lạnh, da thịt hân lạnh giá giống như là người chết.

Cúi đầu chọc chọc quai hàm đang phồng lên của Vu Lam, hân cười yếu ớt hỏi, “Thì ra là có người phát hiện em?”

“Ừc. ” Vu Lam phun ra một cái bong bóng, tròn tròn mắt, gương mặt vô tội.

“Em đã làm gì để cho hấn tức giận như vậy? ” Mặc Văn tiếp tục cười híp mắt hỏi.

“Gào hô. ” Vu Lam vẫn là vô tội nhìn hấn.

“Được rồi, anh biết rồi. ” thân mật chạm vào trán Vu Lam, Mặc Văn híp cặp mắt đen nguy hiểm cơ hồ muốn xem thấu trong ánh mắt Vu Lam có chứa gì, hấn hé mắt ung dung cười nói, “Lam Lam em nói xem anh nên giải quyết bọn họ như thế nào cho phải đây?”

“Gào? ” bị ôm chặt không cách nào nhúc nhích Vu Lam nháy mắt hai cái.

” Ừ, vậy hãy để cho bọn họ không thể mở miệng được nữa. ” Mặc Văn vuốt tóc của Vu Lam nói, vẻ mặt giống như là ” tất cả anh đều sẽ nghe theo em ”

“???”

Vu Lam nghiêng nghiêng đầu, từ đầu chí cuối về mặt cô đều mờ mịt.

Hôn một cái lên cặp mắt mờ mịt của cô, Mặc Văn ôm lấy cô nhấc chân liền đi ra khỏi bóng tối. Nhìn cánh tay trần hùng hùng hổ hổ của Lý Lôi, con người hấn đột nhiên nhăn rứt lại.

Bên mắt vừa liếc về phía căn phòng, đúng lúc thấy một nữ nhân đang chặt vật từ trên giường lật xuống nhặt y phục mặc vào.

“... ” tay đang nắm lấy thắt lưng Vu Lam hơi dùng thêm chút ít lực đạo, trông mắt Mặc Văn nhìn chăm chăm ánh mắt u mê kia của cô, một hồi lâu mới tựa như cười mà không phải cười hỏi, “Lam Lam, mới vừa rồi em rút cuộc đã nhìn thấy những gì?”

Vu Lam mới không để ý tới hấn đang làm bầm làu bàu cái gì đâu, miệng cô nhẹ cắn chặt nút thắt trên cổ áo hấn, vẻ mặt cô kiên định giống như nếu không thể đem cái nút thắt ấy kéo xuống thì sẽ không chịu bỏ qua.

Mà Lý Lôi khi nhìn thấy Mặc Văn trong nháy mắt hấn đã cảm thấy lông tơ dựng thẳng lên, kinh nghiệm nhiều năm nói cho hấn biết người đàn ông trước mắt này hấn sẽ không thể trêu chọc nổi.

Ánh mắt rơi vào trong ngực Mặc Văn, Lý Lôi đầu tiên là cả kinh tiếp lấy lập tức cảm sủng lên.

Chung quanh mấy người lính gác cũng nhanh chóng tiến vào trạng thái phòng bị.

“Người là người nào! ” một người thủ vệ lớn tiếng quát, hấn nhìn chăm chăm Vu Lam về mặt mơ hồ còn có chút sợ hãi.

Nhưng mà Mặc Văn ngay cả nửa cái liếc mắt cũng không cho hấn, chẳng qua là bắt đắc dĩ thở dài, nhếch miệng lên nở một nụ cười cực kỳ ôn nhu, làm cho người ta không tự chủ được sinh ra ý tứ gần gũi.

“Lam Lam, anh nghĩ anh phải thay đổi chủ ý rồi. ” thanh âm của hấn cũng trầm thấp êm tai, “Bọn họ hấn là phải sống không bằng chết mới tốt.”

Lý Lôi đầu tiên là sững sờ, vừa muốn giễu cợt Mặc Văn, liền lại thấy Mặc Văn ngẩng đầu lên nhìn hấn nhàn nhạt nói, “Nhất là người.”

Bốn chữ ngắn ngủi này làm cho trái tim Lý Lôi trong nháy mắt co rút nhanh, hấn chặt vật lui về sau nửa bước, một giọt mồ hôi lạnh theo trán thấm ra.

Hoàn toàn không thềm để ý tới phản ứng của Lý Lôi, Mặc Văn sau khi nói xong liền không thềm nhìn hơn mười hòng súng kia, ôm lấy Vu Lam đi vào căn phòng bên cạnh.

Nữ nhân đang mặc quần áo kia sắc nhọn kêu một tiếng, ôm chặt lấy cánh tay của mình.

Vu Lam thấy vậy nho nhỏ bấu môi, lại từ trong ngực Mặc Văn rút một cái.

Bọn thủ vệ thấy Mặc Văn dám không nhìn bọn họ như vậy, lòng tự ái họ bị sỉ nhục, lập tức rối rít bóp cò.

Không nghĩ tới khi bọn họ bóp cò lại không có như nguyện nghe được âm thanh đạn bắn, ngược lại thì không khí lại có một trận đông đặc, súng trong tay bọn họ lại giống như là bị cố định ở trong không khí không cách nào sử dụng được, trong chớp mắt đột nhiên hóa thành bột phấn.

Bọn thủ vệ trở mắt nhìn nhau, đồng thời thấy được sự kinh sợ trong mắt đối phương, Lý Lôi thậm chí còn ngã ngửa trên đất.

Mới vừa rồi... Xảy ra chuyện gì vậy?

Bạn đang đọc truyện *Thuyết Tiến Hóa Khi Bạn Gái Tôi Là Zombie* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Chúng ta về nhà

Bên trong căn phòng, thời điểm nữ nhân đang ăn mặc quần áo nhìn thấy Mặc Văn theo bản năng kéo lấy y phục của mình, thời điểm khi cô ta nhìn rõ mặt mũi Mặc Văn thì sùng sốt một chút, có chút thất thần.

Lúc này trên mặt Mặc Văn không có huyết sắc lại bị dính mấy giọt máu tươi, nhưng lại không hiện lên sự bẩn thỉu, ngược lại còn làm cho hắn có một loại cảm giác Tà Tử không kèm chế được. Hai con ngươi đen nhánh giống như hố đen hấp dẫn tâm mắt của người khác, giống như là ở bờ bên kia chứa mạn châu sa hoa, thần bí làm cho người khác tìm đập thành thịch.

Hắn dường như chú ý tới ánh mắt nóng bỏng của nữ nhân, bên mắt rất ôn nhu cười một cái.

Nữ nhân chỉ cảm thấy tâm hồn rung động một cái, hốt hoảng cúi đầu, trên mặt cô ta nóng thành một đoàn.

“Gào.” chú ý tới phản ứng này của cô ta nữ, Vu Lam liền ôm chặt cổ của Mặc Văn, ngược đầu tuyên cáo quyền sở hữu của cô.

Mặc Văn rất ôn nhu hôn cằm Vu Lam một chút, sau đó đi mấy bước liền đi tới trước mặt cái người nữ nhân đã bị mê thần hồn điên đảo kia, một tay kéo lấy tóc của cô ta liền đem cô ta vút ra ngoài cửa, cũng không để ý việc cô ta không mặc quần áo từ tế.

Đối với hắn ngoại trừ Vu Lam ra, hắn luôn luôn không có kiên nhẫn với người khác.

“Lam Lam.” lấy ra một nhóm áp súc bánh bích quy nhét vào trong miệng, Mặc Văn chán ghét liếc nhìn ga trải giường xốc xếch, đem Vu Lam đặt ở bên trên ghế sa lon bên cạnh.

“Ngao ngao ở nơi này chờ anh có được hay không? Anh đem người ngoài cửa giải quyết xong thì rất nhanh sẽ trở lại.”

Mặc Văn nói ra tay áo bị cô nắm, Vu Lam cái hiểu cái không gật đầu một cái, sau đó lại không chịu buông tay ra.

Nhìn tay áo gắt gao bị cô nắm, Mặc Văn cười than một tiếng, cúi người ôm lấy cô liền hôn từ mặt đến cổ cô, nụ hôn cộng thêm hô hấp phả ra hơi nóng của hắn làm cho Vu Lam cong con ngươi khoái trá cực kỳ.

Cục xương nơi cổ họng khẽ nhúc nhích, Mặc Văn lúc này mới dùng âm thanh khàn khàn của hắn đầu độc nói, “Anh rất nhanh thì sẽ trở lại, Lam Lam em phải ngao ngao chờ anh.”

“A...” trọn to ánh mắt như nước long lanh nhìn Mặc Văn xoay người đi ra ngoài, Vu Lam cúi đầu xuống cắn đầu ngón tay của mình nghiền răng.

“Các người nhanh chóng đi nói cho đại nhân!”

Mặc Văn vừa ra đã nhìn thấy mấy người lính gác đang hoảng loạn thành một đoàn, Lý Lôi đang nắm lấy cổ áo một người thị vệ hướng về phía hắn hét, “Vẫn còn ở nơi này lẽ mề cái gì!”

Người có thể trong nháy mắt đem súng của bọn họ làm thành bụi phấn, bọn họ căn bản là chiến đấu cũng không thắng nổi người kia.

Thủ vệ kia run run gật đầu, ánh mắt liếc qua thấy Mặc Văn đi ra, trong nháy mắt mặt hắn liền trắng bệch không chút huyết sắc.

Mặc Văn quét mắt nhìn tất cả mọi người một vòng, cuối cùng đưa mắt nhìn Lý Lôi cùng người nữ nhân đang ôm chân hắn.

Nhận ra được ánh mắt thủ vệ hoảng sợ, Lý Lôi quay đầu lại liền thấy một đôi con ngươi đen nhánh không ánh sáng, giống như Tử Thần bình thản không gợn sóng đang theo dõi hắn.

Nữ nhân kia phát ra một tiếng thét chói tai, liền lăn một vòng, rúc vào sau lưng Lý Lôi.

Ừ... Nam trần nửa người trần trụi, nữ thì quần áo xốc xếch.

Không biết nghĩ tới điều gì mà sắc mặt của Mặc Văn càng phát ra khó coi hơn, hắn rừ mí mắt xuống, làm bầm lâu bầu nói, “Không biết Lam Lam nhìn thấy những gì.”

Không có nghe rõ Mặc Văn nói cái gì, nhưng mà Lý Lôi chỉ nhớ rõ cả người mình đều phát rét, ngay cả hô hấp cũng theo bản năng cẩn thận từng li từng tí.

“Nếu không biết là những gì...” Mặc Văn ngẩng đầu lên, cười ra tiếng, “Vậy liền trực tiếp phá nát toàn bộ là được.”

Vu Lam một mình đợi ở trong phòng thực sự rất buồn chán, cô hết nhìn đông tới nhìn tây một hồi, rồi bò ngay xuống ghế sa lon nằm ở trên mặt đất, giống như thể đang bơi lội quơ hai cánh tay của mình, tự chơi vô cùng cao hứng.

Đợi cô lăn được hai vòng thì Mặc Văn trở về, lần này trên người Mặc Văn cũng không có nhuộm nhiều huyết khí, hắn vừa về đến trước vừa lấy ra một nhóm áp súc bánh bích quy toàn bộ nuốt vào bụng, sau đó mặt đầy bất đắc dĩ đem Vu Lam từ dưới đất “Nhặt” lên.

“Lam Lam, trên đất nhiều bẩn lắm. ” đem Vu Lam thả ở trên ghế sa lon, vỗ bụi đất trên quần áo cho cô, Mặc Văn nhẹ nhàng dùng ngón cái lau đi tro bụi ở chóp mũi Vu Lam.

“Gào. ” Vu Lam nhảy mũi mấy cái, cô vô tội nháy mắt mấy cái bắt lấy cái tay Mặc Văn lại, hướng về phía ngón cái của hắn hung hăng thổi ra một hơi, chắc chắn đã thổi hết tro bụi phía trên thì cô làm vẻ mặt nịnh hót làm nũng với Mặc Văn.

Nhìn nha, ta cũng giúp ngươi thổi khô sạch rồi nha. . . , ngươi không thể tức giận nữa nha.

Nhìn Vu Lam như vậy Mặc Văn không có biện pháp nào, hắn xoa xoa tóc của cô rồi đưa tay ra ôm cô lên.

“Đi, chúng ta về nhà.”

Hiện tại hắn cũng không có ý định xen vào cái căn cứ này nữa, hắn chỉ muốn nhanh chóng đem Vu Lam ôm về nhà, cùng nhau ăn cơm đi ngủ trải qua sinh hoạt hai người thôi.

Vu Lam trước sau như một khôn khéo ôm cổ của hắn, từ trong cổ họng cô phát ra âm thanh “Ừ” một tiếng, một bộ dáng Mặc Văn muốn như thế nào thì như thế đó.

“Đói? ” Mặc Văn bước chân dừng một chút, tiếp tục đi ra ngoài nói, “Tinh hạch trên người bây giờ đã bị em ăn hết rồi. . . , chờ anh về nhà đút cho em ăn có được hay không?”

“Ngao ô. ” Lam Lam cong cong con ngươi.

Bên ngoài phòng ngay cả một người thủ vệ cũng không thấy, an tĩnh giống như là nghĩa địa không còn sinh khí.

Vu Lam bèn nhảy ngửi thấy nhân nhật mùi máu tanh, cô tròn tròn mắt hít thở nhìn xuống dưới mặt đất, cảm giác đồ vật thật giống như có chút lồi lõm nhưng mà bởi vì ánh sáng quá mờ nên cô nhìn không thấy rõ.

Có những căn phòng có mùi máu tanh vô cùng nồng nặc, nhưng mà Mặc Văn cố ý tránh những căn phòng này.

“Lam Lam? ” thanh âm trầm thấp ở bên tai của cô gọi cô, “Em đang nhìn gì vậy?”

Vu Lam lấy lại tinh thần ôm lấy đầu của hắn, không lên tiếng.

Thời điểm Mặc Văn chuẩn bị lên tiếng bỗng nhiên cảm thấy có một đạo tầm mắt nóng bỏng đang nhìn chằm chằm hắn, hắn giương mắt dựa vào trực giác nhìn lại liền thấy một cái máy theo dõi đang hướng ngay hắn, mà trong tròng kính của nó phản xạ ánh sáng u u.

Nhìn chăm chú điểm đỏ nho nhỏ bên trên máy theo dõi kia, Mặc Văn giơ tay lên còn chưa kịp làm gì, chung quanh vốn dĩ là có ánh đèn âm ỉ, lại phát ra âm thanh “Két” toàn bộ đèn đều bị tắt, toàn bộ hành lang trong nháy mắt tối đen ngay cả đường đi cũng không thấy rõ.

Vu Lam đang nhu thuận nhưng lúc bị tối đen xuống cô lại bị dọa sợ hết hồn, cô thò đầu ra hết nhìn đông tới nhìn tây một chút, không hiểu làm sao đột nhiên lại tối như vậy.

Cảm giác sau lưng được vỗ nhẹ một cái, cô hướng thụ cọ xát người Mặc Văn sau đó lại khôn khéo rút trở về như cũ.

“Sợ tối? ” Mặc Văn cười nói, Vu Lam cũng có thể cảm giác được thời điểm cổ của hắn phát ra tiếng thì khẽ chấn động.

“Gào. ” cô càng thân mật cọ xát cổ của hắn, an tâm ngáp một cái.

Đúng lúc này trên hành lang truyền đến một tiếng cười, nghe giống như là từ trong loa phát ra như, có chút mơ hồ.

“Hôm nay thật là làm cho ta mở rộng tầm mắt. ” trong loa phát ra giọng nam khắc khắc cười, âm thanh như giấy ráp mài qua làm cho người nghe hết sức không thoải mái.

“Bích K? ” Mặc Văn nguy hiểm nghiêng con ngươi nhìn chỗ phát ra tiếng nói.

”Ừ, thông minh, ta chính là Bạch sứ Bích K, người quản lý cái trụ sở trong lòng đất này. ” Bích K không chút kiểu cách nào liền thừa nhận, sau đó cười ha ha chuyển đề tài tiếp tục nói, “Bất quá. . . Dục Minh* Tỷ Đệ đại giá đến thăm, ta lại không kịp nghênh đón, thật đúng là thất lễ.”

*Dục Minh = Muốn Minh: là một tổ chức do Mặc Văn thành lập, mấy chương trước mình dùng Muốn Minh nhưng bây giờ mình sửa lại Dục Minh cho hay hơn và hợp truyện hơn.

Ở tầng bốn Tỷ Vô Dạ đang tựa vào bên tường, trong hành lang đen nhánh chỉ có ánh mắt của hắn là phát sáng rực rỡ.

“Ngươi biết ta? ” hắn nhìn quanh giơ lên hai cánh tay cười nói, nụ cười cười mở.

Bạn đang đọc truyện *Thuyết Tiến Hóa Khi Bạn Gái Tôi Là Zoombie* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Túy Đế còn có Tu Hoàng

“Nói ra thật là xấu hổ, ta từng may mắn gặp qua cảnh Túy Đế ngược đãi dân chúng.” Bích K. trờ trờ khoe miệng, cười nói, “Từ khi ngược đãi vào trụ sở của ta, ta vẫn luôn chú ý tới người. . . Túy Đế, Túy Vô Dạ, không nghĩ tới dĩ năng của người, lại lợi hại như vậy thật làm người ta giật mình.”

“Bị người phát hiện rồi.” bởi vì hành lang đèn nhánh không có ánh sáng, cho nên Túy Vô Dạ nhất thời cũng không tìm được Bích K. đang ở nơi nào quan sát hắn. Có chút bất đắc dĩ buông tay, hắn cố ý thờ dài nói, “Cho nên nói a... Ta không thích bị người khác theo dõi, riêng tư đều bị nhìn thấy hết.”

“A, ai kêu người có dĩ năng chướng mắt như vậy.” âm thanh Tu Tề bình thản từ chỗ sâu trong hành lang vang lên, hắn từ một bên, trong lao ngục đi ra, cả người đều sền sệt vết máu, thời điểm hắn cách Túy Vô Dạ mấy mét, Túy Vô Dạ liền ngửi thấy một cỗ mùi máu tanh nồng đậm.

“Người chơi đã rồi?” nghe được dĩ năng của mình bị đánh giá là “Chướng mắt” Túy Vô Dạ vẫn còn có chút khó chịu, hắn hài hước liếc Tu Tề một cái nói, “Người lại không thể nhìn một chút sao, trở về rồi chơi tiếp, làm cho ta đợi lâu như vậy.”

“Người cũng biết...” Tu Tề hiện tại tâm tình rất tốt, mặt hắn âm trầm bên trên lại lộ ra một nụ cười vui thích, “Đối với trẻ con đáng yêu, ta rất yêu thích.”

“ừ, biến thái.” Túy Vô Dạ lườm một cái, khinh bỉ Tu Tề đồng thời dường như cũng quên mất, hắn cũng không phải là một người bình thường.

Mà Bích K., sau khi Tu Tề xuất hiện hắn liền không lên tiếng, ngồi ở trước từng hàng máy móc nhìn cảnh tượng từ trong theo dõi mặt không cách nào nhìn thẳng, hắn luôn luôn lạnh nhạt cũng không nhìn được siết chặt quả đấm.

“Ừ? Bích K. các hạ, tại sao lại không nói chuyện nữa?” hắn đi hai bước nhìn thấy máy theo dõi trong hành lang còn có một đạo ánh sáng Hồng duy nhất, Túy Vô Dạ ngẩng đầu lớn tiếng hỏi, “Lên tiếng đi, một mình cùng với người biến thái đợi ở hành lang tối đen như mực này làm cho ta rất sợ hãi a.”

Gân xanh trên trán Tu Tề giật một cái, nhưng bởi vì tâm tình tốt hắn tốt nên cũng không nói lời giễu cợt lại Túy Vô Dạ, chẳng qua là hắn hừ lạnh một tiếng.

“Nghe nói người Dục Minh không xứng đáng làm người, ngày hôm nay ta coi như là thấy được rồi.” trầm mặc thật lâu Bích K. rốt cuộc cũng lên tiếng, trong giọng nói của hắn không hề che giấu chán ghét, rất hiển nhiên hắn đối với cảnh tượng mới vừa nhìn thấy, cảm thấy rất chán ghét.

“Nhìn dáng vẻ hắn như vậy chắc là hắn đã thấy được cảnh tượng chơi đùa của người và bọn nhỏ rồi.” nghe vậy Túy Vô Dạ không khỏi liếc Tu Tề một cái, thật ra thì hắn đối với việc Tu Tề làm tất cả đều không có cảm giác gì, nhưng mà đối với người thường mà nói thì đó tuyệt đối là việc không thể chịu đựng được.

“Hắn biết chúng ta là người Dục Minh?” hoàn toàn không thèm để ý lời châm chọc của Bích K., Tu Tề nghiêng đầu nhìn Túy Vô Dạ hỏi, ngữ khí không được tốt lắm.

“Hắn cũng đã biết ta chính là Túy Đế.” Túy Vô Dạ buông tay, “mới vừa rồi người không nghe thấy sao.”

Mới vừa rồi chơi đùa quá chăm chú nên hắn đúng là không có nghe thấy, Tu Tề cau mày lại không khỏi cười lạnh nói, “Ta đã nói lúc người đi làm nhiệm vụ thì người phải che mặt lại, xem đi, bây giờ bị nhận ra rồi.”

“Trách ta sao, ta phải dựa vào gương mặt này để dỗ người khác.” Túy Vô Dạ cười híp mắt chỉ chỉ mặt mình, nhưng đáng tiếc nụ cười như ánh mặt trời của hắn cũng không dỗ Tu Tề dừng lại được.

“Ta từng nghe nói Dục Minh có Túy Đế Tu Hoàng, không biết mới vừa rồi... Vị ngược đãi trẻ con kia, có phải là Tu Hoàng hay không? “hiển nhiên Bích K. không có tâm tư gì nhìn Túy Vô Dạ và Tu Tề cãi vã, hắn cố hết sức làm cho thanh âm của mình bình tĩnh lại, nhưng mà trong giọng nói kia lại nồng nặc ý giễu cợt vô luận như thế nào cũng không thể che giấu được.

“Rõ ràng bình thường Người đem những hài tử này làm thành hàng hóa, nhưng bây giờ lại muốn làm danh hiệu chính nghĩa cho hài tử... Thật là dối trá.” Túy Vô Dạ cười nói với Bích K., hắn nhếch khóe môi, quay đầu nhìn Tu Tề, mặt không cảm giác nói, “Nhìn đi, người bình thường đều che cái mặt thì thể nào, bây giờ chẳng phải cũng bị nhận ra sao?”

Tu Tề đem tầm mắt đặt ở bên trên máy theo dõi, ngay cả ánh mắt đều không cho Túy Vô Dạ một cái.

“Cho dù ta lạnh lùng đến đâu, cũng sẽ không đối đãi với hài tử như vậy.” âm thanh của Bích K. cơ hồ là từ trong kẽ răng ép ra ngoài.

“Ta chỉ là đang cứu bọn họ.” Tu Tề thản nhiên nói, hắn nhìn chăm chăm máy theo dõi, tầm mắt xen lẫn khí tức lạnh lẽo, hắn ở trong bóng tối làm cho cả người càng phát ra cảm giác âm trầm, “Ít nói nhảm đi, người rốt cuộc muốn làm gì.”

Bích K. dường như cũng không muốn quán quít về vấn đề một đứa bé nữa, hắn cười gằn một tiếng nói, “Không có gì, chỉ là muốn đề cho các người đến chỗ của ta làm khách thôi, cái vị kia đang ở tầng 2, mặc dù không biết hắn là ai, nhưng chắc cũng là người của Dục Minh các người đây.”

” phải. ” Tuy Vô Dạ đáp rất sáng khoái, Tu Tề cũng không nhịn được trù hạ khoe miệng liếc hần một cái.

Mặc Văn nghe được Bích K nhắc tới mình, hần cũng không có phản ứng gì, phải nói hần từ đầu chí cuối cũng không có đem tinh lực đặt ở trên người Bích K.

Ôm Vu Lam tiếp tục đi về phía thang máy, lúc trước hần thích nghe Vu Lam cười, tâm tình hần thật ra thì vẫn rất tốt.

“Vị ở tầng 2 này...” Bích K cuối cùng cũng đưa ánh mắt đặt ở trên người Mặc Văn, nhìn thấy hần bình tĩnh đi lại ở trong hành lang đen nhánh, không khỏi không nói, “Thật là ngượng ngùng, bây giờ ngoại trừ tầng này của ta thì tất cả các tầng lầu khác đều bị cúp điện rồi, thang máy đã không cách nào sử dụng nữa, mà bây giờ việc duy nhất người có thể làm là đi thông qua cầu thang đến nơi này của ta, ta nghĩ ta sẽ rất nhiệt tình chiêu đãi người.”

Nghe vậy Mặc Văn lập tức dừng bước, hần đứng tại chỗ có chút không vui cup mắt xuống, bởi vì bị người khác quấy rầy đến việc hần và Vu Lam cùng nhau về nhà nên trong đôi mắt đen của hần lộ vẻ nguy hiểm dị thường.

“Cầu thang ở nơi nào. ” hần hỏi.

“Xoay người đi thẳng, đến cuối tường đẩy ra chính là cầu thang. ” Bích K cười nói, hần bây giờ còn chưa rõ ràng thực lực của người nam nhân không biết tên này, cho nên hần cố ý ở trên cầu thang thiết kế một chút “Khảo sát ” năng lực tồn tại của người đàn ông này.

Mặc Văn cũng cười, hần không có lên tiếng nữa, chẳng qua là ngẩng đầu lên hướng về phía máy theo dõi lộ ra một nụ cười cực kỳ sạch sẽ.

“Nếu đã muốn tìm chết, vậy thì sẽ làm như mong muốn của người.”

Nhận ra được sát ý không che giấu chút nào trên người Mặc Văn không che giấu, Vu Lam chép miệng, càng dùng sức ôm lấy cổ của hần.

Mà ở trong máy theo dõi phía sau, Bích K lại vô hình bị mồ hôi lạnh làm ướt đầm lưng.

Chuyện gì xảy ra, cái cảm giác quỷ dị này...

Mặc Văn lần này đi rất nhanh, hần không thêm đề ý chút nào đi lên trên lòng bàn chân hần sền sịch máu thịt, rất nhanh thì đi đến nơi cuối vách tường. Nhìn vách tường trơn tru, hần không có tâm tư gì tìm chốt mở điện, trực tiếp nhấc chân đạp lên đem vách tường đạp rơi trên đất.

Đi qua bụi đất tung bay Mặc Văn trực tiếp đi vào hành lang, Vu Lam lại cau mày một cái.

Trong cầu thang cũng không có bất kỳ ánh sáng gì, cũng may năng lực nhìn ban đêm của dị năng giả so với người bình thường tốt hơn rất nhiều, loại hắc ám này còn không ngăn được hần.

Chẳng qua là mới đi mấy bước hần lại ngừng lại, ngược mắt nhìn thấy trước mặt có một đám thú vệ cầm súng ngồi chờ.

Đối với cái tên Bích K này, hần thật sự là càng ngày càng khó chịu.

Nếu chỉ bẻ gãy cổ tên kia thôi thì hiển nhiên đã không còn là biện pháp thỏa mãn hần được rồi, ừ... Hần có thể bắt đầu từ từ chi, một tác lại một tác đem tên kia làm thành bụi phấn.

Bạn đang đọc truyện *Thuyết Tiến Hóa Khi Bạn Gái Tôi Là Zoombie* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Trí nhớ nơi sâu nhất

Edit: Huyền Huyền

Beta: Quỳnh

Mặc Văn suy nghĩ rất nhanh chóng.

Ngồi chờ sau lưng bọn thú vệ Ngô Mân Ứng hiển nhiên đã chờ tại chỗ này rất lâu rồi, hần đứng lên nhìn chăm chăm Mặc Văn, nụ cười thâm thâm nói, ” Xin lỗi, hôm nay người có thể phải chôn chân ở đây rồi.”

Trước đó Bích K đã đem tất cả tài liệu của Mặc Văn đều gửi qua hần, vì vậy hần biết rõ người đàn ông trước mắt này tuyệt đối không phải cái thứ dễ giải quyết.

Nhưng mà... Hần đã nhận mệnh lệnh thì bằng bất cứ giá nào cũng phải kết liễu người này tại đây.

Trong lòng tràn ngập mùi vạ phần cảnh giác, Ngô Mân Ứng mím chặt môi, ánh mắt sắc bén.

“Để cho ta giao phó tại chuyện này...” Mặc Văn nhẹ nhàng vuốt tóc rối Vu Lam, cười ra tiếng, “Vây thử một chút đi.”

Tiếng hân vừa dứt cũng đồng thời cảm giác được mặt đất cứng rắn dưới chân bỗng nhiên trở nên mềm mại, hân cơ hồ không kịp nhắc chân thì toàn bộ mặt cá chân cũng đã hõm vào.

Vừa thấy hành động của Mặc Văn, Ngô Mân Ứng siết quả đấm, trong bụng đắc ý cũng đồng thời lập tức hạ lệnh khai hỏa, loạt đạn dày đặc cùng đồng loạt hướng vào hướng Mặc Văn bắn tới, cả tầng đều vang lên tiếng súng đinh tai nhức óc.

An ủi Vu Lam đang khó chịu trong ngực, Mặc Văn rất bình tĩnh cúi đầu hôn xuống gương mặt của cô.

Vô số viên đạn rậm rạp chẳng chịt giống như kết bè kết đội đồng loạt dừng lại xung quanh hân, rõ ràng là cảnh tượng như dừng lại, giống như tranh vẽ không diễn ra, không nhúc nhích.

Thoáng cái Ngô Mân Ứng sợ ngây người, hân không thể tin được hàng loạt súng hướng về phía Mặc Văn nổ súng, viên đạn nhưng lại ngoài dự liệu ngừng lại trong không khí.

“Cái này làm sao có thể...” hồi tưởng lại tư liệu trong đầu, Ngô Mân Ứng cắn răng hung tợn trừng mắt nhìn Mặc Văn quát lên, “Người cmm đây rốt cuộc là cái dạng dị năng gì!”

Mặc Văn quét mắt nhìn hân một cái, lại không có trả lời vấn đề của hân.

Nhẹ nhàng rủ con người xuống, Mặc Văn nhìn không tốn sức chút nào liền rút chân của mình ra, bị dính đầy đất sét vào giày, hân cười khẽ một tiếng.

Chung quanh tất cả viên đạn đinh đinh đương đương rơi trên mặt đất, thanh âm dễ nghe thoáng cái hấp dẫn sự chú ý của Vu Lam.

“Ngao ô!” cô hưng phấn chỉ tay viên đạn trên đất, kéo lấy tóc của Mặc Văn liền muốn nhảy xuống, bất kể không khí khẩn trương lúc này.

“Lam Lam... Những viên đạn này không có gì để chơi đùa đâu, chờ chúng ta sau khi trở về ta lấy tinh hạch cho em chơi đùa có được không?” đối với Vu Lam Mặc Văn không có khả năng xuống mạnh tay, cho nên hân thật sự là phí hết tâm tư đem cái hứng thú này của Vu Lam vỗ ở trong ngực.

“Gào!” nhưng mà Vu Lam mới không nghe lời của Mặc Văn, cô rất khó chịu với lời trách móc của Mặc Văn, rõ ràng không cho cô đi xuống mà lại chơi đùa cô, như vậy ta liền cần người.

Trong lòng biết rõ Lam Lam coi như là trách móc cũng sẽ không cần người, Mặc Văn rất bình tĩnh đem đầu của cô để ở trên bả vai của mình, sau đó lúc này mới từng bước từng bước hướng phía Ngô Mân Ứng đi tới.

Đau lòng nhìn thấy mình cách càng xa “Món đồ chơi” Vu Lam rất đau lòng gục mặt xuống.

“Tiếp tục bắn!” Ngô Mân Ứng bị khí thế Mặc Văn làm cho chấn động, hân chặt vật lui về phía sau nửa bước, thở hổn hển, nơi nào còn có một chút dáng vẻ của đội trưởng. “Đáng chết, đều tiếp tục bắn cho ta!”

Bọn thủ vệ tự nhiên không dám chống lại mệnh lệnh của Ngô Mân Ứng, bọn họ cắn răng tiếp tục nổ súng, bắn càn quét, hoàn toàn không để ý hậu quả.

Lần này viên đạn không ngừng lại, toàn bộ bắn vào trên tường chấn biến thành mảng lớn tro bụi.

Ngô Mân Ứng híp mắt nhìn chăm chăm phía trước, rất nhanh liền phát hiện không đúng. Vách tường bị đạn đánh trăm ngàn lỗ thủng, nhưng duy chỉ có không có bóng người của Mặc Văn.

Kính ngạc vẫn nhìn bốn phía, một giây kế tiếp hân đột nhiên cảm giác sau lưng có một đạo lực lượng trực tiếp đem hân kéo tới, đầu nặng nề như treo ở trên vách tường, lực đạo mạnh mẽ cơ hồ khiến hân muốn bất tỉnh.

Nhàn nhạt cúi đầu nhìn thấy một màn này hân nằm trên đất ngay cả đứng lên cũng không nổi, Mặc Văn nhếch khóe môi ôn hòa nói, “Ta rất hiếu kỳ, người bắt quả là một Thất giai dị năng giả, có tư cách gì để khiến cho ta chết ở chỗ này?”

Nói xong cũng không đợi sắc mặt trắng bệch của Ngô Mân Ứng nói ra lời cầu xin tha thứ gì, Mặc Văn nhắc chân trực tiếp đạp vỡ sọ não của hân.

Những thủ vệ khác vẫn còn đứng tại chỗ nổ súng bắn phá, bởi vì thanh âm xả đạn huyền ảo trải rộng toàn bộ hành lang, bọn họ căn bản không có chú ý tới tiểu đội trưởng của bọn họ đã chết ở dưới bàn chân của Mặc Văn.

“Chúng ta nên bắt bọn họ phải làm gì đây?” Mặc Văn tựa hồ là trầm tư lại tựa hồ là đang hỏi ý của Vu Lam.

Vu Lam che lỗ tai lại, chỉ cảm thấy đặc biệt làm ồn, tại cô đặc biệt thính, đối với tiếng súng luôn đặc biệt phản cảm.

Phản cảm?

Con người đục ngầu thoáng qua một đạo mờ mịt, cô cúi đầu, trong đầu hỗn loạn bỗng như hiện ra một đạo ký ức, giống như là ảo cảnh mơ hồ không rõ.

Hình như là có người nào ghé vào bên tai tai cô nói chuyện, lại giống như có ai dùng súng để ở sau lưng của cô. Cô có thể nghe được tiếng súng nặng nề sau lưng, cũng có thể cảm giác được khắp xương sau lưng ray rức đau đớn.

“Đi chết đi, Vu Lam.”

Trong trí nhớ cuối cùng của cô vang lên một giọng nữ vừa quen thuộc vừa xa lạ.

“Ngại làm ồn?” âm thanh Mặc Văn khàn khàn ghé vào bên tai của Vu Lam vang lên, mang theo nhiệt độ, hơi thở, bờ môi mỏng xẹt qua gò má cô cũng đồng thời trong nháy mắt kéo cô trở về từ trong suy nghĩ.

Vu Lam đem tay ngăn ở trên lỗ tai hạ xuống dưới, cô trừng trừng nhìn chăm chăm Mặc Văn, gương mặt mờ mịt.

“Không thoải mái sao?” Mặc Văn lòng tràn đầy giả bộ nhìn Vu Lam, thấy cô lúc này thật giống như không quá thoải mái nghĩ là cô không muốn nhìn những đấm thù vệ này liền ôm chặt cô xoay người cứ tiếp tục leo lên lầu.

Đang lúc này vừa vặn có một thủ vệ không muốn chết liền quay đầu liếc mắt liền thấy được ở trên vách tường bên cạnh không có đầu Ngô Mân Ứng mà bóng dáng Mặc Văn chính là đang lên lầu, hô hấp hơi chậm lại đang lúc hần hoảng sợ vội vàng kéo một cái quần áo thủ vệ bên cạnh.

Những thủ vệ này lúc này mới từng bước phát hiện Mặc Văn cũng sớm đã đến phía sau bọn họ mà tiếp tục leo lầu đi.

Mấy người lính gác bùng lên tường nhắm ngay sau lưng Mặc Văn cùng liếc mắt nhìn nhau một cái, do dự muốn không cần nổ súng.

Nhưng mà sau đầu Mặc Văn giống như có mắt mắt, quay đầu còn rất khiêm tốn đối với bọn họ gật đầu cười một tiếng.

Nụ cười này trong mắt bọn thủ vệ thì gương mặt của hắn lúc này thực sự cùng gương mặt Quý Dạ Soa không khác nhiều.

Bọn họ chặt vật mềm nhũn chân té ngồi trên mặt đất, rất nhanh cũng cảm giác được không khí chung quanh đều bị động lại với nhau, để cho người hô hấp không thoải mái.

“Vốn là nghĩ là muốn bỏ qua cho bọn người.” Mặc Văn rất bình thản lâm lâm, vốn là âm thanh rất nhỏ nhẹ nhanh chóng tiêu tan trong không khí.

Hành lang cuối cùng lại khôi phục bình tĩnh.

Không có người làm phiền nào vì tiếng súng, Vu Lam liền rất biết điều tựa vào trên bả vai của Mặc Văn, vô thần đưa bốn ngón tay của mình.

Cô lúc này rất an tĩnh, cũng rất khó chịu.

Luôn cảm giác ý thức chỗ sâu đột nhiên có vật gì muốn phát tán ra như thế, làm cho cô có chút sợ hãi, cũng có chút mâu thuẫn.

Thân thể rụt lại một cái, cô chỉ cảm thấy xương đuôi chỗ đó càng nóng, liền muốn đem toàn bộ xương sống đốt nóng.

Bạn đang đọc truyện *Thuyết Tiến Hóa Khi Bạn Gái Tôi Là Zombi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Tu Tề còn có Mặc Văn

Edit: Nhi Lâm

Beta: Windy Love

Đưa tay lạnh giá ra sờ gương mặt Mặc Văn một cái, Vu Lam vô hình luôn có cảm giác có chút thương tiếc quen thuộc cực kỳ lâu lúc trước, cô đã từng mê luyến vuốt ve gương mặt này.

[Tại sao... Luôn là không tiếp cận em?]

Ý thức nơi sâu nhất bỗng nhiên vang lên một đạo thanh âm của mình, mang theo một loại cảm giác làm người ta hít thở không thông.

Gương mặt Vu Lam nhú lại, cảm giác rõ ràng tim còn đập bình thường nhưng giống như bị chặn lại rất khó chịu.

Cô thật giống như loáng thoáng nhớ lại, nằm tại một ngõ hẻm sâu, thấy bóng người đỏ tươi.

“Lam Lam?” chú ý tới Vu Lam che lồng ngực của mình nhủ mũi, đáng vẻ như muốn khóc, Mặc Văn vội vàng dừng bước lại nâng gương mặt của cô lên, quanh thân tất cả sát khí tiêu tan không còn nữa.

Hắn có chút bối rối dùng ngón cái chà sát qua gò má của Vu Lam, lo lắng hỏi, “Em khó chịu chỗ nào sao?”

Vu Lam không cách nào lên tiếng, không cách nào hình dung cảm thụ của mình, cô chẳng qua là nắm thật chặt, nín lấy cổ áo Mặc Văn, đem đầu chôn ở cổ của hắn run lợi hại.

Nhiệt độ ấm áp quen thuộc bao quanh cô lại, làm cho cô không nhìn được mở mắt nhìn chăm chú Mặc Văn, không nhìn được nhuộm ướt hốc mắt.

Khó chịu... Thực sự rất khó chịu.

Lửa đốt nóng xương sống truyền tới bên trong thân thể, đốt thành một đoàn, nhưng là da của cô không cách nào phát ra nhiệt lượng, cái này làm cho tất cả nhiệt độ đều tụ tập ở trong cơ thể, thiêu tất cả ý thức của cô.

Mặc Văn một bên ôm chặt cô, một bên luống cuống tay chân thuận theo sau lưng của cô, trong lúc nhất thời hoàn toàn không biết nên làm sao bây giờ.

Hắn không thể hung hăng đá chết sự vô năng chính mình, mí mắt của hắn hơi hơi rung động, cánh tay ôm chặt lấy Vu Lam đang run, một chút một chút hôn bên tai của cô, cố gắng dùng loại phương thức này truyền đạt sự lo lắng của hắn.

Đôi môi ấm áp làm cho Vu Lam khôi phục một chút ý thức, cô nặng nề thở dốc mấy tiếng, rất nhanh không còn run rẩy. Co lại thành một đoàn tiếp tục giấu ở trong ngực của Mặc Văn, cô gục mí mắt uể oải hoàn toàn không có tinh thần gì.

Đau lòng vuốt ve da thịt xám trắng của Vu Lam, Mặc Văn hoàn toàn không biết Vu Lam bị như thế nào. Việc không giúp được Vu Lam làm cho hắn cảm giác trong lòng có một trận bất lực, hắn chỉ có thể tiếp tục hôn Vu Lam, tiếp tục vỗ vỗ sau lưng của cô.

“Anh ở chỗ này... Anh ở chỗ này đây Lam Lam.”

Thấy Vu Lam còn là một bộ tinh thần không tốt, Mặc Văn lúc này ngay cả thói quen bình thường hay duy trì nụ cười đều không duy trì được. Thần sắc hắn âm trầm, tiếp tục chạy nhanh xuống lầu dưới.

Hắn muốn đem cái kẻ đáng chết Bích K bầm nát thịt hắn, sau đó mang theo Lam Lam rời đi cái địa phương quỷ quái này về nhà!

“Lam Lam, chúng ta sẽ nhanh rời nơi này.”

“Chúng ta về nhà, chúng ta lập tức liền về nhà, cho nên...”

“Em ngàn vạn lần không nên xảy ra chuyện có được hay không?”

Túy Vô Dạ cùng Tu Tề hai người đứng ở hành lang đen nhánh, lẳng lặng cùng chờ đợi.

Rất nhanh hai người bọn họ như phát giác đạo lực kia nguy hiểm nhưng lại khí tức quen thuộc, lập tức đối mặt cười một tiếng.

“Lão đại eh... Thời gian qua đi nửa năm ngài có nhớ ta hay không a!”

Ôm Vu Lam chạy bốn tầng, mở cửa ra Túy Vô Dạ liền nhào tới, Mặc Văn không nhìn được tránh ra, sau đó đập sau lưng hắn một cước.

Túy Vô Dạ bị đập cái ngửa người lên trời, hắn tan nát cõi lòng, ôm lấy lồng ngực của mình, ở nơi đó không ngừng rơi nước mắt ho khan.

“Lão đại ngươi quá tàn nhẫn... Ta nhọc nhằn khổ sở tìm ngài hơn nửa năm ngài không đãi ta liền coi như xong còn đập ta... Cuộc sống này không có cách nào qua ồ ô ô...”

Mặc Văn cùng Tu Tề nhất thời không muốn nhìn Túy Vô Dạ, hai người đồng thời nhanh chóng chạy nhanh xuống lầu dưới.

Đáng thương cho Túy Vô Dạ, vừa thấy không có người để ý liền vội vàng bỏ chạy đuổi theo, sau đó ôm bả vai của Tu Tề hướng về phía Mặc Văn nịnh hót cười một tiếng.

Nhưng mà Tu Tề bây giờ mắt đều là Mặc Văn, hắn rất cung kính hơi cúi đầu, gương mặt luôn luôn âm trầm dường như hơi hơi tươi cười chút ít, “Lão đại, đã lâu không gặp.”

”Ừ.” Mặc Văn chẳng qua là nhàn nhạt gật đầu.

Tiếp lấy hai người sẽ không có nói tiếp.

Túy Vô Dạ nhìn lấy Tu Tề muốn nói cái gì lại không nói ra miệng, bộ dạng ảo não, hận rèn sắt không thành thép, không mở rộng tầm mắt.

Nói thật, Tu Tề thực sự có thể nói là chú chó trung thành của Mặc Văn, từ khi hắn đi tới bây giờ không có làm một lần vi phạm ý của Mặc Văn.

Hắn chỉ biết Tu Tề tựa hồ trước tận thế liền theo Mặc Văn, không có ai biết giữa hai người bọn họ rốt cuộc phát sinh qua chuyện gì.

Bất quá Tu Tề bây giờ cũng mới mười tám tuổi, tại trước tận thế, hắn một cái so với mười sáu tuổi nhỏ hơn hai tuổi, là như thế nào bắt đầu đi theo Mặc Văn? Phải biết, Mặc Văn cũng không phải là một người bình thường.

Nghĩ tới đây Túy Vô Dạ không khỏi trộm liếc một cái vết sẹo trên mu bàn tay trái của Tu Tề, âm thầm phui miệng.

Người khác không biết nhưng hắn biết tất cả, cả người Tu Tề trên dưới toàn bộ đều là do roi da làm bị thương, ngay cả ngón chân của hắn đều ít đi ba cái, tựa hồ là do băng tuyết ngày đông roi.

Có lúc hắn sẽ âm thầm suy đoán ngược đãi Tu Tề đúng là Mặc Văn, nhưng nhìn thái độ Tu Tề đối với Mặc Văn lại hoàn toàn không giống.

Tu Tề rất ít giết người, có lẽ nói hắn cũng không thích giết người. Nhưng là hắn sẽ đem bàn tay hướng hai từ, theo như lời của hắn mà nói, chính là lớn lên cũng không nhất định sẽ sống, còn không bằng bây giờ chết sớm cũng tốt.

Nhưng nếu như Mặc Văn để cho hắn đi làm cái gì tru thiên diệt địa hắn tuyệt đối ngay cả ánh mắt không chớp cũng có thể hạ tay xuống, bằng không cũng sẽ không truyền ra danh tiếng Tu Hoàng đến đây.

Bên nặng bên nhẹ a bên nặng bên nhẹ, Túy Vô Dạ hung ác trợn mắt nhìn Tu Tề một cái, trong lòng oán trách rõ ràng hắn cũng là đồng bọn của hắn nhưng địa vị hoàn toàn so ra kém Mặc Văn.

Cũng may Túy Vô Dạ cũng chỉ là trong lòng âm thầm oán trách, trên mặt cũng không dám khiêu chiến Mặc Văn, nếu không Tu Tề tuyệt đối sẽ không tha hắn.

“Bất quá...”

“Lão đại, cái này, ngài bây giờ chính là đang... Ừ, sùng ái Zombie?” Túy Vô Dạ chỉ chỉ Vu Lam trong ngực đang co lại thành một đoàn, cẩn thận hỏi, khuôn mặt hiếu kỳ.

“Em ấy là Vu Lam.” Mặc Văn lời ít ý nhiều giới thiệu Vu Lam, sau đó nghiêng thân đem Vu Lam giấu ở trong ngực không cho Túy Vô Dạ nhìn.

“...” giấu cái gì, cái này đen như mực hắn căn bản liền không thấy rõ được không! Túy Vô Dạ trong lòng rùng rợn.

“Cô ấy chính là người ngài tâm tâm niệm niệm Vu Lam?!” Tu Tề kinh ngạc nói, ngay sau đó đáy mắt thật nhanh lóe lên một đạo bùng tình. Hắn liền nói sao, lão đại làm sao có thể vô duyên vô cớ cùng Zombie nói chuyện yêu thương như vậy. Chuyện này thực hoang đường mà, nếu như cái thứ Zombie là Vu Lam hết thấy đều liền có thể giải thích.

Dù sao lão đại đối với Vu Lam có tình cảm, hắn vẫn luôn là nhìn rõ nhất.

Nhìn bộ dạng Vu Lam yếu ớt như vậy, Tu Tề liền nhíu mày lại.

“Là Vu Lam?” Túy Vô Dạ cũng kinh ngạc.

Lúc trước tại miền nam, thời điểm mấy người bọn hắn thân cận Mặc Văn đều biết Mặc Văn một mực có một chấp niệm, đó chính là Vu Lam ở bắc bộ.

Nhìn thấy lão đại nhà mình nhìn Zombie trong ngực ôn nhu một cách thần kỳ như vậy, Túy Vô Dạ chỉ hận không thể tự đâm hai mắt.

Hắn nhất định là gặp một gã già lão đại.

Bây giờ trong lòng Mặc Văn còn lo cho Vu Lam, căn bản không có gì tinh lực đi để ý tới cái kia thủ hạ thần sắc kinh ngạc.

Cầu thang từ tầng bốn đến tầng năm rất dài, đám người bọn họ đi rất lâu mới rốt cục thấy được kim loại lóe lên từ cửa chính.

Tu Tề tiến lên trước nhất, đẩy cửa ra, phòng ngừa sẽ gặp nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Thuyết Tiến Hóa Khi Bạn Gái Tôi Là Zoombie* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Cách ly vòng từng tầng một

Edit: Nhi Lâm

Beta: Windy Love

Chắc chắn rằng không có nguy hiểm, Tu Tề mới tránh người lui qua một bên để cho Mặc Văn đi qua.

Tầng nằm bên trong không có hành lang gì, chỉ có một gian phòng cực lớn.

Gian phòng này lấy màu trắng làm màu chủ đạo, nhìn không thấy một điểm khác màu nào.

Cơ hồ là vừa vào gian phòng này, mấy người Tu Tề đều híp mắt lại, từ trong bóng tối đột nhiên đến nơi sáng ngời này, bọn họ chỉ cảm thấy đủ loại không thoải mái.

“Hoan nghênh các người đã đến đây. “. Giọng nói Bích K vang lên từ nơi cao nhất trong căn phòng.

Cả phòng chỉ có một mình hần đứng ở trên đài cao giương tay làm động tác hoan nghênh bọn họ, mà phía sau là vô số các màn hình theo dõi tất cả hình ảnh của bọn họ từ đầu đến giờ.

Trên mặt của người đàn ông đeo một cái mặt nạ màu trắng, che toàn bộ khuôn mặt của hần. Quần áo, trang sức toàn thân hần cũng chỉ mang một màu trắng. Cả người hần cơ hồ muốn dung nhập vào căn phòng màu trắng.

“Địa phương sáng rực như vậy hần không sợ đậm mù mắt của hần luôn à. ” Tủy Vô Dạ nhắm mắt, nhỏ giọng lầm bầm một câu. Hần bây giờ chỉ cảm thấy toàn bộ tầm mắt đều là màu trắng.

“Bích K? ” Tu Tề đứng ở bên người Mặc Văn, mặt âm trầm cười nói, “Thật không nghĩ tới Bạch sứ Bích K cũng chỉ là một dị năng giả cấp ba.”

“Không sai, ta quả thật chỉ là một dị năng giả cấp ba. ” Bích K cười. Hoàn toàn không có bởi vì đối mặt với Mặc Văn mà lộ ra vẻ sợ hãi.

Ánh mắt của hần dừng lại chốc lát ở trên người Mặc Văn lại rất nhanh dời đi, mím môi gõ một cái lên mặt nạ của mình.

Trước khi hần đến đây, thông qua hình ảnh trong hành lang camera theo dõi truyền tới video chỉ có thể nhìn ra thực lực của người đàn ông này tuyệt đối không yếu, nhưng lại không có cách nào chắc chắn hần rốt cuộc hần mạnh đến trình độ nào, bởi vì từ đầu chí cuối hần đều không nhìn ra Mặc Văn là dị năng gì.

Mặc Văn sớm đã không còn kiên nhẫn. Hần liếc nhìn Vu Lam đang co lại thành một đoàn. Lại không ngờ Bích K chỉ lại là một dị năng giả cấp ba. Nhưng hần làm sao có thể ở chỗ này cùng bọn giao đấu, nếu như hần một mình lúc này khẳng định đã tấn công, nhưng hiện tại mang theo Vu Lam hần không có biện pháp mạo hiểm.

Bộ dáng hiện giờ của Lam Lam, hần không có cách nào công lấy cô sau lưng, nhưng đem Lam Lam cho bọn Tủy Vô Dạ giữ hần cũng không thể yên tâm.

Thật là phiền a! Trong lòng của Mặc Văn phiền não vô cùng. Hần nhìn chằm chằm Bích K, trong lòng dâng lên một đạo vội vàng mãnh liệt sát ý.

“Không nghĩ tới địa phương nhỏ nhỏ này của ta lại có thể để làm cho Say Đế, Tu Hoàng đồng loạt làm khách, thật là làm cho ta thụ sủng nhược kinh. ” Bích K vẫn còn tiếp tục nói nhảm liên thiên, không biết rằng Mặc Văn hiện tại đang xem xét nên cắt đứt cổ của hần như thế nào.

“Chẳng qua chỉ là một dị năng giả cấp ba, người thật không sợ chúng ta giết người? ” Tủy Vô Dạ nhìn chung quanh một vòng, âm thầm quan sát, tiến lên đi mấy bước. Hần nở nụ cười cười mở nói, “Huống chi chúng ta đứng ở nơi này rất lâu, người vừa không bưng trà đưa nước, cũng không để cho chúng ta ngồi nghỉ ngơi, thật là không có lễ phép nha.”

“Say Đế nói đùa!”. Bích K nhàn nhạt nói, một tay vịn mặt nạ của mình. “Ta có thể để cho các người đi tới nơi này, dĩ nhiên là đảm bảo các người tuyệt đối sẽ không thể bước ra khỏi nơi này một bước.”

Tiếng nói vừa dứt, Tủy Vô Dạ liền cảm thấy một đạo sáng bạch quang đâm bị thương ánh mắt, hần hơi nghiêng đầu nheo mắt, thính giác lại trở nên vô cùng bén nhạy, tràn đầy cảnh giác.

Chờ ánh mắt hần thích ứng với ánh sáng mạnh này, một đạo trong suốt ngăn cách đã bao vây cả phòng, mơ hồ thoáng qua mấy vệt sáng trắng.

Xung quanh Bích K mười mét, chỗ nào cũng bao phủ một tầng cách ly vòng. Nhìn một lượt, Tủy Vô Dạ phát hiện theo khoảng cách này thì cách Bích K nhất định phải đi qua ba tầng cách ly vòng.

Khó trách hần không có sợ hãi...

Những thứ cách ly vòng này hần là dùng cách ly hệ dị năng thật sự vây lại. Coi như hần muốn phá vỡ nó, cũng thật không dễ dàng.

Chỉ là dựa theo lẽ thường mà nói một dị năng giả cấp ba căn bản không có thể có năng lực lớn như vậy để chế tạo một cái cách ly vòng này mới đúng.

“Nguyên lai người là cách ly hình dị năng giả. ” Mặc Văn híp mắt lại, hần nhớ đến Vu Lam lúc trước cũng là cách ly hình dị năng giả.

Thời điểm Vu Lam biến thành cách ly dị năng giả thường sẽ rung một cái, loại cảm giác quen thuộc này làm cho nàng càng cảm thấy uể oải co lại thành một đoàn, nhắm mắt lại giống như là ngủ thiếp đi như thế.

“Nguyên lai... Bạch sứ lại cùng nước Mỹ có quan hệ.” Mặc Văn nhìn chung quanh một vòng, rồi nhìn chăm chăm Bích K thấp giọng nói, “Cái này thật là một tin tức tốt.”

“Cái này làm sao có thể!”. Bích K nghe vậy, gương mặt dưới mặt nạ run rẩy, nhưng âm thanh nhưng vẫn cố hết sức giữ bình tĩnh.

“Bạch sứ căn cứ ở nước Hoa có thể lực, làm sao lại có thể cùng nước Mỹ có quan hệ. Chúng ta... Cũng chỉ có hợp tác trên phương diện làm ăn lui tới thôi.”

“Theo ta biết, có thể tăng cao dị năng, tăng phúc quân chỉ có nước Mỹ mới có thể làm được.” Mặc Văn nhìn thấy trên vách tường từng đường ống màu trắng trong suốt, cười khẽ một tiếng.

Tăng phúc quân là sau tận thế mới tới. Sau khi nước Mỹ nhất trí bố trí lại một cái trong phòng tăng phúc khí. Loại tăng phúc khí này có thể làm dị năng giả năng lực thấp tăng mạnh hơn gấp mười lần đến gấp hai mươi lần. Nhưng bởi vì loại tăng phúc quân này có thể tích lớn, siêu nặng, cho nên chỉ có thể bố trí ở trong phòng.

Bởi vì đủ loại nguyên nhân nên nước Mỹ cũng không có đem kỹ thuật này chia sẻ ra, cái này thuộc về tư liệu bảo mật của quốc gia họ.

Nhưng bây giờ, Bạch sứ làm thế nào lại nắm giữ cách ly quân... Điều này nói rõ cái gì? ” Tu Tề ở một bên chen lời, hần nghịch ống khóa trong tay, lo lắng nói.

Mặc dù mặt nạ che khuôn mặt của Bích K, nhưng là ngón tay của hần không chịu không chế liền run lên.

“Người rốt cuộc là người nào?” hần nhìn chăm chăm Mặc Văn thấp giọng hỏi. Không cần nhìn cũng biết sắc mặt hần lúc này lúc này tuyệt đối không khá hơn chút nào.

“Người không cần biết!” Tu Tề giương mắt, lãnh đạm lên tiếng.

”Được! Được! Được!” Bích K phun ra từng chữ từng chữ một. Trong lòng lại càng thêm kiên định. Những người này tuyệt đối không thể đi ra khỏi nơi này.

Hướng chỉ những người này đều là dị năng cao, nếu như có thể đem bọn họ một lưới bắt hết... Phía trên tuyệt đối sẽ nhớ công lao của hần.

Hần thanh thần ngồi ở trên ghế, chụp hai tay lại. Lập tức có vô số thủ vệ tại cách ly vòng đứng bên ngoài vây thành một vòng lớn, cảm ứng hướng ngay bọn Túy Vô Dạ.

Khi nhìn thấy Tường Lạc cũng ở chính giữa đám người cảm ứng hướng về phía bọn họ, Túy Vô Dạ hơi nhíu mày lại.

Tường Lạc run run, không dám nhìn bọn Túy Vô Dạ. Hần một lần lại một lần nói thầm trong suy nghĩ. Hần chỉ muốn sống tiếp, hần không có lỗi.

“Không thể nói, cũng không thể gọi ai đến cứu.” Bích K cười nói. “Các người nhất định đều phải chết ở chỗ này!”

Tiếng nói của hần vừa dứt, những thủ vệ xung quanh tất cả đồng thời nổ súng.

Tu Tề là Thập Nhất giai dị năng giả, Túy Vô Dạ là Cửu giai dị năng giả, dựa theo thực lực của bọn họ né tránh những đạn này không thành vấn đề.

Nhưng là đó là nói mấy viên đạn mà thôi, còn bây giờ là xạ kích bọn họ, hàng loạt đạn chẳng chịt tới mấy chục viên, bọn họ dù là tránh mau hơn nữa cũng tuyệt đối không thể tránh toàn bộ.

Bạn đang đọc truyện *Thuyết Tiến Hóa Khi Bọn Gái Tôi Là Zombie* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Cấp 5 đến cấp 7!!!

Ed: Rùa

Beta: Windy

Lúc tiếng súng đồng thời vang lên Mặc Văn liền đem Vu Lam che chở thật chặt vào trong ngực, ánh mắt sắc bén rơi vào tầng bảo vệ màu trắng của tầng phúc quân ở trên, liền giơ tay lên hướng về phía đó sử dụng dị năng.

Mặc dù chung quanh tầng phúc quân cũng có cách ly tầng bảo vệ, nhưng Bích K là dị năng giả cấp 3, cách ly tầng có thể cách lực lượng của Mặc Văn, lại không thể hoàn toàn ngăn cản.

Chỉ cần Mặc Văn không ngừng sử dụng dị năng phá hư tăng phúc quản, cách ly vòng đáng chết này lập tức sẽ biến mất.

Mặc Văn đã bắt đầu phá hư cách ly quản, thời điểm đó tình hình bên này của Tu Tề cũng không coi là quá ổn, hẳn là điều khiển vật hệ dị năng, vào lúc này toàn bộ không có một viên đạn nào đánh vào trên người của hắn.

Nhưng là như vậy sử dụng cực đại dị năng, thể lực của hắn thế nhưng có chút không chịu nổi, mấy viên đạn không chịu được liền bị quăng về phía Tủy Vô Dạ.

Đáng thương Tủy Vô Dạ một hệ chữa trị dị năng giả suýt nữa bị Tu Tề hại nát đầu, hắn chặt vật đẩy người té lộn mào một cái, bất chấp mọi thứ nhưng mà các viên đạn càng nhiều hơn cứ tiếp tục hướng hắn bắn đi qua.

Hắn chỉ có thể mượn thân thể là tấm dị năng giả tránh né viên đạn, trong lòng than thở không ngừng.

Tại cách ly quản, chung quanh cách ly tầng, tầng thứ nhất xuất hiện vết rách, thời điểm này Bích K liền chú ý tới, hắn lạnh lùng giơ tay lên ra hiệu thủ vệ đồng loạt hướng cây súng về đây, tập trung lực ở trên người Mặc

Văn.

Có thể đem cách ly vòng chắn vỡ, dị năng giả trên cái thế giới này tuyệt đối ít lại càng ít... Vô ý thức nắm ngón tay của mình, Bích K ở đáy lòng lần nữa âm thầm nghi ngờ thân phận của Mặc Văn.

Thực lực của người đàn ông này, rất có thể đã đến cấp mười hai bên trên.

Biết là càng ngày càng nhiều viên đạn hướng phía mình bắn tới, Mặc Văn âm thầm cau mày, tạm thời lui về phía sau, đem tất cả sự chú ý đều đặt ở trên người của Vu Lam. Bả vai không cần thận bị viên đạn sượt

qua tạo vài vết máu hắn cũng hoàn toàn không có để ý, tiếp tục tấn công từng tầng để làm hư, khiến mất tăng phúc quản.

Nhưng tình vị mùi máu lại làm cho Vu Lam mở mắt, nàng nhìn chăm chăm nơi bả vai Mặc Văn nhận vết thương, con mắt màu trắng theo phần gốc lan tràn nổi lên một vòng huyết sắc, quý dị vô cùng.

“Rống——” tiếng gầm nhỏ mang theo nồng đậm hỏa khí, thanh âm của cô không giống làm nũng ngày trước tựa như mềm mại, ngược lại tràn đầy sát ý.

Đồ chơi của cô... Tại sao có thể bị thương!

“Lam Lam?” đang lo tránh né đạn Mặc Văn sững sốt một chút, còn chưa kịp nói cái gì, một giây kế tiếp Vu Lam liền từ trong lồng ngực của hắn tránh thoát được nhảy ra trên mặt đất.

Cô giống như con dã thú, tứ chi rơi xuống đất, cả người toàn thân da thịt đều giống như ứ máu mà hiện ra màu tím bầm.

Mặc Văn nhìn thấy trạng thái cô như vậy chỉ cảm thấy một loại năng lượng tụ tập, hắn ngạc nhiên như đứng hình, khiếp sợ phát hiện Vu Lam lại trong nháy mắt này vượt qua Lục giai thành zombie level 2!

Cái này làm sao có thể, đến nay không có bất cứ người nào hoặc là Zombie vượt cấp lên cấp!

Vu Lam cả người hình thái trên căn bản không có phát sinh thay đổi, nhưng là xương của cô cùng chỗ nhưng không ngừng mà truyền ra tiếng nổ thanh âm thanh thúy.

Chung quanh thủ vệ đang bắn đạn toàn bộ sững sờ ngay tại chỗ, nhìn lấy một màn này đồng loạt trợn to hai mắt.

“Cái này Zombie tiến hóa!” Bích K thấy không ổn, chỉ Vu Lam liền quát lên, “Đả kích nó, tập trung hỏa lực đem Zombie đáng chết này giết!”

Bởi vì đang theo dõi Vu Lam vẫn luôn là bộ dáng rất ngoan ngoãn, cho nên Bích K đối với cô chỉ là tò mò, nhưng hoàn toàn không có bất kỳ sự cảnh giác nào, lại thấy cô bỗng nhiên liền tiến hóa.

Nguyên bản là đối với Zombie tràn đầy sợ hãi, bọn thủ vệ chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, bọn họ thay đổi phương hướng xạ kích liều mạng liền hướng Vu Lam khai hỏa.

Mặc Văn dưới sự kinh hãi đi chặn những viên đạn chung quanh và che chở Vu Lam, dù là bây giờ Vu Lam thoát nhìn hung ác đến tùy thời cũng có thể cắn cổ của hắn.

Không nghĩ tới xương sống phía sau Vu Lam vào lúc này lấy tốc độ cực nhanh từng cái từ dưới lên trên vỡ ra, văng máu tung tóe đồng thời từng cây xương ống nhọn liền vượt ra sau lưng của nàng dài đi ra, mà ngay chỗ xương lúc trước vỡ ra mọc ra hai cái xương nhỏ dài, chừng dài hơn hai thước, từng cái nối liền ở cùng một chỗ nhìn qua rất là cứng rắn.(ý là mọc ra hai cái đuôi ấy mà ^^)

“Rống!” một cái đuôi đẩy Mặc Văn ra, một cái khác là trong nháy mắt mọc đầy chằng chịt chông, lấy tốc độ cực nhanh hướng về phía viên đạn xung

quanh đánh bay.

Ngay đó mấy vệt sáng trắng xẹt qua không khí, tại nơi cái đuôi phát xuống để lại một Đạo Ngân tích dài.

Viên đạn giống như là bị tách rời ra như thế, rơi đĩnh đĩnh đương đương trên mặt đất, hoàn toàn không đã thương được Vu Lam chút nào.

“Đây là... Cách ly hệ dị năng?!”

Hắn là cách ly hình dị năng giả, đối với Vu Lam bây giờ ngăn trở đỡ đạn phương thức vô cùng quen thuộc. Bích K khiếp sợ nắm được quả đấm, bởi vì dùng sức quá độ cánh tay đều có chút run rẩy.

Mà Mặc Văn mặc dù thấy Vu Lam không có chuyện gì nhưng như cũ lo lắng cố gắng hướng cô chạy tới, nhưng không nghĩ Vu Lam lần nữa huy động cái đuôi, lại đem hắn đẩy xa rất nhiều.

Cô quay đầu lại dùng cặp con ngươi hần những vằn đỏ liếc nhìn Mặc Văn, trống rỗng mà vô thần con ngươi thoát nhìn lấy lòng, tựa như khuyển nhũ.

“Ngao ô!”

Chờ ta, ta lập tức trở lại nha.

Gầm nhẹ một tiếng, trong nháy mắt cô hướng thẳng đến chỗ bọn thủ vệ phóng tới, cách ly vòng rõ ràng còn êm đẹp vây chung quanh, nhưng là lại căn bản không ngăn được cách ly hình dị năng của Vu Lam.

Không phản ứng kịp thủ vệ trong nháy mắt liền bị Vu Lam nhào tới dưới người, nhắc tay lại chộp trực tiếp xuyên qua cổ của bọn họ. Thủ vệ khác không bị công kích nhìn thấy một màn này từng người một đều sửng

sờ, chờ phản ứng lại thì lực ý chí mạnh còn biết giờ súng lên đã kích, lực ý chí nhược điểm trực tiếp đem súng ném một bên liền muốn chạy trốn.

Vu Lam với hai cái đuôi vào lúc này đều hiện đầy chông, nàng dùng một

cái vòng cách ly tầng, dùng một cái tới tiến hành tru diệt tất cả.

“Rống——” Vu Lam cơ hồ tại trong chớp mắt liền vọt vào bọn thủ vệ trung ương, sau lưng xương ống uy hiếp đánh trên dưới hai cái, phần đuôi khớp xương là thành trì cô thu hoạch vũ khí, vung hướng nào liền sẽ mang theo một mảnh huyết sắc.

Ý thức của cô chấn động kịch liệt, ngay cả suy nghĩ đều tràn đầy sát ý.

Địch nhân, liền muốn giải quyết toàn bộ.

Tất cả thủ vệ đều bối rối, bọn họ làm gì có tâm tình đi chiếu cố đến bọn Mặc Văn, thét lên chạy tứ tán, quân lính tan rã.

Nhưng mà tốc độ Vu Lam hoàn toàn giống như là một con báo bạo phát, cô

tại nơi thủ vệ bên trong qua lại tàn phá, tuân theo Zombie có thể tiến hành sát hại.

Chẳng qua là cho dù vào giờ phút như thế này, cô như cũ đè nén bụng không ngừng kích thích cô thêm ăn, duy trì cái này mà vừa chạm vào gần như cắt mất lý trí.

Bởi vì tất cả thủ vệ đều đưa sự chú ý tập trung vào trên người của Vu Lam, cho nên Mặc Văn tranh thủ được đủ thời gian mạnh mẽ dùng dị năng phá hư tăng phúc quản.

Nhìn thấy ở trong đám người dính đầy máu tươi là Vu Lam, hắn chỉ cảm thấy ngực nặng nề đến không thể thở nổi.

Lam Lam của hắn, tại sao có thể dính đến những thứ máu tanh này!

Tiêu hao toàn bộ sức lực vì sử dụng dị năng đến mức cực độ, trong đầu cảm giác mê man, cơ hồ không khống chế được, trong lòng lại như tê liệt điên cuồng cùng dục vọng khát máu, hắn với đôi mắt thâm sâu nhìn chăm chăm sau lưng Bích K, từng chữ một được lạnh lùng nói ra:

“Ngươi, nên, chết!”

Bạn đang đọc truyện *Thuyết Tiến Hóa Khi Bạn Gái Tôi Là Zoombie* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Thân ái A Văn nha!

Edit: Nhi Lâm

Beta: Windy

Bích K còn chưa có theo kịp hành động quỷ dị của Vu Lam, hần liền nhìn thấy cách ly tầng bề tan tành trong nháy mắt.

Nghĩ muốn chạy trốn, hần mới vừa xoay người, thân thể liền truyền đến một trận tê liệt không có cảm giác, cả người không cách nào khống chế liền té xuống.

Hần tồn sức quay đầu nhìn lại, phát hiện hai chân của hần trong nháy mắt bị xoắn nát thịt.

Mặc Văn chậm rãi đi, nhưng lại trong chớp mắt đứng trước mặt hần.

Bích K vẫn tiếp tục ngoan cố xây lên một tầng cách ly mỏng manh, vẫn cố vùng vẫy ngăn trở bước chân Mặc Văn.

Mà cách ly tầng xây lên trong nháy mắt liền bị Mặc Văn bóp nát, hi vọng cuối cùng của hần cũng vỡ tan.

“Đừng giết ta, ta sẽ cho ngươi tất cả cái ngươi muốn!”. Khí thế Mặc Văn chèn ép Bích K khiến tất cả ý thức quân lính đều tan rã. Hần cắn răng hét, mặc dù không thấy được mặt của hần, nhưng Mặc Văn đại khái cũng có thể đoán được hần đang đốc toàn lực.

“Cho ta cái ta muốn?”

Một tay đè đầu Bích K xuống đất, tay còn lại của Mặc Văn đang cầm một con dao găm rất linh hoạt đánh một vòng không chút do dự, trực tiếp đâm vào phổi Bích K. Hần nắm dao găm quay hai vòng, luôn luôn giữ nụ cười dữ tợn, “Cái ta muốn, từ đầu đến cuối, chỉ có Lam Lam.”

Không hiểu Lam Lam trong miệng Mặc Văn là cái thứ gì, thân thể Bích K từ phổi đến chân vô cùng đau đớn khiến hần không cách nào tiếp tục duy trì lý trí.

”Thực ra ta muốn nhanh chóng dứt khoát kết thúc mạng của ngươi, bởi chúng ta vốn là không thù không oán. Nhưng lại vì ngươi, khiến trên tay Lam Lam nhuộm đầy máu tươi.”

Bình thường Mặc Văn rất ít nói nhiều trước mặt kẻ hần sắp giết, nhưng lần này hần lại phá lệ. Con ngươi đen nhánh đầy u ám, dứt khoát rút con dao găm dính đầy máu tươi ra, không để ý tới Bích K sống chết ra sao.

Bởi vì Bích K đeo mặt nạ cho nên không có ai nhìn thấy sắc mặt của hần đang khó coi như thế nào. Hần muốn nói điều gì, lại chỉ ho ra một búng máu, ho khan làm phổi hần vô cùng đau đớn, hần hận không thể bất tỉnh đi.

Mỗi lần hô hấp đều đau đến tê tâm liệt phế, hần không cam lòng siết quả đấm, không thể tin được mình lại chết như vậy, ngay cả tên của nam nhân xa lạ giết bản thân cũng không rõ.

Mặc Văn xoay người lại, nhìn thấy tất cả thủ vệ đã bị Vu Lam giết chết hết, hần đứng trên đài cao ôn nhu giang tay ra nói: “Lam Lam, tới đây.”

Tay của Vu Lam đề lên một khẩu súng, nòng an tĩnh ngồi trong vũng máu. Nghe được Mặc Văn kêu mình, giương mắt nhìn về phía hần, khuôn mặt dính đầy máu tươi lộ ra một đạo mờ mịt.

“Được rồi! Em không đến thì anh đi qua có được hay không?” thấy Vu Lam không nhúc nhích Mặc Văn cũng không nói nhiều, chính mình liền đi tới.

Vừa thấy Mặc Văn đến gần mình, cái đuôi sắc bén của Vu Lam liền uy hiếp, vỗ trên đất trước mặt Mặc Văn một cái, nòng nhe răng uy hiếp rống một tiếng, ngăn cản Mặc Văn đến gần.

Mặc Văn hoàn toàn không cảm thấy bộ dạng hung ác tí nào, một giây kế tiếp hần liền biến mất ngay tại chỗ, chờ Vu Lam phản ứng lại đã bị hần ôm vào trong lòng.

Đầu óc Vu Lam bây giờ một mảnh hỗn loạn, nhưng cô vẫn theo bản năng vội vàng thu hồi cái đuôi sắc bén, xương ống sau lưng có chút câu nệ rụt lại một cái.

“Lam Lam, em không có quên anh đi?”

Nhìn thấy hành động của Vu Lam, Mặc Văn cười, âm thanh bình thản nói lên câu nghi vấn của mình. Một câu nói ngắn gọn lại ẩn chứa ý nghĩ thâm sâu lại đè nén chút hung ác.

Thân thể vô hình rung mình một cái, Vu Lam xoay cổ qua liếc mắt nhìn gò má của Mặc Văn. Dường như suy tư rất lâu mới đột nhiên mở miệng lộ ra một nụ cười thật to.

“Nghĩ đến anh rồi sao?” thấy Vu Lam cười, Mặc Văn mới quay đầu xoa xoa tóc của cô, nhưng vẫn không tha thứ nói, “Làm sao, mới vừa rồi không biết anh nha?”

Không quá hiểu được ý nói của Mặc Văn, Vu Lam nghiêng đầu qua chớp con mắt, khuôn mặt vô tội.

Bất kể thế nào Mặc Văn đều cảm thấy máu trên mặt Vu Lam cực kỳ chướng mắt, hấn móc ra khăn tay tinh tế lau máu trên gò má cô. Chuyên chú làm hoàn toàn không có ý thức đến việc bây giờ bọn họ đang ở trong biển xác.

Vu Lam cũng rất ngoan ngoãn để cho hấn lau mặt, thỉnh thoảng nịnh hót cười một chút, hai cái đuôi vô cùng thích thú quơ trên đất.

“Ngược cầu a!” Túy Vô Dạ xếp chân ngồi dưới đất, che mắt lên lên nhìn Mặc Văn cùng Vu Lam “nhu tình mật ý” sau đó lại không đành lòng nhìn thẳng, quét mắt qua Tu Tề nhỏ giọng nói, “Mỗi lần nhìn lão đại ôn

nhu, mặt ta đều cảm thấy bị hù dọa chết.”

Nghe vậy Tu Tề không vui trợn mắt nhìn Túy Vô Dạ một cái, vô điều kiện đứng về phía Mặc Văn nói “Đó là do nguoi nhát gan!”

“Ha, ta nhát gan?” Túy Vô Dạ mắt húng, “Nguoi dám nói nguoi thấy lão đại như vậy trong lòng không kinh ngạc? Ta cũng không tin, chẳng lẽ trước tận thế, lão đại ngày ngày đều treo trên mặt nụ cười như vậy?”

“Đĩ nhiên!” Tu Tề liếc Túy Vô Dạ một cái, hừ lạnh nói, “Lão đại trước giờ vẫn luôn rất ôn nhu.”

Trong lòng đều là Vu Lam.

“...” ôn nhu? Túy Vô Dạ đối với từ này chỉ có thể liếc một cái, không muốn để ý đến con người cả ngày vây quanh Mặc Văn, vẩy đuôi trung thành như chó. Lời hấn nói có liên quan đến Mặc Văn, không thể tin, tuyệt đối không thể tin.

Bên này Mặc Văn đã lau xong mặt của Vu Lam, lúc này mới chú ý tới cảnh tượng xung quanh bọn họ, lập tức cau mày ôm lấy Vu Lam đi tới một nơi sạch sẽ, tiếp tục xem những nơi bầm tím trên tay cô.

Nhìn thấy trên da Vu Lam các vết nứt lớn nhỏ đều có, Mặc Văn đau lòng đặt ở bên mặt cọ xát.

Mấy tháng nay, hấn chiếu cố Vu Lam, không thấy vi khuẩn ăn xác, cũng không có thối rửa. Da thịt mặc dù không có bóng loáng như trước kia mà trắng xám, nhưng vẫn còn hoàn chỉnh.

Nhưng bây giờ nhìn thấy mấy cái vết thương lớn nhỏ, sẹo rách, Mặc Văn chỉ cảm thấy trong lòng đau không chịu nổi. Hấn thận trọng đem Vu Lam ôm vào trong ngực, thanh âm khàn khàn đau thương.

“Lam Lam ngốc, Anh một mình có thể giải quyết việc này, tại sao em lại muốn liều mạng như vậy?”

“Em không nghĩ anh sẽ đau khổ bao nhiêu nếu mất đi em sao?”

“Em biết... Anh yêu em nhiều lắm không?”

Mặc Văn một mình có thể tiếp bao nhiêu tên, hấn luôn luôn đỉnh thiên lập địa nhưng giờ hấn lại mềm yếu như một đứa trẻ cô đơn không nơi nương tựa.

Vu Lam thực sự rất vô tội, cô bị Mặc Văn ôm vào trong ngực, bộ dáng đáng thương không thể động đậy.

Biển chủy sờ một cái sau ót Mặc Văn, hai cái đuôi thận trọng đụng một cái sau lưng Mặc Văn, giống như là dùng để trêu chọc mèo, chạm thử một cái liền lùi về phía sau.

Thấy Mặc Văn còn chưa để ý đến, cô càng thêm ủy khuất.

“Gào hô. ” không muốn không vui có được hay không, ta không thích nguoi có cái bộ dáng này...

Một hồi lâu cô đảo tròn mắt, suy nghĩ thật lâu mới “Bẹp ” một cái trên mặt Mặc Văn. (Hôn đấy!! >3<)

Sau đó há miệng hút khí thật là lớn, trong cổ họng khàn khàn phát ra một tiếng.

“A Văn.”

Mặc Văn như đứng hình.

Bạn đang đọc truyện *Thuyết Tiến Hóa Khi Bạn Gái Tôi Là Zombie* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 47: Cái đuôi ăn thật ngon nha

Ed: Rùa

Beta:

Tiếng nói khàn đặc của Vu Lam nghe được cũng không dễ nghe chút nào, nhưng là vào trong tai của Mặc Văn lại giống như âm thanh thiên nhiên, một giọng nói nhẹ nhàng êm dịu.

Tại bất kỳ thời khắc nào cũng có thể tỉnh táo mà hấn vào lúc này bỗng nhiên tay chân luống cuống, run run bung mặt của Vu Lam, hấn người lạnh lùng như băng mà hốc mắt lại ấm nóng lạ thường, dường như có vật gì muốn tràn ra.

Mới vừa rồi một tiếng “A Văn ” hấn từng nhiều đêm tỉnh mộng, bên trong nằm mơ mà nghe thấy, nhưng là như vậy rõ ràng nghe được đây thực sự là lần đầu tiên.

“Lam Lam, em biết nói chuyện rồi?”

Hấn khàn giọng run giọng hỏi, trên mặt vẻ mặt giống như cười lại như đang khóc, nhìn qua gương mặt ngốc vô đối.

“Gào hô? ” Vu Lam lệch đầu dưới, cười híp mắt.

Nhìn thấy cái bộ dáng của cô Mặc Văn kích động ngay cả lời đều không nói rõ ràng, tim đập loạn giữa hấn cọ xát gò má của Vu Lam, dùng thanh âm của người dụ dỗ nói, “Lam Lam, kêu anh một tiếng nữa có được hay không?”

“Gào. ” Vu Lam không có nghe lời của Mặc Văn, chẳng qua là cọ xát vai hấn, sau đó đưa tay ra sờ mắt nhìn hấn, trong cổ họng phát ra “Ừc ” một tiếng.

Thấy Vu Lam từ đầu đến cuối không kêu tên của hấn Mặc Văn có chút mất mát, hấn giương mắt con mắt nhìn mắt Vu Lam, chán nản cúi đầu móc nửa ngày cũng không móc ra một viên tinh hạch.

Lúc này mới nhớ tới hấn mang tinh hạch đã bị Vu Lam ăn sạch, chỉ đành chịu đựng Vu Lam ôm ở trong ngực nhỏ giọng dụ dỗ cô, âm thanh như nước cực ôn nhu, “Bây giờ không có tinh hạch, chờ chúng ta đi lên anh liên cho em đi tìm tinh hạch được không vậy.”

Nhưng mà Vu Lam bây giờ vẫn nghe không hiểu Mặc Văn đang nói gì, cô thấy Mặc Văn không có móc ra tinh hạch lập tức liền đổi, giống như một hài tử cầu khinh bấu lấy tay áo của hấn, ô ô làm nũng.

Cô đói bụng rồi, đồ chơi của cô nhanh cho cô ăn đồ ăn a.

Hai con mắt thủy uông uông dòm Mặc Văn, nàng làm nửa ngày kiêu khác nhau liền dứt khoát khiến cho đòn sát thủ —— cái miệng lần nữa gọi ra tên của Mặc Văn.

“A, văn...”

Nhanh cho cô ăn nha.

Bây giờ cổ họng Vu Lam đã qua nguyên bản làm một cấp Zombie thật thối rửa, đầu lưỡi tại hình thái bên trong mà nói cũng có chút nào đó nhỏ nhẹ thay đổi, cô bây giờ ngoại trừ âm thanh khó nghe, nhưng vẫn có thể rõ ràng gọi ra tên của Mặc Văn.

Tiếng này vừa ra Mặc Văn lý trí trực tiếp đứt đoạn rồi mất hấn dây thần kinh lý trí, hấn đem thanh Vu Lam giấu ở trong ngực chính mình, quay đầu lại liền hướng về phía Túy Vô Dạ nghiêm nghị quát lên, “Túy Vô Dạ!”

Đang tự thưởng cho đôi mắt nghỉ ngơi Túy Vô Dạ bị giật mình một cái, hấn liền lăn một vòng đứng lên chạy về phía Mặc Văn, gương mặt mộng bức, “Lão đại, thế nào?”

]

“Cậu có tinh hạch sao? ” thanh âm của Mặc Văn rất lạnh.

“Có a~. ” Túy Vô Dạ gạt đầu một cái, hấn lúc tới đem giết Zombie lấy được tinh hạch đều đặt ở trong túi đeo lưng.

“Cho ta!”

“HẢ? ” vẻ mặt mơ ngủ móc ra trong túi đeo lưng tất cả tinh hạch đưa tới, còn không đợi hấn hỏi vì sao đâu, chỉ thấy Mặc Văn mặt đầy ché bai đoạt đi trên tay hấn tất cả tinh hạch sau đó quay lưng lại bắt đầu lau chùi vết bẩn trên tinh hạch.

??? Phát điên cái gì a~? Túy Vô Dạ tiếp tục ngó người.

Trong lúc đó Vu Lam nhìn Túy Vô Dạ một cái, mắt to nhìn qua làm bộ đáng thương, chuyển mắt rất ư là đáng yêu.

Rõ ràng là Zombie, lại có ánh mắt trong suốt như vậy.

Túy Vô Dạ có chút xuất thần, hần nghĩ muốn đưa tay tiếp xúc chạm thử đôi mắt này, nhưng không ngờ một giây kế tiếp liền bị một đạo ánh mắt đầy sát ý khóa lại.

Hần a a cười khan hai tiếng, vội vàng thu tay về.

“Cậu muốn làm gì.” Mặc Văn bình thần hỏi, thật giống như không chút nào để ý nhìn hần một cái.

Nhưng là cái nhìn này lại để cho Túy Vô Dạ lông tơ toàn thân đều dựng lên, bản năng đang điên cuồng nói cho hần biết, cách xa Mặc Văn, cách xa Mặc Văn...

“Ho khan, lão đại tôi không có chuyện gì, đây không phải là đuổi người một chút sao.” Túy Vô Dạ lui về phía sau hai bước, duỗi duỗi cánh tay duỗi duỗi chân tự sướng phi thường cao hứng.

Đem hết thủy thu hết vào mắt Tu Tề khinh bỉ nhìn lấy hần, có lẽ là cảm thấy mắt mặt, quay đầu bước đi đến trong đồng thi thể đi xác nhận có người hay không giả chết.

“Ho khan.” Túy Vô Dạ cách xa Mặc Văn, đi tới bên người Tu Tề sau mới thở thật dài, hần đây là không giải thích được công hiến tinh hạch còn không có kết quả tốt a.

Trong lòng oán trách hai tiếng hần liền ở trong góc thấy được về mặt đầy máu - Tường Lạc.

Tường Lạc dựa lưng vào ở trên vách tường đã không còn khí tức, hần trừng hai mắt vô thần nhìn về phía trước, nhìn đáng chết rất không cam tâm.

Cũng đúng, một người sống cứ như vậy vô lực chết đi quả thật rất thương cảm.

“Tên đáng thương.” Túy Vô Dạ đáng tiếc nói, “Người còn không có đem nước của ta trả lại đây.”

“Anh làm sao không chui trong tiền đi.” Tu Tề mặt âm trầm liếc hần một cái, tìm khối đất không bán máu trên mặt đất ngồi xuống liền bắt đầu ăn đồ ăn.

Trước hần tiêu hao dị năng quá nhiều, vào lúc này đi mấy bước đã cảm thấy trong lỗ tai một trận ong ong, cả người cũng có chút chóng mặt.

“Lão đại, anh có muốn ăn không?” Tu Tề thời điểm ăn vẫn không quên hỏi Mặc Văn.

Mặc Văn ngay cả mí mắt đều không động một cái liền lắc đầu một cái, hần theo trong túi xách của mình móc ra một nhúm bánh bích quy bẻ nát nhét vào trong miệng, cơ bản đem tất cả sự chú ý đều đặt ở này Vu Lam ăn tinh hạch kế bên.

Vừa thấy Mặc Văn có thức ăn Tu Tề bên này mới an tâm bắt đầu ăn đồ ăn.

Túy Vô Dạ còn là có chút hiếu kỳ đánh giá Vu Lam, đang ngồi bị Tu Tề đá một cước sau mới đành hoàng xuống.

Bên này Vu Lam ăn xong rồi tinh hạch dường như cuối cùng là hài lòng liếm môi một cái, cô quay đầu nhìn mình sau lưng có cái đuôi thật dài, có chút quái quỷ nhưu mũi.

Đưa tay ra trói lại xương cùng gốc rễ, cô cắn răng dùng sức trực tiếp đem hai cái đuôi ngay cả xương cùng kéo ra ngoài. Cái đuôi bị nàng kéo đứt, trong nháy mắt sau lưng cô những xương ống liền nhất tề rút về cột sống bên trong của cô, đồng thời da thịt bám tím từ từ hồi phục thành màu xám trắng.

“Lam Lam!” Mặc Văn nhìn lấy trong tay cô dính đầy máu tươi khẽ quát một tiếng, nắm tay cô lại không hiểu tại sao cô phải “Tự hủy hoại”.

Đem Vu Lam ôm bay qua chỗ khác, Mặc Văn vén y phục rách rưới của cô lên, nhìn chằm chằm sau lưng cô có một lỗ thủng, mắt nhắm cau mày.

Hần là mới vừa rồi khớp xương còn dấu vết lưu lại. Cả người cô chỉ có một tầng xương sống cốt tủy chống giữ, không nghi ngờ chút nào, nếu như tay hần hơi hơi dùng thêm chút sức có lẽ Vu Lam liền sẽ trong tay hần mà đứt rời.

Trần an vỗ một cái cánh tay của Mặc Văn, Vu Lam không nhìn thấy đầy mắt vẻ phức tạp của Mặc Văn, cô nhìn chòng chọc xương tạo thành cái đuôi, trực tiếp nhét vào trong miệng.

Giống như là bình thường cắn tinh hạch bình thường “Cột kẹt” nhai hăng say, dài hơn hai thước cái đuôi cứng rắn đều bị cô nuốt vào bụng.

Trong lúc Mặc Văn nhìn Vu Lam ăn xương của mình, tâm tình từ lúc mới bắt đầu hốt hoảng kinh ngạc càng về sau càng an tâm. Hần cũng không có ngăn trở động tác của Vu Lam, bởi vì hần chú ý tới lúc Vu Lam đang ăn cái đuôi của mình thì xương sống lại lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được đem chỗ lõm xuống ấy cho bổ sung vào phục hồi lại.

Đối với việc có lợi cho Vu Lam, hẳn là tuyệt đối sẽ không đi ngăn trở.

Bạn đang đọc truyện *Thuyết Tiến Hóa Khi Bạn Gái Tôi Là Zoombie* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.